COLECȚIA SFINX 57

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECTIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

EDITURA MILITARĂ

TRAIAN TANDIN

Adio Ringo

EDITURA MILITARĂ, BUCUREŞTI, 1981

Coperta: AL. ANDREI

Afară era frig şi ploua cu găleata.

— Ce vreme rece, îngînă Micu. De două zile o ţine tot aşa...

Îşi dezlipi privirea de la fereastră, întorcîndu-se cu faţa la prietenul său, faimosul Ringo. Cîinele stătea culcat pe covor, cu botul întins pe lăbele din faţă, lăsînd impresia că aţipeşte ; tresărea uşor şi ridica leneş din pleoape, cînd rafale mai puternice de ploaie se încumetau să-nfrunte geamul. Lupta picăturilor de ploaie semăna cu un dans vioi în care-şi dădeau mîinile sute de dansatori ; şirurile lor se lăţeau şi se subţiau ca o magmă, desenînd tot felul de contururi stranii, care lui Ringo îi trezeau în minte visul de peste noapte. Cam tot aşa arătaseră şi făpturile acelea din vis şi dispăruseră la fel de repede... Închise ochii. Era mai bun un puişor de somn. Încercă să adoarmă, dar nu reuşi. De fapt, nu-şi prea aducea aminte cînd adormise el înainte de a pleca într-o misiune. Cazuri rare... cînd poate fusese prea obosit. Acum nu era obosit. Dormise noaptea, însă nu se odihnise prea grozav din cauza ploii care răpăise tot timpul pe acoperişul cuştii. Apoi, da ! Iarăşi păcătosul ăla de vis ! Se trezise din somn de mai multe ori, pînă să-i vină Nada în ajutor. Cum oare poţi dormi liniştit cînd te-aleargă, fie şi în vis, o haită de lupi fioroşi şi flămînzi ? Reuşise o bucată de timp să-i păcălească şi să se ascundă de ei folosindu-se de toată ştiinţa sa de cîine poliţist, învăţată de la Micu. Şi poate că nu s-ar fi priceput s-o folosească, dacă la fiecare impas nu apărea, prin ceaţă, mîna salvatoare a dresorului său, care îi indica prin semne ce trebuie să facă. Şi atunci,

executînd comanda lui, reușea să scape ; urletul lupilor rămînea tot mai în urmă, iar el își continua drumul cu mai puțină frică spre limanul salvator, pe care spera să-l găsească. Dar, după un timp, urletul haitei se-auzea din nou. Iuțea pasul pe zăpada înghețată din pădure, căutînd disperat mîna lui Micu. Nu era. Poate că nici nu putea s-o vadă din cauza pînzei de ceață pe care apăreau și dispăreau chipuri nedesluşite. Avea impresia că ele îi voiau răul, că fugeau paralel cu el și în fața lui, pentru a ascunde mîna stăpînului său. Dar chipurilé acelea nu-i voiau răul, așa se părea, din moment ce ele se scurseră ca o săgeată de fum în urma lui, în direcția de unde venea pericolul. Ringo putea vedea acum clar, dar mîna salvatoare întîrzia, în timp ce-n urma sa simțea goana și suflul nebun al lupilor. Desluşea în foamea lupilor nu una oarecare, ci foamea răzbunării ! O răzbunare cruntă, și nu pentru că el ar fi trecut de partea omului, în slujba lui, ci pentru că atunci cînd o salvase pe Alina, omorîse doi lupi... Haita din vis se desfăcuse-n două, apoi în patru, pentru a-l împresura într-un cerc ucigaș. Disperat își îndreptă capul în dreapta și-n stînga, căutînd să zărească mîna salvatoare. Își dădea seama mai bine ca oricînd că fără ajutorul stăpînului său, fără ocrotirea lui, fără supunerea față de el, era o biată vieţuitoare sortită pieirii. Haita se apropia, iar crengile sure ale copacilor tremurau de urletele ei. Norii se lăsaseră și ei mai jos pentru a urmări măcelul. Singura sa șansă de supraviețuire era numai să fugă. Dar lupii erau și ei destul de vicleni, căci alergau în jurul lui într-un cerc pe care-l micșorau cu fiecare ocol. Strîmtorat, Ringo începuse să urle, un urlet mai fioros decît l-ar fi scos vreodată oricare lup, un urlet prevestitor de moarte și poate de o ultimă speranță. Și deodată, cînd îl despărțeau numai cîțiva pași de dinții ucigași, din direcția unde el voise să facă breșa, apăruse Nada, căţeaua căreia îi datora mult respect, mai ales acum cînd îi purta în pîntece viitorii urmași. Nada era necruțătoare, iar lupii, care cunoșteau pericolul și furia dezlănțuită a unei lupoaice cu pui în pîntece, se dăduseră în lături chelălăind de durere. Colții ei erau neiertători. Ringo prinsese și el curajul unui lup feroce, și haita fusese pusă pe goană...

— Ce-i, Ringo ? întrebă Micu auzindu-l că geme.

Cîinele era cu ochii deschiși. Dădu din coadă.

— Te gîndești și tu la ploaia de afară ?

Ringo dădu din nou din coadă, de data aceasta mai vioi.

— Așteptăm telefonul. Tu mai odihnește-te, c-o să-ți prindă bine.

Ringo se gîndi iarăși la vis. Oare Nada urma să nască chiar în acea zi, și de aceea apăruse ea în vis, în ajutorul lui ? Sau poate că ea era cea care avea nevoie de ajutor ? Nu, căci Micu ar fi știut și n-ar fi lăsat-o singură. Apoi nici chipul stăpînului său nu trăda o asemenea îngrijorare.

A ! Poate c-o visase pe Nada fiindcă fusese prima noapte cînd ea lipsise din cușca alăturată de a lui ! Nu-i mai simțise răsuflarea aceea apăsată din ultimul timp, cînd își dădea seama de greutatea vie pe care ea o purta în pîntece și care o obosea tot mai tare. Da, da, probabil lipsa Nadei, singurătatea îl împinsese la un asemenea vis.

Ringo privi cu încredere la Micu, la cutele de pe fața lui, dar nu descoperi nimic neobișnuit. Urma, așadar, o misiune cum fuseseră multe altele, cea de astăzi fiind poate ceva mai dificilă datorită ploii torențiale de afară. Apa spală repede urma de miros și în asemenea situații el putea face foarte puțin. Dar poate că se aștepta să stea ploaia... Sau misiunea lui nu era legată de vreo urmă de afară...

În cameră zbîrnîi strident telefonul. Ringo se trezi din amorțeală și se ridică pe labele din față. Nu era pentru prima oară cînd se afla în biroul căpitanului Roman și aștepta împreună cu Micu acest clinchet care, în cele mai multe cazuri, reprezenta semnalul de plecare. Căpitanul Roman îi era prieten, colaboraseră în multe misiuni, unele foarte grele.

Micu ridică receptorul, iar cîinele, auzind vocea de la celălalt capăt al firului, ciuli urechile. Era Alina, o altă ființă omenească care îl iubea mult pe Ringo.

— Da, dragă, eu sînt la telefon, răspunse Micu.

— Eram îngrijorată de vremea asta și nu știam dacă ați plecat.

— Nu, încă n-am plecat. Aşteptăm telefonul căpitanului Roman. Criminalul a fost văzut în pădurea Corbeanca.

— Cum, aşa departe ? se miră femeia.

— Da, caută să se-ndepărteze cît mai mult. Probabil că şi acum fuge...

— Şi era tînără femeia ?

— Destul de tînără. Treizeci şi cinci de ani.

— Vai ! se auzi exclamaţia Alinei. E un nemernic ! Să nu-l scăpaţi !

— N-o să-l scăpăm, întări Micu.

— Auzi, Ringo e lîngă tine ? întrebă Alina cu o altă tonalitate în glas.

Auzindu-şi numele, cîinele scheună recunoscător. Se tîrî cu mişcări rapide şi mai aproape de aparat, privind la stăpînul său.

— E lîngă mine, stă şi mă priveşte, îi răspunse Micu zîmbind. Parcă ar dori să asculte ce vrei să spui.

Ringo scheună iar şi mişcă mărunt din bot.

— Spune-i să nu-l scape. Drept recompensă, o să-i pregătesc eu masa de seară.

— Bine, o să-i spun.

— Şi de tine o să am grijă, adăugă Alina ca o dezmierdare, şi de oaspetele nostru...

— Care oaspete ?

— Ehe... Surpriză !

— A venit cumva medicul veterinar de la Sibiu ? întrebă Micu nerăbdător.

— Da. A şi consultat-o pe Nada.

Auzind numele cătelei, Ringo ciuli urechile şi mai trase un scheunat.

— Zău ? Ce repede a venit... Te rog să-i mulţumeşti pentru grija lui. Şi ce spune ?

— Că nu va avea o naştere tocmai uşoară. E slăbită.

— Bine, dar noi am îngrijit-o...

— N-are a face. Sarcina-i sarcină ! zise femeia. Acum te las. Succes şi ţie, şi lui Ringo.

— Mulţumesc.

Telefonul sună iarăşi. Micu ridică receptorul, iar Ringo îşi luă obişnuita poziţie de aşteptare, ciulind urechile.

— Da, să trăiţi ! Plutonierul Micu. Aşteptam telefonul dumneavoastră.

Urmă o conversaţie scurtă, din care Ringo înţelese, după gravitatea vocii din aparat şi după înfrigurarea de pe faţa lui Micu, că semnalul fusese dat şi misiunea începea.

— Coborîm imediat la maşină şi trecem să vă luăm. Să trăiţi ! mai zise Micu şi închise telefonul. Hai, Ringo, că avem serios de lucru ! atinse el uşor ceafa animalului. Ai auzit ce te-a rugat Alina. Trebuie să-l prindem cu orice preţ. Ia-ţi şi hamul pînă la maşină !

Îi arătă nişte curele împăturite frumos. Ringo, care ştia lecţia, aportă hamul şi aşteptă să i se deschidă uşa. Cînd i se deschise, păşi înaintea stăpînului.

Pe hol erau mai mulţi cetăţeni, martori ai unui accident de circulaţie, după cum prinsese Micu din zbor. Cînd îl zăriră pe Ringo cu hamul în gură, se ridicară în picioare şi-i făcură culoar de trecere. Ringo era un cîine foarte frumos şi impunător.

— Cum ştie să ducă hamul în gură ! se miră o bătrînică. Cîinele meu poţi să-l baţi, să-l omori, şi tot nu poate învăţa aşa ceva.

— Da' unde vă duceţi cu el, tovarăşe plutonier ? După criminal ? întrebă alt cetăţean.

— Pentru Ringo n-are importanţă. El ştie că merge în misiune.

— Oo... Ringo. Ce nume frumos ! aprecie bătrînica. Pe-al meu îl cheamă Ţucurel şi e mai mic... Daţi-mi voie să-i spun şi eu lui Ringo o vorbă bună. Succes, Ringo !

— Succes, Ringo ! se auziră alte voci în spatele subofiţerului. Să nu-l laşi să-ţi scape !

Cîinele se arătă impasibil la urările lor. Mişcase doar vag din coadă cînd îşi auzise numele. Pentru el, îndemnurile şi laudele străinilor nu reprezentau ceva deosebit. Cînd însă acestea veneau din partea celor apropiaţi şi în special de la stăpînul său, simţămintele îi erau cu totul altele. O simplă mîngîiere a lui Micu, o vorbă încurajatoare ca „Hai, băiete ! Hai..." sau o mică laudă : „Bravo, Ringo!", constituiau pentru el o mare bucurie.

Ajunşi la maşină, subofiţerul îi luă hamul din gură şi-l îndemnă să se urce în spate, la locul lui obişnuit. Un sin-

gur salt și Ringo fu în mașină, instalîndu-se comod pe prețuleț, ce-i era destinat. Micu avea grijă de toate cînd era vorba de cîinele său și lui Ringo nu-i scăpă faptul că, în afara culcușului moale ce-i fusese aranjat, stăpînul său urcase în mașină și două sufertașe... Masa lui Ringo era întotdeauna respectată și nu de puține ori Micu împărțise cu el pachetul cu sandvișuri pe care Alina le pregătise soțului său. În multe situații, în cazul unor misiuni prelungite, stăpînul său nici nu punea gura pe mîncare, uita pur și simplu de ea, în timp ce lui întotdeauna i se respecta tainul. Dar atunci nici el n-avea poftă de mîncare, o refuza privind tot timpul la stăpînul lui. Îi înțelegea frămîntările sau mîhnirea și suferea și el. În acele clipe ar fi fost în stare să facă orice, peste puterile lui, pentru a zări măcar un licăr de zîmbet pe chipul lui Micu. Se așeza drept în fața lui și îl privea fix în ochi. Apoi dădea drumul la cîte un scîncet, ca să-l facă atent că el este gata să reia totul de la capăt, să execute orice i se va cere. Și dacă Micu își schimba cumva poziția, și-o schimba și el, așezîndu-se din nou în fața stăpînului. De multe ori în asemenea cazuri, urma o mîngîiere sau un cuvînt de alinare. Prin asta i se iertau greșelile sau se făcea înțeles că el nu poartă vina insuccesului. Oricît de întristat ar fi fost Micu, nu se despărțeau niciodată supărați. Întotdeauna, la sfîrșitul unei misiuni, în care lipsise acel „Bravo, Ringo !" stăpînul său tot găsea cîteva clipe să se joace cu el. Ringo era un cîine cu mult bun simț și chiar din joaca aceea puțină, la despărțire, după insucces, el lua aminte și învăța ceva. Că în noua misiune trebuie să fie mai atent și să se concentreze mai mult pentru a da satisfacție, pentru a obține mult doritul „Bravo !".

Mașina își continua cu greu drumul prin ploaie. După două ore de mers, opri în fața unui post de miliție. Aici, contrar așteptărilor lui Ringo, care se și ridică în picioare, nu se dădură jos din mașină. Șoferul claxonă de cîteva ori, iar Micu îi spuse cîinelui să stea jos. Ringo se execută și își mută privirea la ușa din dreapta mașinii, așteptînd curios să vadă cine va urca. Ușa se deschise și în mașină intră repede căpitanul Roman.

— Să trăiți ! îl întîmpinară subofițerii.

— Noroc ! dădu el mîna cu fiecare. Oo, ce plăcere ! exclamă cînd îl văzu pe Ringo. Bună, Ringo ! Animalul se gudură şi-i dădu laba. În tine ne sînt speranţele.

Cîinele întinse botul înainte vrînd să atingă faţa ofiţerului, dar Micu îl opri :

— Nu-i frumos. Gata, ajunge ! Ajunge...

Şoferul învîrti cheia în contact. Maşina începu să-şi ia din nou avînt.

— Brr ! Şi ce-i toarnă ! se zgribuli căpitanul pe locul său, înfăşurîndu-şi mai bine raglanul în jurul corpului.

— Frig, confirmă şi şoferul. De mult n-am mai avut o toamnă ca asta.

— Datorită ploilor nu s-a cules încă toată recolta, adăugă Micu. Dar unde este şeful de post ?

— E sus, la deal ! răspunse ofiţerul. L-am trimis înainte să mobilizeze sătenii. Ne-am gîndit la o scotocire şi mizăm pe ajutorul oamenilor.

— Înţeleg, făcu Micu din cap. Ringo nu poate face mai nimic pe o ploaie ca asta. Adio urmă de miros...

Cîinele se foi în culcuş privind atent cînd la stăpînul său, cînd la căpitan.

— Da... Tocmai de aceea ne-am gîndit la o scotocire, confirmă Roman. În afară de simpla misiune de însoţire, cîinele va intra în adevăratul său rol numai dacă va sta ploaia. Şi va trebui să stea naibii odată ! aruncă ofiţerul o privire rea la stropii mari de apă ce alunecau pe parbriz.

Satul Pietricica, un sat cu case rare, era aşezat pe coama unui deal. La şcoală, se adunaseră mai toţi sătenii.

Coborî mai întîi căpitanul Roman, îl urmă Micu şi apoi Ringo. Văzîndu-se jos, cîinele cercetă mai întîi locul cu privirea, mirosi, se scutură de cîteva ori şi alergă cîteva ture în jurul maşinii, sub privirile curioase şi admirative ale cetăţenilor. Alergarea nu dură mult ; cîinele se scutură de apă şi o tuli pe treptele şcolii după stăpînul său.

— Ringo e dispus, după cum observ, îi strecură căpitanul lui Micu pe coridor.

— Aşa şi aşa... făcu Micu. L-a frămîntat ceva de dimineaţă. Poate că îl mai încearcă vechea suferinţă... Cred că de-acum încolo îi vine pofta de treabă. Aici e la munte, aer proaspăt...

— Probabil că și ploaia asta l-a ținut în amorțeală.

În ușa celei mai mari săli de clasă, îi întîmpină plutonierul Năstase.

— Cum stăm ? întrebă Roman.

— Bine, tovarășe căpitan. I-am adunat pe oameni într-o clasă și i-am pus în temă ; au răspuns cu toții apelului nostru. Au vrut să vină și femei și copii, dar nu era cazul.

— Categoric.

— Totuși, de cîțiva bătrîni tot n-am scăpat.

— Frumos din partea lor.

— Așa este. Tocmai de aceea nu m-am încumetat nici eu să-i refuz.

— Ai făcut foarte bine. Sînt convins că toți sînt oameni dintr-o bucată și nu se cădea să-i refuzăm.

Șeful de post se salută cu Micu, apoi îi aruncă o privire caldă lui Ringo. Pe hol apăru și Tudorică, șoferul, care rămăsese să încuie mașina. Era prieten vechi cu Năstase.

— Să trăiți ! îl întîmpină șeful de post, căci Tudorică era mai vechi în grad decît el.

— Las' că am eu grijă... glumi Tudorică, apoi se îmbrățișară.

Căpitanul Roman se prefăcu că n-aude răspunsul șoferului și intră în clasă. Cînd Micu vru să-l urmeze pe ofițer, Ringo îl apucă ușor de pantalon.

— Tovarășe căpitan, zise Micu, eu mai rămîn puțin afară cu Ringo. Are nevoie de puțin... antrenament.

— Bine, zîmbi Roman. Rămîi cu el pe sală.

Căpitanul intră în clasă urmat de șeful de post și de Tudorică. Oamenii se ridicară în picioare. Ofițerul îi salută din cap și-i rugă să ia loc. Sătenii se așezară cu toții.

— Tovarăși, vă mulțumesc pentru bunăvoința dumneavoastră de a ne ajuta. N-o să lungim vorba, căci timpul ne presează. Vom forma două echipe ; una merge cu noi și cu cîinele, pe urma criminalului, iar cealaltă va rămîne în sat, gata să intervină.

Pe hol se auzi un lătrat urmat de cîteva rîcîituri la ușă. Sătenii făcură liniște ca la comandă. Ușa se deschise și în sală își făcu apariția Ringo, urmat de stăpînul său. Cîinele

înaintă cîțiva pași, mirosind pe jos, pe podea, apoi se opri, aruncînd o privire oamenilor din sală. Sătenii se foiră în bănci, ba unii se ridicară-n picioare, să-l vadă mai bine.

Căpitanul Roman îi făcu semn lui Ringo să stea culcat lîngă catedră, dar cîinele nu se execută pînă ce n-auzi „Culcat" ! din gura dresorului său.

— Gata, e tocmai bun de treabă, îi șopti Micu ofițerului.

— Bine, făcu Roman. Așadar, urmă el, vom lăsa o echipă aici, în sat, iar pentru scotocire vom face grupe de cîte doi oameni. Înainte de a pleca, rog pe tovarășa Maria, să ne mai povestească o dată ce a văzut.

Se ridică o tînără cu obrajii roșii și c-o privire ageră, inteligentă.

— D'apăi să vă spun. Acum patru ceasuri mă aflam în poieniță, la deal ; am acolo o palmă de loc. Vîntul și ploaia mi-au culcat porumbul și m-am gîndit că dacă nu mă duc să-l culeg, vor putrezi știuleții pe pămînt. Îmi luasem cu mine un sac și-am început să rup știuleții. Am auzit foșnind ceva. La început am crezut că e ploaia, sau că am călcat pe vreun cocean. Cînd însă m-am oprit, iar am auzit foșnetul, ceva mai tare ca prima dată. M-am uitat în jur. Ajungînd cu vederea la căpița de paie din capătul arăturii, mi s-a-mpietrit inima ! Din căpiță ieșise un om. L-am văzut bine la față, că doar nu eram departe, și m-au luat căldurile cînd am văzut că are un cuțit în mînă. Nu știam ce să fac. M-am gîndit să nu m-arăt că mi-e frică, și i-am dat bună ziua. S-a speriat și el ; a răspuns ceva și a ascuns repede cuțitul. Stătea mereu cu fața așa, într-o parte, ca să nu-l văd bine, și avea gulerul fîșului ridicat. Mi-a spus că s-a rătăcit de geologii care lucrează în zona noastră. I-am zis că eu nu i-am văzut și să meargă în sat să se intereseze. Atunci el m-a întrebat încotro e satul. Arătîndu-i poteca, mi-a mulțumit și a luat-o la picior.

— Cum arăta ? Cum era îmbrăcat ? o întrebă căpitanul.

— Era așa, înalt, ca alde Stanciu Iepure.

— E aici Stanciu ?

Cel pomenit se ridică în picioare.

— Și la corp îi seamănă, aprecie Maria. Și la vîrstă...

— Deci, în jur de 1,80 m înălțime, circa 40 de ani, slab...

— Numai că la față era mai prelung și avea nasul coroiat.

— Mai departe, o îndemnă ofițerul. Ochii, gura, sprîncenele, părul ?

— Ochii nu i-am văzut, dar gura o avea mare și buzele foarte subțiri. Sprîncenele... Sprîncenele erau căzute așa pe ochi, și erau împreunate deasupra nasului.

— Culoarea ?

— Negre cum e pana corbului, cum avea și părul.

— Altceva ai mai reținut ? Perciunii, de exemplu?

— N-avea perciuni.

— Acum hainele.

— Purta fîș, după cum am spus, un fîș maro și pantaloni închiși la culoare.

— Încălțămintea ?

— Pantofi, dar de frică nu le-am mai văzut culoarea...

— Înțeleg... făcu Roman îngăduitor. Și așa ne-ați dat destule amănunte. Ele corespund cu descrierile pe care le-au făcut ceilalți cetățeni, care l-au urmărit cînd a ieșit din bloc. De fapt, tocmai pentru că era urmărit de cetățeni, n-a reușit să se ascundă, ci a trebuit să fugă peste cîmp, retrăgîndu-se în pădure. Ca să poată scăpa de urmăritori, a tot fugit în partea asta pînă cînd s-a trezit la poalele munților. După atîta fugă, și pe un asemenea timp, cred că este foarte obosit, de aceea s-a băgat în căpița cu fîn să se odihnească.

— Ah ! Uitasem, spuse Maria și înaintă spre catedră. În claia cu fîn unde stătuse omul ăla, am găsit o batistă murdară de sînge. Asta e !

Micu trase batista spre el, ținînd-o cu grijă de un colț. Scoase din porthart o pungă de plastic și o pensetă, iar Ringo scînci și se ridică în picioare fără comandă. Cunoștea procedeul, știa că lui îi era destinată batista. Făcu un pas înainte, cu ochii la stăpînul său.

— Mă mușcă ! se sperie Maria, trăgîndu-se într-o parte.

— Nu mușcă, fiți fără grijă, zise Micu calm.

Luă cu penseta batista și o introduse în punga de plastic, apoi legă punga la gură. Ringo, scînci din nou, mai tare decît prima dată.

— Vedeți, de-asta e neliniștit cîinele, îi explică Micu femeii. Știe că aici este „secretul". Avînd acum acest obiect... Nu reuși să-și termine fraza, căci Ringo lătră tare de cîteva ori și ocoli catedra, venind lîngă porthartul stăpînului său pe care începu să-l miroasă. La loc ! îi ordonă Micu supărat că animalul plecase fără comandă.

Ringo își lăsă coada în jos și cît ai clipi din ochi fu în același loc și în aceeași poziție din care plecase, lăsîndu-și botul pe labe...

— E grozav Ringo, spuse un cetățean din mijlocul sălii. Eu am fost veterinar în armată și mă pricep un pic. Cîinele dumneavoastră valorează cît un galantar de pietre prețioase...

Cîinele întoarse încet capul la ofițer și mătură ușor podeaua cu coada. Căpitanul Roman scoase o hartă a regiunii și discutară planul scotocirii. Totodată, îi instrui pe oameni cum vor ține legătura între ei, care erau punctele de întîlnire și cum vor trebui să procedeze dacă vor da de urma celui căutat.

La ieșirea pe ușa școlii, milițienii fură întîmpinați de un cetățean ud leoarcă.

— Noroc, Iancule ! îl recunoscu imediat căpitanul Roman.

— Să trăiți, tovarășe căpitan, îi strînse mîna Iancu. Mai adineauri plecai și eu de la lucru și, auzind vestea din sat, venii să vă dau o mînă de ajutor. Vreau să mă luați în dreapta dumneavoastră... Doar am rupt-o cu trecutul, știți... căută el un argument convingător.

— Știu și nu era nevoie să-mi amintești, îl bătu ușor pe umăr căpitanul. Ce-a fost, a fost... Acum ești un om drept și cinstit ca toți de aici. Dacă vrei, hai cu noi.

— Vă mulțumesc ! se lumină Iancu. Trebuie să-l prindem, nu se poate !...

— Trebuie. Dă-te mai aproape să te pun în temă.

Și așa, braț la braț, intrară în pădure doi oameni care cîndva nu fuseseră tocmai... prieteni. Ceilalți se răsfirară și ei după planul stabilit și începură scotocirea pădurii.

Pădurea era deasă, cu fagi și stejari, dar și cu mult lăstăriș. Copacii începuseră deja să-și piardă frunzele și să-și arate cîte ceva din goliciunea crengilor. Frunzele

căzute formau un covor moale, de cele mai multe ori alunecos din cauza ploii. De felul ei, pădurea era întunecoasă, dar, acum, norii mari și grei o făceau din cale afară de sumbră. Căpitanul Roman, Micu și Ringo o simțeau neprimitoare și rece. Picăturile de ploaie și șuvițele de apă scurse de pe frunzele copacilor scoteau zgomote ciudate. Era o vreme cum nu se putea mai potrivnică unei scotociri prin pădure, căci fiecare notă mai aparte din simfonia de zgomote te făcea să tresari, încercînd să deslușești în ea tocmai sunetul care ascundea prezența unui om. Mai bătea și vîntul... Micu încercase ceva cu batista asasinului, dar feluritele mirosuri proaspete ce ieșeau din pămînt, din frunze sau emanate de vegetația măruntă, aflată într-un freamăt continuu, îl încurcau foarte mult pe Ringo.

Umblară mai bine de trei ore și nu se-nregistră nimic deosebit. Numai ploaia parcă se mai înmuiase puțin. La Cotul Cucului, primul punct de întîlnire, sătenii se adunară cu toții. Discutau încet, șoptit și ridicau din umeri.

— Mergem mai departe. Nu se poate să nu-l prindem, îi îmbărbătă ofițerul.

Formația se răsfiră ca la început și se lansă în „pieptănarea" pădurii de pe al doilea deal. Iarăși murmure, zgomote ciudate și un păcănit de toacă în depărtare. Ringo se oprise și asculta nemișcat.

— Ce-o fi acolo ? îl întrebă căpitanul pe Iancu.

— Sînt niște muncitori forestieri care fac mangal. Uitați-vă acolo, sus de tot, unde se vede și-o dîră de fum...

— Aha...

— Acolo a stat ploaia.

— Bine-ar fi să stea și aici, spuse Roman. Înseamnă că tot Ringo va fi salvarea noastră. Iancule, cunoști drumul?

— Se poate ? Doar pe dealurile astea m-am născut. Apoi unul dintre muncitorii de acolo e fratele meu mai mare, neica Mitu.

— Atunci mi-ar fi de mare folos să te duci pînă acolo și să vii cu muncitorii în jos, în întîmpinarea noastră.

— Mă duc, cum să nu, dar de ce vă grăbiți ? Că toți ajungem acolo.

— Ajungem, da, însă vor trece încă trei-patru ceasuri bune, fiindcă noi înaintăm încet. Îți imaginezi cît am scuti dacă vreunul dintre ei l-a văzut pe criminal.

— Da... Aveți dreptate. Am plecat.

După mai bine de o oră, Iancu și trei muncitori forestieri ajunseră la căpitanul Roman. Fugiseră atît de mult, încît trebuiră să se odihnească cîteva minute ca să poată vorbi.

— Neica Mitu l-a văzut, reuși Iancu să lege primul vorbele.

— Unde ?

— Ceva mai sus de punctul lor de lucru.

— Da, la Izvorul lupilor ! confirmă Mitu răsuflînd repede.

— Mai odihniți-vă puțin și pe urmă îmi spuneți amănuntele.

— Era un om înalt și cu un fîș maro, zise Mitu, cînd se mai liniști.

— Asta e ucigașul ! nu rezistă Iancu.

Roman tăcu. Micu se uită întrebător la el și continuă :

— Mi-a zis că e geolog și că s-a rătăcit de colegii lui, care trebuie să fie pe undeva tot în sus, spre munte. M-a întrebat dacă n-am ceva de mîncare și mi-a oferit o sută de lei. I-am spus că nu-mi trebuie bani și i-am dat o pîine, de care facem noi la cuptor, și două conserve de carne.

— Și le-a mîncat ? îl întrerupse Roman.

— Da. Numai din pîine i-a mai rămas ceva.

— Unde-a poposit ?

— Pe iarbă, la Izvorul lupilor.

— Deci resturile de mîncare au rămas acolo ?

— Da... spuse omul nedumerit de întrebare.

— Altceva ce-ați mai discutat ?

— Mai nimic. Am observat că era tăiat la mîna dreaptă și l-am întrebat ce-a pățit. Mi-a răspuns că s-a agățat într-un rug de spini.

— Și încotro a luat-o ?

— Cred că spre Șaua Turcului.

— Și cam cînd a fost asta ?

— Acum trei ceasuri, nu-i mai mult.

Căpitanul se privi o clipă cu Micu, apoi calculă :

— Deci sîntem în urma lui cu patru ore.

— Plus cît a mai cîştigat el pînă în locul unde se află acum... adăugă Micu. Depinde de ritm...

— Atunci ştii ce ne-aşteaptă, Micule !...

— Maratonul, zîmbi Micu.

La semnalul ofiţerului, sătenii rupseră „lanţul" şi veniră la el. Roman îi puse în temă cu noua situaţie.

— Dumneavoastră va trebui să vă-ntoarceţi acasă, le explică el. Nu oricine poate face faţă unui asemenea efort.

— Nu se poate, nu vă putem lăsa singur, zise săteanul care fusese veterinar în armată. Aveţi nevoie măcar de-o călăuză.

— Dar nu sînt singur, sîntem trei, iar călăuză mai bună ca Ringo nu ne poate fi nimeni... Aţi auzit că la Izvorul lupilor nu plouă, iar urma criminalului e proaspătă...

— Pe mine să mă luaţi cu dumneavoastră, vă rog... stărui Iancu.

— Sînteţi trei, înţeleg interveni „veterinarul", dar trebuie să ţineţi cont că criminalul... e criminal !

— Da, fără îndoială, spuse Roman. Ştim cît este de periculos. Era gata să comită a doua crimă, să-l înjunghie pe un cetăţean care reuşise să-l ajungă.

— Păi, atunci...

— Păi, atunci n-am dreptul să mă joc cu viaţa dumneavoastră. Noi ne cunoaştem riscurile şi sîntem datori să ne îndeplinim misiunea.

Sătenii îşi plecară capetele, nemulţumiţi, şi plecară trăgînd cu coada ochiului la Ringo.

„Riscurile meseriei", bine zis, gîndi căpitanul Roman în timp ce sătenii se depărtau. Avem în faţă, ascuns undeva, un ucigaş. Un om care a *dăruit* moartea. Nimeni n-are dreptul să curme bunul cel mai de preţ al semenului său, un bun hrănit cu lapte de mamă, cu trudă, cu speranţă, cu bunătate, cu lacrimi... Ce-i oare mai frumos pe lume decît VIAŢA ? Cine vrea să moară ?... Nimeni !... Se uită la Ringo. Uite-l cum freamătă să ajungă clipa cînd să-l descopere pe infractor. Nici măcar el nu atacă pe oricine, el a acumulat o „zestre" care-l alătură de cei

mai buni și e necruțător față de cei răi... Și poate că nu așa și-ar fi dorit el : ar fi vrut, poate, să fie un cîine de curte, fără griji, fără necazuri, să se zbenguie, să latre în voie, să se joace cu copiii, să facă ghidușii...

Și Ringo reflecta... Căci el, în anul cel mai frumos al vieții, în copilărie, fusese bătut. Ar fi încercat să înțeleagă toate necazurile care se abătuseră asupra sa, dacă omul de lîngă el ar fi avut vorba mai dulce și nu aspră, dacă l-ar fi privit mai mult în ochi, dacă l-ar fi mîngîiat cu blîndețe. Și poate toate acestea ar fi fost cum ar fi fost, dar să fie abandonat, asta n-a mai putut înțelege. Cu ce-a greșit el ? Ce rău a făcut ? El a vrut să coopereze cu Gim, stăpînul său, dar n-a fost înțeles. El era un cîine supus, inteligent, anticipa multe lucruri, dar nu se putea exprima pe înțelesul stăpînului. Ajunsese să-l urască pe Gim, deși acesta la început se purtase bine cu el, îi arătase oarecare tandrețe, iar pe parcursul unei călătorii cu trenul, foarte lungă, cînd l-a adus în România, îi lua botnița de la gură și-l lăsa, din cînd în cînd, să se simtă liber. Ringo era mic atunci și nu putea citi în ochii lui Gim vreo intenție rea. El credea că odată adus la București, îl așteaptă aceeași viață de hoinar ca-n curtea aceea imensă a Centrului de dresaj din munții depărtați. Acolo el crezuse că totul era numai o joacă, deoarece se zbenguise în voie, nu avea griji cu mîncarea, iar tot din joacă învățase lucruri care îi trezeau și mai mult gustul de libertate. Învățase să fugă după o minge sau după o mănușă aruncată și să o aducă stăpînului. Alteori era pus să aleagă dintre mai multe obiecte căciula sau pantoful omului cu care se juca și pe care îl îndrăgea pentru că făcea tumbe împreună cu el și se ascundea prin pădure lăsîndu-l pe Ringo să-l găsească. Așa credea că va fi și mai departe, că totul va fi iar o joacă, că și Gim se va purta la fel de tandru cu el. Ar fi acceptat chiar să se joace mai puțin, să fie supus la exerciții, așa cum văzuse el la Școala de dresaj, la cîinii mai mari. Toate acestea le-ar fi acceptat cu bună știință, numai să nu fie bătut. Gim l-a supus la fel și fel de exerciții, încercînd să-l învețe ceva, dar Ringo nu-i putea fi pe plac fiindcă nu-și putea înțelege stăpînul de care începuse să-i fie frică. Fiind pedepsit că nu putea înțelege ce i se cerea, a fost lăsat în ger, fără cușcă,

pînă s-a îmbolnăvit de plămîni. Tușea întruna, zăcea, așteptîndu-și sfîrșitul pe care începuse să și-l dorească decît să fie din nou bătut și supus la chinuri.

Înainte de a se despărți de Gim, acesta i-a mai tras o bătaie, supărat că pierduse banii pe care-i plătise pentru Ringo, singurul descendent al unei căței renumită în poliție și care murise în timpul nașterii lui. Bătaia pe care Ringo o primise la despărțire îi lăsase răni adînci în suflet și-l făcuse să creadă despre Gim și despre oameni că trebuie urîți. Curînd, însă a cunoscut un altfel de stăpîn. Micu era plin de blîndețe, de înțelegere, de vorbe calde și de mîngîiere. El nu avea nimic comun cu răutatea lui Gim. Și numai datorită lui ajunsese să capete din nou încredere în oameni și să vadă că nu toți sînt răi... Micu, noul său stăpîn, era un om deosebit, plin de bunătate ; l-a îngrijit, l-a salvat de la moarte și de la singurătatea care i-ar fi grăbit sfîrșitul. Pe Micu îl iubea mult și-l asculta orbește, căutînd să-și îndeplinească misiunile fără cusur și să aducă pe chipul stăpînului satisfacția reușitei și a împlinirilor. Micu suferise și el de plămîni ; și se înfrățise cu Ringo pentru a scăpa împreună de boală, pentru a recîștiga dragostea de viață și a iubi zîmbetul candid al florilor și al primăverii. Șase luni au stat la munte nedespărțiți și acolo Micu l-a învățat, cu blîndețe, toate tainele care i-au adus astăzi faima de cel mai bun cîine polițist. Ce om minunat era Micu și cîte cazuri au rezolvat împreună pînă acum... Și vor mai rezolva...

— Ce-i, băiatule ? se trezi Ringo mîngîiat de Micu. Unde te gîndești, ești trist sau mi se pare mie ?

Ringo scînci, și mătură pămîntul cu coada. Îi plăceau mîngîierile și aplecă capul ca să primească tot mai multe.

— Am impresia că ți-e foame și nu îndrăznești să ceri. Te așteaptă o misiune grea, Ringo ! E poate cea mai grea misiune a ta de pînă acum, fiindcă n-ai fugit niciodată atîta. N-avem încotro, trebuie să învingem greutățile împreună. Am scăpat noi de boala aceea chinuitoare, darămite de o misiune ca asta. Cît am stat la munte, te-ai fortificat, iar boala s-a stins complet, așa că nu mi-e teamă. Trebuie să-l prindem pe criminal. Trebuie, ai auzit ce-a spus Alina.

Ringo deveni mai vioi și se ridică în picioare, îndrăznind să lingă mîinile stăpînului său. Cînd Micu pronunța cuvîntul „Trebuie !" lui Ringo i se zburlea părul și se înverșuna în sine pentru reușită. Era hotărît și de astă dată să-și ducă misiunea la bun sfîrșit, deși înțelegea, după gesturile și fețele crispate ale celor din jur, că era o misiune foarte grea. Niciodată nu-i văzuse atît de agitați, cu atîtea semne de întrebare pe chipuri, cu atîtea emoții care prevesteau un efort neobișnuit. La ultima misiune, căpitanul Roman fusese lovit cu un cuțit în picior ; acum se așezase pe iarbă și-și refăcea pansamentul. Veni fără comandă lîngă căpitan și se așeză drept în fața piciorului oblojit, scheunînd în dorința de a-i spune că-i înțelegea durerea. Căpitanul îl mîngîie, îl culcă la pămînt și începu să se joace cu el. Micu îi privi. Ringo făcea aceleași mișcări ca atunci cînd se juca cu copiii. De multe ori treceau prin fața grădiniței și cîinele se oprea și se uita la copii. Micu îl lăsa să privească și, ca să nu se simtă stînjenit, se apleca în fața lui mîngîindu-l. Copiii veneau atunci cu toții în jurul lui Ringo, îi făceau bezele, îi ofereau mîncare din ghiozdane și se îmbulzeau să-l mîngîie. Ringo se uita insistent la Micu, să-i dea voie să se joace cu copiii și de fiecare dată primea aprobarea. Atunci era fericit. Întîi îl apuca pe stăpîn de pantaloni, ca să-i arate că pe el îl iubește mai mult, că lui îi datorează existența sa, apoi se lansa în joc. Se făcea că se repede spre ei, dar se lăsa la pămînt și înainta tiptil-tiptil ; copiii încetau să se teamă și se distrau de minune. Doi dintre ei, Codruț și Mihai, pe care îi salvase de la moarte, îl vizitau duminica la miliție. Ajunsese să le simtă lipsa atunci cînd nu-i vedea mai mult de o săptămînă. Codruț venea de multe ori însoțit de părinți, iar mama lui cînd îl vedea pe Ringo începea să plîngă. Ringo se simțea atunci și mai mîndru, lătra ca să-l audă Nada și împărțea cu ea aceste bucurii. Nadei nu-i putea spune că el îl salvase de la moarte pe Codruț, dar ea, cu instinctul ei, înțelegea tot și-l admira. Mîncau împreună din bunătățile aduse de copii, iar cînd erau lăsați amîndoi în cușcă, se învîrteau unul în jurul celuilalt, el se prefăcea c-o mușcă, iar apoi ea i se așternea cuminte la picioare.

— Gata, Ringo ! Ajunge ! îl opri Micu din joaca în care se lansase cu căpitanul Roman.

Căpitanul își scutură hainele, urmărindu-l cu coada ochiului pe Ringo care devenise foarte serios. Stătea într-un colț și aștepta. Micu așeză jos gamela cu mîncare.

— Treci la masă, te rog !

Ringo adulmecă și deslușì ușor că era vorba de biscuiți cu lapte, o mîncare ușoară care i se dădea, de regulă, cînd avea o misiune grea. La urma urmei, în privința mîncării Ringo se putea crede un alintat. Niciodată nu avusese grija zilei de mîine, iar Micu nu întîrziase vreodată de la ora mesei, pregătindu-i mîncare cu o meticulozitate de bucătar. Niciodată nu-i dădea să mănînce pînă nu făcea puțină mișcare. Îl scotea din cușcă, pe el și pe Nada, și după ce se jucau pe săturate, îi punea să sară obstacolele din curtea miliției, anume pregătite, făcîndu-i să se întreacă unul pe celălalt. Nada, pînă să-i crească pîntecele, i-o lua înainte de multe ori și el simțea o oarecare ciudă. Ciuda-i era și mai mare cînd vedea pregătită mașina miliției pentru plecare în misiune, și în locul său era luată Nada. Atunci, de necaz, refuza hrana și chiar refuza să se joace. Dar Micu îl împăca, îl lăsa să înțeleagă că-l iubește așa cum l-a iubit cînd au fost șase luni nedespărțiți la Bușteni, dar că și Nada are aceeași „meserie"...

— Nu prea-i place mîncarea, ce se petrece cu el ? observă căpitanul Roman.

— Cred că e tulburat de ceva, răspunse Micu. Nu-mi dau seama... N-a mai fost așa de cînd era bolnav. Cred că-i lipsește Nada.

— Tot ce se poate, murmură căpitanul mutîndu-și privirea la șeful de post. Am nevoie de dumneavoastră să mobilizați cetățenii din Piscul Corbului și din Pogoane.

— Am înțeles, răspunse Năstase. Pot pleca ?

— Și încă urgent ! accentuă căpitanul Roman.

Șeful de post plecă. Micu își orîndui totul în raniță și scoase coarda de conducere a lui Ringo.

— Atacăm ? făcu Iancu nerăbdător.

— Imediat, spuse Micu. Să vedem dacă o să te țină picioarele.

— Poate nu știți că am făcut armata la vînătorii de munte, se simți Iancu lezat. Cred c-o să rămîn în cursă numai eu și Ringo... Vreau să-mi justific cinstea pe care

mi-ați acordat-o în fața sătenilor, de a fi partenerul dumneavoastră...

Căpitanul Roman veni lîngă Iancu, îl mîngîie ușor pe umăr :

— Ești un om bun, Iancule ! Îmi pare bine că te am alături de mine.

Iancu roși. Ringo, văzînd gestul prietenos al căpitanului, mîrîi ușor. Micu observă și făcu semn din sprîncene spre căpitan. Roman înțelese și se apropie de Ringo. Micu nu prea înțelegea de ce animalul avea nevoie în acele momente de atîta afecțiune. Ridică mirat din umeri și gîndul îi fugi la căpitan căci, de fapt, ofițerul îl îngrijora. Cu cîteva zile înainte, într-o misiune asemănătoare, care se desfășurase tot într-o pădure de munte, „clientul" fiind un evadat, ofițerul fusese rănit la piciorul drept, iar medicii îi recomandaseră repaus total. Roman sfidase prescripțiile medicale și pornise din nou la drum... Va rezista, oare, piciorul său la un asemenea drum, la o asemenea fugă ? Îl știa neînduplecat pe căpitan, dar acum se îndoia că va putea duce cursa pînă la capăt. Știa că Roman este un om hotărît, pe care nimic nu-l abate de la țelurile sale, de la convingerile sale.

Roman se opri din joacă, se uită la ceas. Micu îi făcu un semn lui Ringo și acesta intră în tensiunea specifică dinaintea misiunii. Faptul că el trebuia să-și înceapă misiunea se deslușea foarte limpede din privirile care-l înconjurau și de la batista pe care Micu o păstra cu multă grijă în punga de plastic. Micu scoase punga la vedere ; cîinele mirosi adînc batista, o adulmecă și porni într-o goană nebună. Echipa îl urmă. Ringo făcea eforturi care îi înăspreau mușchii, îi zbîrleau părul și-i dădeau o înfățișare feroce. Adulmeca tot mai des urma, se concentra asupra ei, iar cînd avea senzația că a pierdut-o din cauza vîntului, se oprea în loc și cerea batista prin mișcări nerăbdătoare din bot.

— Hai, Ringo, miros urma ! îl îndemna Micu.

Lui Roman aproape că-i pierise răsuflarea de la durerea pe care i-o pricinuia rana de la picior. Începu iarăși să plouă. Misiunea lui Ringo deveni din ce în ce mai dificilă. El făcea apel tot mai des la batistă, dar nu se lăsa...

În ciuda kilometrilor parcurși, înainta cu înverșunare, fiindcă încă mai mirosea urma... Micu găsise o soluție salvatoare pe care n-o mai încercase pînă atunci cu Ringo: îi legase de gît punga de nailon care conținea batista asasinului. De cîte ori era în impas sau vîntul îi arunca mirosul lateral Ringo făcea un pas sau doi pași la dreapta ori la stînga, găsea un fir din vechiul miros, și-l împrospăta cu cel din pungă și apoi pornea mai departe... Credea în reușită, credea că va învinge. Aruncînd o privire în spate, observase că alergau cot la cot cu el trei oameni, care se-ntreceau în eforturi. Nu-i plăcea că prietenul său, căpitanul Roman, rămînea tot mai în urmă, șchiopătînd. El, Ringo, ar fi dorit să se oprească, să încetinească mersul, dar instinctul îi spunea că „prada" nu-i prea departe și nu-i va putea scăpa. Înainta dîrz, cu botul ațintit mereu în jos.

— Stai, Ringo ! Facem o pauză, spuse Micu observînd că Roman fugea din ce în ce mai greu. Avem nevoie cu toții de o pauză...

— Nu trebuia să-l oprești, replică ofițerul. Încă fugea destul de întins...

— E adevărat, tovarășe căpitan, însă eu am cam obosit, de Iancu nici nu mai vorbesc, ia uitați-vă la el !...

Iancu gîfîia ca o locomotivă și abia își trăgea sufletul. Auzind de pauză, se așeză imediat lîngă trunchiul unui brad bătrîn. Căpitanul îi întinse bidonul cu apă :

— Dacă nu mai merge, poți să renunți.

— Nu ! Nu !... protestă Iancu și prinse să bea cu sete. Nu renunț chiar dacă m-ar omorî cineva, spuse el și se șterse țărănește, cu manșeta hainei, la gură. Dumneavoastră erați într-o vreme la mulți pași în urma mea, dar ați avut voință să învingeți durerea de la picior și m-am pomenit că mă depășiți în fugă, fără să aud măcar un geamăt. Eu de ce n-aș avea o asemenea voință ?

— Dar nu despre asta este vorba, spuse Roman. Este vorba despre un efort epuizant, la care nu orice organism poate rezista. Trebuie să fim sinceri cu noi.

— De acord, dar dumneavoastră, cu piciorul...

— Eu... Eu sînt obișnuit cu astfel de eforturi, zîmbi Roman. Apoi rana nici nu mă mai doare, căută el un argument pe care să-l creadă și Micu.

— Lăsați, știu că suferiți, stărui Iancu. Se vede pe față, ce dracu'. Apoi, uitați, pansamentul a-nceput să... Nu-i a bună. Rana sîngerează... Am învățat în armată că o rană sîngerîndă trebuie strînsă foarte bine pentru a se preveni hemoragia. Dați-mi voie.

Spunînd aceste cuvinte, se descheie la haină, rupse o fîșie din cămașă și i-o întinse lui Roman. Ofițerul fu mișcat de gest și-l privi pe Micu. Subofițerul aprobă imediat din cap. În ochii lui se putea citi îngrijorarea. Puțin stînjenit că Micu îi intuise suferința și că probabil se îndoia că va reuși să facă față acestui maraton, strecură puțin nervos, fără să-l audă Iancu :

— Crezi că nu știu că pentru mine l-ai oprit pe Ringo din cursă ?

— Nu pentru dumneavoastră, ci pentru Iancu. Dumneavoastră erați cu mulți pași înaintea lui.

— Mă păcălești, știu, nu se lăsă Roman. Cînd eu eram în urma lui Iancu, ți-am văzut privirea îngrijorată și am luptat ca să-ți arăt că te înșeli. Ringo trebuie să meargă înainte, altfel nu vom mai reuși să punem mîna pe asasin. Îți dai seama cum aleargă el în aceste clipe, cum se îndîrjește să prindă puteri și să tot fugă ?

— Bineînțeles, însă nu vă gîndiți și la Ringo ? se lansă Micu într-o nouă stratagemă. Și el trebuie să se odihnească.

— Nu, nu pentru asta l-ai oprit, îl contrazise căpitanul. Ringo s-a odihnit de mai multe ori, în pauze scurte, în picioare, iar acum prinsese parcă mai multă vlagă și viteză. Fii sincer, am dreptate ?

— Numai pe jumătate, zîmbi Micu în semn că începuse să cedeze. Ringo a iuțit pasul într-o goană prea nebună. L-aș fi lăsat dacă mi-aș fi dat seama după unele semne că asta se datorează apropierii de țintă. N-a fost însă așa, îl cunosc foarte bine. Încordarea întregului corp și coada țeapănă îmi spuneau că efortul lui are ceva care ține de-o învrăjbire căreia nu-i găsesc nici un motiv. V-am spus, se petrece ceva cu el, presimt poate ceva. Sau îl îndîrjește sîngele de pe batistă. Niciodată nu l-am văzut în asemenea salturi crîncene pe urmele unui criminal. Parcă Nada ar fi victima, iar el nu vede în fața ochilor decît imaginea răzbunării. Nu-l înțeleg... Oricum, tre-

buie să-l opresc, deoarece accelerarea vitezei îi dăunează respirației și apoi nemijlocit mirosului. Dacă respirația nu se face în deplină concordanță cu pasul, oricît de viguros ar fi cîinele, capătă o senzație de sufocare... Nu oare așa simțim și noi ? Chiar nu vă palpită inima un pic ? Atunci vă dați seama de ce-am oprit...

— Bine, m-ai convins, bombăni Roman.

Căpitanul se apropie de Iancu, care nu îndrăznise să se amestece în vorbele celor doi milițieni.

— Gata, mă bucur că v-a convins, strecură el bucuros cînd mîna ofițerului se întinse după fețe. O să vă fie mult mai bine.

— Îți mulțumesc, spuse Roman.

Ringo veni lîngă cei doi milițieni. Se așeză chiar în apropierea piciorului rănit al lui Roman și urmări toate mișcările pe care le făcea stăpînul său. Apoi se apropie de punga în care se afla batista asasinului, dornic să plece cît mai repede pe urmă, să-l descopere pe făptaș, dar să nu mai știe că prietenul său, căpitanul, suferă și se chinuie.

— De ce n-a mîncat ? întrebă căpitanul.

— Nu poate... Noi am putut ?

— Nu...

— El se tînguie alături de noi și nu poate pune gura pe nimic pînă nu știe că și-a dus misiunea la bun sfîrșit. În fond, ce să vă mai explic eu, îl cunoașteți ca și mine.

— Da, este un cîine formidabil, de aceea îl iubesc atît de mult.

— Credeți că-l iubiți mai mult decît mine ?

— Greu de făcut o comparație. Știu că iubirea ta are multe nuanțe, pentru că tu l-ai descoperit, l-ai îngrijit și l-ai dresat. Dar și eu îl iubesc mult ! Nu ți-am spus niciodată, l-aș vrea și eu pe Ringo.

— Cum ? Nu vă înțeleg... bolborosi Micu.

— După ce va ieși la „pensie", vreau să fie al meu, să-i ofer o bătrînețe tihnită.

Micu își mutase privirea undeva în gol, prin culoarul lăsat de două crengi de brad.

— N-am să vi-l las niciodată ! Vă puteți imagina cît am trudit cu el ? Îl consider ca o parte din mine. Dacă ar

fi vorba să mi se ia o mînă sau un picior în locul cîinelui, zău că le-aș oferi fără șovăire !

— Te înțeleg, dar mă gîndesc că tu mai ai un cîine, pe Nada. Cu ea ce-ai de gînd ?

— O păstrez și pe ea, chiar dacă va îmbătrîni mai repede decît Ringo. Și ea m-a slujit și mă slujește cu credință, așa că nu pot fi neomenos. Cine mă poate obliga să mă despart de cîinii cu care am lucrat ? Oricine va înțelege că aceste animale au fost viața mea, că împreună cu ele eu am practicat o meserie în care am pus pasiune și dăruire. Am totuși o soluție care cred că vă va surîde. Nada trebuie să nască din zi în zi, și am să vă dăruiesc un cățel, un cățel al ei și-al lui Ringo. Am să vi-l dresez chiar eu.

— Fie, spuse Roman. Îl încînta ideea că micuțul cîine lup va deveni într-o zi un faimos cîine polițist, ca și Ringo. În fond, Ringo nu trebuia să aibă și el un succesor ? Ne cunoaștem de multă vreme, dragă Micule, și cred că tu ești acela care ai dreptate.

— Să-mi dați și mie un pui, vă rog ! se auzi din spate vocea lui Iancu, care asistase pînă atunci în tăcere la discuție.

— Pentru asta trebuie mai întîi să-l meriți, îi făcu Micu cu ochiul.

— Atunci o să-l merit, spuse Iancu. Ce facem, nu mergem ?

— Numai să te țină picioarele, că de-abia de-acum încolo începe distracția, rîse Roman.

— Vai de mine, tovarășe căpitan. Nu știți dumneavoastră cît eram de-al dracului cînd eram mic și săream toate gardurile după găinile vecinilor. M-au alergat o săptămînă și tot nu m-au prins pînă nu m-am predat eu la post.

— Păcat că nu te-a alergat atunci Ringo, zîmbi Micu. Numai așa aș fi crezut că ți-ai format niște mușchi de oțel, care să-ți prindă bine acum și să-l poți însoți.

— Cu el nu m-aș fi încumetat, rîse și Iancu. Te frige în tălpi cînd te gîndești că se apropie cu colții lui. De-asta-mi doresc unul ca el, ca să-mi alunge toți nepoftiții care rîvnesc vara la cireșele mele, iar toamna să-mi alunge

porcii mistreți de la porumb. Ciinii noștri nu fac două parale. S-au învățat cu mîncare multă și le e frică chiar și de animalele mai slabe decît ei. Au uitat să și mai latre, zău !

— Atunci în mod sigur îți trebuie un cîine polițist, îi zîmbi Roman. Are să se învețe și el la cireșe și la mîncare de n-ai să-l mai poți plimba prin curte nici trăgîndu-l cu sania.

— Mă bag la școală, și tot am să-nvăț să-l dresez, știu eu unde bateți !

— Tot ce se poate, dar ai depășit vîrsta, Iancule !

— Vă înțeleg, spuse Iancu. Îmi doresc mult un asemenea cîine... Am vreo șansă ?

— Una parcă totuși ar fi... murmură Micu, trăgînd cu coada ochiului la căpitan. Avînd în vedere că nu ești prea pretențios în privința treburilor la care vrei să-l folosești, mă gîndesc că ți-ar prinde foarte bine un cîine mai bătrîn, care este mai învățat și mai cumpătat decît unul mai tînăr.

— Da, îl vreau și așa, dar cum să fac ? întrebă Iancu repezit.

— Am un coleg căruia i s-a repartizat un cîine tînăr, dar nu se-ndură să renunțe la cel cu care a lucrat pînă acum și care nu-i chiar bătrîn. Am să-l conving să ți-l dea ție, spunîndu-i că iubești mult cîinii și că ai toate condițiile să-i oferi o viață fără griji.

— Abia aștept...

— Dar colegul meu are să-ți pună și el o condiție.

— Oricare, zise Iancu fără șovăire.

— O să vină din cînd în cînd să-l vadă. Noi nu ne putem despărți așa ușor de cîinii pe care-i iubim...

— Vai de mine... Poate să vină cînd vrea. Oricînd va fi bine venit și va fi oaspetele meu de cinste. Mă va învăța și pe mine cîte ceva. În plus, abia aștept să-mi povestească despre isprăvile pe care le-a făcut cîinele la miliție. Mamă, mamă ! Ce-or să se bucure băieții mei, Neluțu și Eugen, cînd l-or vedea, și cum au să-l mai îngrijească... Dar cum îl cheamă, tovarășe plutonier ?

— Tăun, zîmbi Micu, pregătindu-și raniță pentru a începe din nou „asaltul".

Observînd că Micu își pune rănița în spate, iar ceilalți doi însoțitori s-au ridicat în picioare, Ringo deveni neliniștit și se scutură de cîteva ori, alergînd ușor în jurul stăpînului său. Se dezmorțea și căuta să-și recapete vioiciunea. Căpitanul Roman privi la ceas.

— Mai avem de recuperat cam două ore. Poate și mai puțin, dacă presupunem că asasinul s-a odihnit și el.

— În mod sigur s-a odihnit, îl îmbărbătă Micu. E și el om, nu e motor...

— Numai că pentru noi va fi mai greu acum, zise Iancu privind la piscurile înzăpezite ale trecătorii din zare.

— Bine, măi Iancule, tocmai tu te vaiți ? îi aruncă subofițerul. Ce spuseși mai adineauri ?

— Am zis și eu așa, dar o să trecem ca o săgeată.

— Bine, să te vedem...

Subofițerul își mută privirea la cerul plumburiu. Fața i se crispă pentru o clipă gîndindu-se la misiune și îl mîngîie pe Ringo. „Concentrează-te la maxim, fiindcă aștept de la tine mai mult ca niciodată...“ Cîinele parcă înțelese ce-i transmisese stăpînul său și căută cu botul în sus punga de nailon care conținea „oxigenul“ lui. Dresorul o scoase și-i băgă botul în ea, ținîndu-l așa cîteva clipe pentru a adulmeca bine urma de miros. Cînd Ringo mișcă din bot puțin iritat, înlătură punga, desfășură coarda de conducere și dădu comanda :

— Urma, Ringo ! Urma !...

Cîinele lăsă botul în jos și căută în jur. Cînd găsi „firul“ se uită scurt la stăpînul său și porni. Se concentra tot mai tare și nu-i mai păsa de nimeni din jurul său. Își cunoștea prea bine misiunea și știa ce pretindea Micu de la el. Odihna îi prinsese foarte bine și se dezlănțuia după menirea sa de cîine polițist, mai ales că urma i se părea proaspătă, iar vîntul și zăpada nu-l mai sîcîiau. Dar această bucurie a sa nu dură mult. Ajunsese acum pe pantă ; obstacolele din drum îl împiedicau să înainteze într-un ritm constant și-l oboseau peste măsură. În plus, se stîrnise iarăși un vînt foarte puternic. Pentru Ringo, vîntul devenise un adevărat calvar, chiar dacă Micu îi legase din nou de gît punga de nailon, ca să-și poată împrospăta mirosul. Degeaba, nu mai putea face față : vîntul deplasase

la distanțe prea mari urma de miros a criminalului, iar cîinele mai mult bîjbîia. Micu se gîndi că ar fi bine să facă o nouă pauză, cu atît mai mult cu cît căpitanul Roman începuse să șchiopăteze și făcea eforturi supraomenești să mențină ritmul. După urma pe care o adulmecase cîinele și pe care îi condusese de la ultimul popas, aproape trei sferturi de oră, membrii echipei de urmărire își dădură seama că asasinul abordase pieptiș pante și creste greu accesibile, care ocoleau drumul obișnuit și-l fereau de priviri străine. Micu presupuse că pe un asemenea vînt și criminalul se va adăposti sub un mal sau sub un brad stufos și că nu mai poate înainta prea mult, fiind probabil și el obosit. Necazul cel mare era ca el să nu fi ajuns cumva dincolo de coama piscului. Subofițerul se consolă la gîndul că urmăritul nu putuse ajunge totuși chiar pînă acolo, deoarece ei fugiseră într-un ritm neobișnuit de rapid, iar după unele manifestări ale lui Ringo presimțea că nu se află cu mult înaintea lor. Ceea ce-l îngrijora mai mult era rana de la piciorul căpitanului. Rana sîngera tot mai tare și probabil durerea bloca mușchiul piciorului. Se mulțumi însă cu gîndul că ofițerul nu va rămîne singur acolo în munte, că Iancu va avea grijă de el pînă vor primi ajutor. Hotărî, deci, să facă o nouă pauză, să se adăpostească cu toții undeva de vîntul acela năprasnic ; constată însă că Ringo se încăpățîna să tragă și întindea coarda de conducere într-un efort care-l apropia de epuizare. Urmă o nouă întindere de coardă, o mică furie din partea cîinelui și Micu smuci de funie. Pe Ringo îl duru și nu-i conveni deloc. Mai încercă un efort și, la o nouă smucitură mai puternică, se opri în loc și așteptă fără să întoarcă privirea înapoi. Asculta cum se apropiau de el pașii stăpînului și se gîndea că va fi pedepsit.

Inima i se făcuse cît un purice, fiindcă rareori Micu îl pedepsise prin trageri de lesă. Acum își dădea seama că greșise probabil prea mult. El voise numai să găsească urma, de aceea se pierduse așa. „Să fi făcut, oare, și altă greșeală ?“ Pașii lui Micu erau tot mai aproape de el... gata, l-au ajuns ! Din instinct, își lăsă capul și gîtul mai în jos, ca lovitura să nu fie prea dureroasă, și începu să tremure. Stăpînul său însă nu-l lovi. Îl atinse numai ușor cu coarda peste bot și îl mustră :

— Nu întinde coarda... Nu ! Așa n-o să poți termina cursa, mai ai mult efort de făcut. Nu, am spus !

Și-l mai atinse o dată cu coarda. Cîinele clipi mărunt din ochi, cu urechile lăsate moale în jos, și se culcă la pămînt fără comandă, în semn că înțelesese ce i se cerea. Îndrăzni să dea ușor din coadă și să-și privească stăpînul în ochi. Nu primi altă dojană, fiindcă Micu știa că Ringo era foarte sensibil la cuvîntul „Nu" !

Așteptînd cu sufletul la gură această nouă pauză, căpitanul Roman și Iancu se așezară într-o viroagă, protejată de crengile unui brad care crescuse pe buza rîpei. Avînd gurile uscate de la fugă, plimbară de la unul la altul o sticlă și după ce băură cu sete se apucară să se șteargă de transpirație. Numai Micu nu se grăbea să bea din sticla cu apă și părea că nu-l interesează odihna. El rămăsese în picioare lîngă cîinele său și, spre uimirea lui Roman și a lui Iancu, îi dădu din nou lui Ringo urma de miros, desfășurînd coarda de conducere. Bucuros că poate fi din nou în grația stăpînului său, animalul începu să caute în jur urma asasinului. O găsi după oarecare trudă și, cînd se arcui să pornească pe urmele ei, Micu îi dezlegă de la gît coarda, Ringo, cu inteligența și sensibilitatea lui deosebită, începu să scheaune în surdină de bucurie și să dea vînjos din coadă, uitînd că adulmecase urma fugarului și că i se ordonase misiunea.

— De ce a fost nevoie de lecția asta ? întrebă Roman. În loc să simtă pedeapsa tu îi iei coarda de la gît ?

— Trebuie să ne îngrijim de piciorul dumneavoastră, spuse subofițerul.

— Lasă grija pentru rana mea, că nu mă mai doare de cînd ai refăcut pansamentul. Pot să alerg în continuare încă o sută de kilometri.

— Degeaba încercați să ne înșelați, interveni Iancu. Nu vedeți că sîngerează și mai tare ?

— O nimica toată, nu se dădu bătut căpitanul. Mai strîng puțin fesa și totul s-a aranjat. Nu cumva vă trece prin gînd să abandonăm cursa, pentru un fleac de rană, o simplă zgîrietură ?

— Nu, n-o vom abandona, zise Micu cu un aer grav. Ne-am chinuit prea mult pînă să ajungem aici.

— Şi atunci, de ce vă uitaţi aşa la mine ? insistă Roman.

— Fiindcă n-o să mai puteţi fugi mult ! nu-l menajă subofiţerul. Dacă-mi permiteţi...

— Fără comentarii ! ordonă căpitanul. Eu răspund de îndeplinirea misiunii şi tot eu hotărăsc ce trebuie făcut şi ce nu.

Căpitanul Roman se ridică primul în picioare şi, privind la norii învolburaţi care se hărţuiau gata să se ciocnească, dădu comanda :

— Gata ! Sus, că ne ameninţă ploaia ! Deşi vîntul nu vrea să se potolească, avem datoria să încercăm. Fugarul ne aşteaptă în mod sigur, glumi el, şi ar fi păcat să nu-i îndeplinim dorinţa...

Urmărirea reîncepu într-un ritm diavolesc, avîndu-l în faţă pe Ringo, care, descătuşat de coarda de conducere, găsise repede urma de miros undeva cam la treizeci de metri lateral de locul unde o pierduse. De această dată, pentru ca oamenii să poată ţine pasul cu el, aruncă scurte priviri în spate şi îşi regla eforturile, pentru a menţine o cadenţă constantă. El ar fi vrut totuşi să înainteze mai repede, mai în forţă, dar simţea că ei se descurcau anevoie pe pantele tot mai abrupte. Şi poate totuşi aceste dificultăţi ar fi fost învinse nu chiar atît de greu, dacă n-ar fi început să plouă din nou. Terenul era şi aşa destul de umed şi denivelat, însă ploaia îl făcuse alunecos şi foarte primejdios de străbătut. Picioarele alunecau cu uşurinţă : cotloane scurte, gropi, viroage sau văi abrupte erau mascate de stufăriş, de poteci întrerupte sau de un luminiş fals. Cîinele era vizibil marcat de nelinişte şi făcea eforturi disperate pentru a nu pierde urma. Ca şi boarea de zăpadă de mai înainte, picăturile de ploaie îl iritau la nas şi spălau într-atît mirosul, încît animalul aplecase botul la cîţiva centimetri de pămînt, iar de multe ori căuta, dezorientat, minute în şir. Micu îl ajuta de fiecare dată lipindu-i de nas batista asasinului. Cîinele avea o misiune deosebit de grea şi Micu nu pregeta să-l îmbărbăteze tot mai des prin cuvinte calde : „Hai, Ringo, ştiu că tu nu te dai bătut ! Sînt sigur că vei reuşi !" Cum auzea aceste îndemnuri, animalul se chinuia mai mult în stăruinţa lui,

...Ploaia măruntă care continua să cadă din norii neprietenoși era însoțită acum și de un frig tăios, care creștea pe măsură ce urcau. Înaintarea pe urmele fugarului devenise o obsesie, iar acest marș forțat îi aduseseră pe membrii echipei într-o stare de oboseală de neînchipuit. Cu toții treceau prin clipe dificile și numai îndîrjirea le mai dădea putere. Ringo avea însă tot mai multă vioiciune, fiindcă găsise — incredibil în acele condiții — un culoar de miros al urmei fugarului și pe care stăpînul său îl atribuise, la întîmplare, numai frigului care putea să conserve un miros chiar și pe burniță. Mînat de acest culoar proaspăt, Ringo acceleră ritmul. Aruncînd o privire scurtă în spate, observă că însoțitorii săi îl urmau cu aceeași tărie, supunîndu-se unui plus de efort. Căpitanul Roman, care începuse să rămînă tot mai în urmă, le făcu semn celorlalți că este de acord cu noua sforțare impusă de cîine și să nu-și facă griji în privința piciorului său rănit. Cursa continuă cu și mai multă rîvnă, dar la un moment dat se-ntîmplă ceva neprevăzut : ofițerului îi fugi o piatră de sub picior și, alunecînd, dădu să se prindă de o cetină ca să nu cadă în prăpastie. Rădăcinile bradului tînăr se desprinseră însă ușor și căpitanul se prăvăli în vale, agățîndu-se ca prin minune de un colț de stîncă. Micu și Iancu, extenuați de efortul depus, nu auziră zgomotul pietrei rostogolite și nici zgomotul produs de căderea căpitanului. Ringo, care alerga mai departe, ciuli deodată urechile și se opri brusc. El întoarse capul înapoi și scheună puternic, ca în fața unui pericol iminent. Se-ntoarse fără nici un fel de comandă și, părăsind urma de mirios, se îndreptă într-o goană nebună spre locul unde se-ntîmplase accidentul căpitanului. Micu și Iancu rămaseră uimiți cînd văzură cîinele venind ca o săgeată spre ei.

— A-nnebunit, tălicule ! se sperie Iancu. Doamne, am crezut că-i diavolul !...

Ajuns numai din cîteva salturi în locul unde Roman se ținea cu brațele de stîncă, Ringo începu să urle ca de moarte. Micu înțelese că Ringo îl chema în ajutor și se îndreptă într-acolo tot într-o fugă. Cîinele îl întîmpină prin salturi scurte și i-o luă înainte pînă la marginea stîncii. Micu îl urmă și cînd văzu scena își duse mîna la frunte,

dar se dezmetici într-o clipă. Aducîndu-şi aminte că are coarda de conducere în rucsac, o scoase repede şi i-o aruncă ofiţerului, care ajunsese la capătul puterilor. Roman se prinse de coardă cu o ultimă sforţare şi, privind în sus, zări capul lui Ringo care se agita în marginea prăpastiei. Micu începu să tragă puternic, strigînd în acelaşi timp la Iancu să-i vină-n ajutor. După alte sforţări, ofiţerul fu salvat. Avea faţa crispată şi palidă. Dacă Ringo n-ar fi auzit zgomotul pietrei care i se prăvălise sub picior şi n-ar fi simţit pericolul în care se afla... Dacă Ringo...

— Of, Ringo ! Salvatorul meu ! murmură ofiţerul.

Iancu veni repede la el. Ofiţerul se accidentase serios, iar primejdia şi eforturile pe care le făcuse să se salveze îl epuizaseră. Micu îşi umezi batista cu apă şi începu să-l frece pe faţă, iar Iancu îi suflecă pantalonul plin de sînge pînă deasupra rănii. Apa rece îl făcu pe căpitan să se înviioreze ; încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi din cauza durerii de la picior.

— Nu-i grav ! Nu-i grav ! zvîcni el din cap. Nu trebuie să vă ocupaţi de mine !

— Staţi liniştit. Nu încercaţi să faceţi nici un efort.

— ...Nu-i grav !... Nu-i grav !...

— Un pic de răbdare, zîmbi Iancu, ştergînd rana cu batista umezită.

— Nu-i aşa că nu-i grav ? se sforţă căpitanul să-l privească în ochi.

— Nuu... O zgîrietură, acolo !

Micu îi făcu semn lui Iancu să prindă de o parte a cămăşii pe care o trecuse pe sub piciorul rănit al ofiţerului. Iancu o prinse, trase uşor o bucată spre el, şi împreună cu subofiţerul înfăşurară bine feşa în jurul rănii, apoi o strînseră cu putere făcîndu-i două noduri trainice.

— Ah ! Ah... scrîşni Roman mişcînd capul de durere cînd într-o parte cînd în cealaltă. Nu e grav, vă asigur...

— N-are sens, trebuie să m-ascultaţi, hotărî Micu să-i spună adevărul. Sînteţi accidentat grav la picior şi nu mai puteţi fugi...

Roman se încăpăţînă şi, cu un efort intens, se ridică sprijinindu-se pe piciorul nevătămat. Puse nesigur celălalt picior pe pămînt şi nesimţind nici o durere, exclamă:

— Ați văzut că merge ?...

Nu făcu însă cîțiva pași că durerea îi prinse piciorul rănit ca într-o menghină. O toropeală amețitoare îi invadă tot corpul. Micu și Iancu îl prinseră de sub brațe și îl așezară cu grijă pe iarbă. Roman închise ochii ca un copil rușinat.

— Lăsați, drept răzbunare, tot o să-l prindă Ringo, căută să-l consoleze Micu.

— Ringo și cu cine ? deschise ochii ofițerul intuind intenția lui Micu.

— Ringo și cu mine, răspunse subofițerul foarte calm. N-avem altă soluție.

— Și cum adică, eu să nu merg ? făcu Iancu ochii mari. Pentru asta m-am chinuit pînă aici ?

Roman vru să-i ia apărarea lui Iancu, însă Micu rosti înaintea căpitanului :

— Ba da, poți să mergi, dacă te lasă sufletul să abandonezi aici un om suferind care în orice moment are nevoie de ajutor.

— Eu n-am nevoie de ajutor, făcu Roman.

— Lăsați, tovarășe căpitan, ați văzut... Apoi, uitați-vă și la Iancu, nu mai poate fugi !

— Nu-i adevărat ! interveni Iancu. De ce vorbiți în numele meu ?

— Fiindcă asta este părerea mea. Trebuie să știi că eu practic meseria asta de mult, că fug în urma cîinelui de ani de zile și am căpătat o rezistență ca un alergător de cursă lungă. Măi, Iancule, tu ești băiat bun ! Ai vrut să ne ajuți și acum, iată, ești omul de cel mai mare ajutor. Ce m-aș fi făcut oare, în situația de față, dacă nu erai tu ?

— Ați fi abandonat cursa...

— Pe cîtă vreme așa, Ringo va fi din nou pe urmele criminalului și nu ne va scăpa !

Ringo stătea culcat în apropierea lui Micu și se uita tăcut cînd la stăpînul său, cînd la Iancu.

— Vă rog să mă iertați, tovarășe căpitan, spuse Micu. N-am spus nimic cu răutate și-mi pare rău de ce s-a întîmplat. Sînt sigur că mă înțelegeți : nu există altă soluție.

— Bine, bine, făcu Roman stînjenit. Caută să fii prudent. Te așteaptă cea mai grea cursă de urmărire din viața ta. Criminalul, pe lîngă avansul pe care-l are, fuge

acum cu disperare, fiindcă a fost alertat de Ringo cînd a lătrat ca să mă salvaţi pe mine.

— Ştiu ce mă aşteaptă, înclină Micu uşor din cap. Vă rog, însă, să staţi liniştit şi să nu părăsiţi locul, ca să vă găsească ajutoarele pe care le voi trimite. Dacă totul iese bine, mă întorc chiar eu cu ele.

Zicînd acestea, subofiţerul chemă cîinele. Ringo se ridică şi veni imediat lîngă el. Micu îi legă coarda de conducere şi Ringo scînci de mai multe ori, privind pieziş, cu ochi mici, nedumeriţi, la stăpînul său.

— Aşa trebuie, ca să nu ne-nşelăm, îl mîngîie Micu. Te-ai învăţat cam rău, afurisitule !

Îl apăsă apoi uşor cu palma pe crupă. Cîinele se gudură şi vorba blajină a dresorului îl făcu să uite repede de coardă.

— Hai, Ringo, gata !

...Ringo porni din nou, într-un ritm alert ; regăsise culoarul acela proaspăt cu urma de miros a criminalului şi nu-l mai şicana nici o picătură de ploaie. Norii începuseră să se desfacă în forme ciudate, ca apoi să se lase zdrenţuiţi şi fugăriţi de o lumină albastră, care puse repede stăpînire pe cer. Poate doar frigul să fi reprezentat un obstacol pentru Ringo, dar în realitate îl ajuta, fiindcă îi conserva urma şi-i imprima o notă de siguranţă. Galopa într-un ritm care-i convenea atît lui cît şi stăpînului său, nefiind nevoie de nici cea mai mică întindere de coardă. Alerga cu convingere şi foarte stăpîn pe urma de miros care se „derula" la nasul său ca firul unui ghem. Pe măsură ce înainta pe povîrnişuri şi pe creste tot mai înalte, şi pe măsură ce sfida efortul fizic, curiozitatea lui creştea şi mai mult. Voia să afle tot mai repede cît este „ghemul" de mare şi pînă unde duce capătul lui...

Micu era satisfăcut că Ringo făcea faţă cu succes pantelor abrupte, sporindu-i încrederea că ei aleargă mai repede decît criminalul şi că poate îl vor ajunge la trecătoare. Ringo se simţea într-adevăr stăpîn pe situaţia urmei de miros ; dar de unde frămîntarea ciudată care-l cuprinsese ? Unele zone foarte întunecoase din pădure, cu atmosfera lor apăsătoare, îi aduceau aminte, în imagini scurte, de Gim, de loviturile pe care le primise de la el, de nopţile cînd fusese lăsat în ploaie fără adăpost, de

invidia pe care o avusese față de cîinii grași, de curte, și de alte momente sumbre din viața lui. Cînd aceste imagini căpătau contururi mai puternice, cîinele arunca scurte priviri înapoi, la stăpînul său cel bun și, după ce își recăpăta sentimentul de siguranță, făcea un salt și mai mare înainte. Curios, însă, că aceste amintiri îi reveneau și mai puternic în minte cînd întîlnea cîte un copac negricios, ale cărui crengi uscate de ger semănau cu niște gheare. Și-atunci alerga întins, parcă dorind să scape mai repede de ele. Oare Nada ?... Nu, pentru că Micu și Alina erau prea buni și n-ar fi putut s-o lase singură. Sigur că da, altfel n-ar fi luat-o din cușcă. Și iar alerga să scape de năluci...

— Ce-i Ringo, s-a-ntîmplat ceva ? auzi vocea stăpînului său care observase că-ntinde coarda.

Cîinele se uită scurt înapoi și rări pasul. Apărînd un luminiș, imaginile sumbre îi dispărură și începu să-l irite urma de miros. Era o iritație care semăna cu un dor de răzbunare pe nălucile din visul de peste noapte. Acceleră ritmul fără voia lui și lăsă capul mai în jos pentru a fi mai aproape de urmă. Micu interpretă această pornire a cîinelui drept o senzație de prospețime pentru că părăsiseră umbra întunecoasă a pădurii și în fața lor se deschisese o poiană care ducea spre trecătoare. Erau aproape de vîrful muntelui. Hotărî să nu tragă de coardă, pentru a da satisfacție cîinelui. Aerul de munte îi făcea foarte bine lui Ringo ; probabil cîinele se simțea acolo tot mai în largul său, în pofida unui efort epuizant despre care Micu nu-și amintea să fi existat vreun alt caz. Știa despre două cazuri, unul la canadieni, iar altul la englezi, cînd doi cîini parcurseseră distanțe apreciabile pe urmele unor deținuți evadați și s-au sacrificat în lupta cu infractorii, însă terenul parcurs de ei a fost la șes. Ori, Ringo al său luptase cu zăpada, cu ploaia și cu vîntul, lupta acum cu muntele... Pînă să ajungă în poiana aceea, parcurseseră peste douăzeci și cinci de kilometri, numai în pante care mai de care mai abrupte, asasinul urmărit dînd dovadă că este un excelent cățărător și că muntele îi este familiar. El alesese muntele crezînd probabil că nici un cîine de urmărire nu poate rezista unui asemenea efort, iar dacă

totuşi se va încumeta o va face greu, mărindu-i şansele lui de a se îndepărta. Crezuse, apoi, că nici un însoţitor al vreunui cîine poliţist nu poate avea o asemenea forţă fizică încît să poată rezista pînă la capăt. Se înşelase, deşi Micu se simţea acum epuizat. De la despărţirea lor de căpitanul Roman şi de Iancu, trecuse mai bine de o oră şi ritmul în care ei urcaseră pantele fusese îngrozitor. Micu încleştase tot timpul din dinţi şi se-ncurajase singur în acest efort, deoarece era conştient că numai aşa îl pot prinde pe criminal. Ajunşi acum în poiană, Ringo, care se dezlănţuise de-a binelea, îi cerea prin salturile lui să nu-l înfrîneze şi să-l urmeze cu un plus de voinţă. Subofiţerul ar fi vrut să se oprească, să facă o scurtă pauză pentru a-şi trage sufletul, dar presimţea că animalul iuţise pasul pentru că se apropia de „ţintă". Continuă deci să fugă în urma cîinelui într-o îndîrjire oarbă. Parcurseră, în această fugă bezmetică, distanţa pînă la o creastă în apropierea trecătorii, distanţă care însumase ca timp douăzeci de minute. Acolo Ringo se opri obosit şi începu să dea tîrcoale unui obiect. Era haina criminalului. Micu se întinse pe iarbă cu faţa-n jos ca să-şi tragă sufletul, iar Ringo se aşeză lîngă el, gîfîind, cu limba scoasă. Subofiţerul se şterse de transpiraţie.

— Nu trebuie să facem pauza prea mare, că iar ne îmbolnăvim, îşi mîngîie el cîinele.

Examină haina pe care o găsise Ringo. După aburii care ieşeau din ea, de la transpiraţie, asasinul o abandonase de puţină vreme, ceea ce însemna că nu era cu mult înaintea lor. Dar, aşa cum procedase pînă atunci, evitînd drumul comun şi mergînd tot pe scurtături, ca un bun alpinist, asasinul îşi alesese traseul peste o creastă de lîngă trecătoare, care scurta considerabil drumul pînă-n vale. Subofiţerul împachetă haina, o puse în rucsac, apoi se adresă cîinelui :

— Hai, Ringo ! Ne-am făcut şi vînători de munte. Încă un efort !...

Ringo dădu uşor din coadă, înţelegînd că trebuie să-şi reia misiunea.

— Bea puţină apă înainte... Numai puţină, atît ! îl opri Micu. Pe urmă iar tragem mîţa de coadă la spital...

Cîinele se linse pe bot, apoi se scutură de cîteva ori ca să se-nvioreze. Subofiţerul îi dădu să miroasă haina ucigaşului. Cîinele adulmecă, apoi lăsă din nou botul în jos şi începu suişul ultimei creste pe care o mai aveau acum în faţă. Urcă ceva mai greu, fiindcă era şi el frînt de oboseală, dar Micu fu mulţumit de timpul pe care îl „scoseseră" pînă-n vîrf. Priviră-n jos. Criminalul nu se vedea. Reuşise probabil să intre în pădurea din vale, care se afla cam la un kilometru de vîrful crestei. „Nu-i prost!" privi Micu în stînga. Drumul trecătorii şerpuia în vale, la patru-cinci kilometri de linia dreaptă a pădurii în care intrase infractorul. Dincolo de pădure : şosea, maşini şi multe alte şanse de scăpare... „Nu-i prost !" repetă Micu în gîndul lui. Se uită apoi la Ringo şi-l mîngîie !

— Şansele sînt tot la tine, inimosule !...

Începură coborîrea. Panta era abruptă, iar pietrele foarte colţuroase. Ringo se descurca destul de bine, fiindcă se strecura uşor printre pietre, însă pentru Micu coborîrea era un adevărat calvar. Pietrele umede îi fugeau cu repeziciune de sub picioare şi, ca să-şi menţină echilibrul, să nu cadă în prăpastie, înfrîna de fiecare dată, încordîndu-şi din răsputeri muşchii. Picioarele sale obosite făceau faţă cu greu acestui efort, iar întinderea musculară o simţea pînă la coapse. Ar fi preferat să urce o asemenea pantă, decît să o coboare. Tălpile sale erau numai băşici şi imediat ce pantoful călca peste o piatră mai colţuroasă, durerea îl săgeta ca un vîrf de lance. Dar voia să cîştige timp şi refuza ideea că ucigaşul poate ajunge înaintea lor în vale, la şosea. Prea fusese totul un chin pînă aici... Cînd întîlnea în cale un teren mai „prietenos" iar panta era ceva mai lină, sărea alunecînd pe spate pînă dădea de un obstacol care să-l frîneze şi să-l ajute să revină în poziţia normală. Atunci zîmbea... Zîmbea pentru că cîştigase mai mulţi metri în viteză şi căuta cu privirea un al doilea tobogan. Şi iar salt, iar crispări de durere, iar voinţă...

...Cînd Micu ajunse la capătul coborîrii, era aproape sfîrşit, dar primul lucru pe care-l făcu se uită la ceas.

— Bravo, Ringo ! îşi mîngîie el cîinele, deşi ar fi trebuit ca felicitarea să-i fie adresată deopotrivă şi lui. Încă puţin şi gata ! Hai, Ringo ! Urma ! Urma, Ringo !...

Îmbărbătat de felicitare și de mîngîieri, dar mai ales de dorința arzătoare a stăpînului său, cîinele uită că voia o mică pauză și se lansă înverșunat pe urma de miros.

— Hai, Ringo ! Pe el ! Pe el, Ringo ! auzea îndemnuri repetate din spate.

Micu uitase total de sine, de dureri, de picioare, de inima care-i bătea ca un piston de locomotivă și alerga ca un lunatic, repetînd : „Pe el ! Pe el, Ringo ! Hoțul, Ringo !...“ Imboldurile care veneau tot mai puternic din urma sa îi treziseră din nou lui Ringo acel dor de răzbunare din pădurea întunecoasă și-l făcură să alerge ca un cal de curse în ultima turnantă.

După trei kilometri parcurși prin pădure în ritmul acela infernal, Micu simți că se sufocă ; era sleit de puteri și-i trecu prin gînd, pentru prima dată, să abandoneze. „Nu se poate. Trebuie !“ încerca să se-mbărbăteze singur. Își simțea picioarele tot mai grele, iar o căldură ciudată îl toropea. „Trebuie, căci mai este numai un kilometru pînă la șosea și adio criminal ! Trebuie, căci căpitanul Roman mă așteaptă accidentat acolo sus. Trebuie !...“ Își scoase pantofii și, cu ultimele sforțări, încercă să-i țină pasul lui Ringo. Deși obosit peste măsură, cîinele se înviorase brusc, dovadă că momentul cheie se apropia. Începuse chiar să i se zburlească părul. Micu mai alergă cîțiva zeci de metri și simți că, încet-încet, coarda de conducere începe să se-ntindă. Îi părea rău că-l lasă puterile, se chinuia să facă pașii mai mari, însă degeaba, mai mult de atît nu putea. Își mușcă buza puternic și privi înainte, ca și cum ar vrea să vadă pentru ultima dată o țintă pierdută. În acel moment, la vreo treizeci de metri în fața lui, văzu după un lăstăriș un bărbat care fugea cu pași mici și grei drept înainte.

— Hoțul, Ringo ! strigă Micu. Hoțul, Ringo !

Cîinele se opri cu urechile ridicate-n sus, le mișcă o clipă, apoi după o încordare foarte puternică a trupului se aruncă spre inamic cu toată viteza de care era capabil. Plecase din loc ca un bolid și Micu era convins că-l va doborî pe ucigaș din prima izbitură. Fugi și el într-acolo, însă picioarele îi erau mai grele ca niciodată...

Cîinele, pe măsură ce se-apropia de infractor, accelera ritmul și devenea tot mai înverșunat. Criminalul, obser-

vînd pericolul care venea în urma sa şi la care se aşteptase în fiecare clipă pe parcursul acestei fugi blestemate, se opri în loc. După o clipă o luă din nou la fugă, dar îşi dădu seama că animalul îl va ajunge repede din urmă şi-i va sări în spate. Aşa că se opri iar şi se-ntoarse cu faţa la Ringo, aşteptînd să se apere ca o fiară hăituită. Ajungînd cam la zece paşi de infractor, Ringo forţă şi mai mult ritmul, dar cînd se afla aproape de el şi-l privi ca să-i sară-n piept, se-ntîmplă ceva inexplicabil. În loc să sară asupra infractorului, cîinele se opri brusc în faţa lui, de parcă ar fi vrut să-l studieze ca pe un obiect necunoscut. Îşi reveni şi sări cu forţă, de pe loc, asupra lui, doborîndu-l, dar simţi în acelaşi timp o căldură sfîşietoare în pîntece, care-l făcu să cadă la pămînt, să se-ncovoaie şi să chelălăie deznădăjduit.

— Ringo ! Ringoo ! strigă Micu în timp ce asasinul dispăruse după un tufiş cu cuţitul în mînă.

Ajungînd lîngă cîine, îngenunche lîngă el, îi atinse rana şi mîna i se umplu de sînge. Sîngele îl făcu pe Micu să-şi revină din şoc. Vru să fugă după criminal, dar îşi dădu seama că nu-l mai putea prinde : omul acela coborîse, desigur, povîrnişul, ajunsese la şosea, iar de acolo putea oricînd să ia o maşină de ocazie. Măcar de-ar izbuti să-l salveze pe Ringo... Îl întinse pe spate ca să-i examineze rana. Cîinele gemu de durere. Rana era profundă şi Micu se întrebă disperat : „De ce-ai ezitat ? De ce-ai ezitat ? Dacă nu te opreai din salt, l-ai fi învins.“ Ringo stătea nemişcat, iar privirea i se-nceţoşa. Micu îi luă pulsul. Constată că bătăile inimii sînt slabe. „E grav ! Trebuie dus urgent la spital, altfel l-am pierdut !“ Se dezbrăcă repede de haină, îşi scoase cămaşa şi înfăşură cu ea pîntecele cîinelui, în zona tăieturii, pentru a opri hemoragia. O strînse cît mai tare şi cîinele chelălăi.

— Te doare, ştiu, îl mîngîie Micu. Dar o să te faci bine, ai să vezi. Tu n-ai să sfîrşeşti aşa... Nu te lasă Micu, o să stau şi cu tine în spital, ai să vezi. N-am mai stat noi amîndoi şase luni ?

Înfăşură şi haina peste pîntecele cîinelui, o înnodă la mîneci şi se uită în jur. Lîngă rucsac, în iarbă, văzu manşeta unei cămăşi şi un buton. Proveneau de la cămaşa

asasinului, care fusese sfîşiată de Ringo. Le băgă în buzunar, apoi îi veni ideea să-i ia cureaua lui Ringo de la gît şi să-i strîngă pîntecele peste haină. Cîinele gemu din nou şi Micu îi turnă pe gît puţină apă. Ringo îşi mai reveni.

— Ai să te faci bine, ce ţi-am spus eu ! îl mîngîie Micu. Scăpăm noi şi de asta şi iar o să zburdăm...

Abandonînd rucsacul şi toate celelalte, subofiţerul luă cîinele în braţe şi coborî în fugă, într-o adevărată cursă contra cronometru, pînă la şosea. Durerea pe care i-o pricinuise înjunghierea lui Ringo îl făcuse să-şi uite oboseala : alerga cu picioarele goale. Ştia că în caz de răniri prin înjunghiere, dacă au fost afectate mai multe ţesuturi şi a fost secţionată o arteră mai mare, hemoragia este foarte puternică, iar moartea cîinelui poate surveni în două ore. Fugea cît putea, cu sufletul la gură, gîndindu-se că Ringo avusese, totuşi, puţin noroc pentru că necazul se întîmplase nu prea departe de şosea şi aveau şanse să găsească repede o maşină care să-i transporte la un spital. Se uită din instinct după criminal, dar nu-l văzu. Acesta desigur că ajunsese mai înainte şi luase o maşină de ocazie. Subofiţerul lăsă cîinele jos şi începu să se agite nervos, uitîndu-se în dreapta şi-n stînga după o maşină. Ca un făcut, şoseaua rămînea pustie. Se uită nervos la ceas. Nu putea aştepta aşa o veşnicie, fiecare clipă era preţioasă pentru salvarea cîinelui. Îl luă din nou în braţe şi începu să fugă cu el pe şosea, în direcţia oraşului. Auzi din spate duduit de tractor. „Ah, salvarea !“ se bucură el. Cîinele parcă adormise, dar gemea rar şi încet. Probabil o stare de semicomă. În sfîrşit, tractorul ajunse lîngă el. Micu îi spuse tractoristului despre ce era vorba şi omul se dădu repede jos şi-l ajută să urce cîinele în tractor. După ce-l puse cu grijă în cabină, se urcară repede şi ei.

— În momentul cînd vezi vreo maşină, fie din faţă, fie din spate, faci semn cu farurile să oprească ! îi spuse Micu tractoristului.

Tractoristul, un tînăr cu faţa bronzată, încuviinţă scurt din cap şi acceleră. Tractorul începu să zgîlţîie puternic şi porni în salturi.

— E bătrîn, spuse tractoristul, dar la anul îmi dă unul nou, așa mi-a promis tovarășul inginer.

— Lasă asta, i-o scurtă Micu. Accelerează la maxim...

— Pedala-i pînă la fund, protestă tractoristul.

— Iartă-mă ! se scuză subofițerul. Nu-ți poți da seama în ce situație este cîinele.

— Greșiți, spuse tînărul și-și potrivi mai bine șapca. M-am gîndit că dacă nu întîlnim nici o mașină o să vă duc la văru-meu.

— Zău ? Și cine-i vărul dumitale ?

— E medic veterinar. A făcut facultatea la Iași ! zise el cu emfază.

— Nici un medic veterinar nu-l poate ajuta pe Ringo. Cîinele e rănit și numai o intervenție chirurgicală îl poate salva.

— Păi și văru-meu taie !

Micu observă în spate un autoturism care venea cu viteză.

— Barează drumul ! strigă el.

Tînărul se conformă ordinului. Dacia 1300 frînă brusc, iar șoferul, un grăsun, coborî din mașină, pășind amenințător spre cabina tractorului. Subofițerul se dădu jos și îi explică situația. Mai cu voie, dar mai mult fără voie, șoferul autoturismului acceptă rugămintea lui Micu, însă se-ntoarse și-i spuse sec :

— Dar la mine în mașină să nu se scurgă nici o picătură de sînge, că abia mi-am făcut huse noi, de comandă, și m-au costat o groază de bani.

— Nu... Nu se va scurge nici o picătură de sînge pe husele dumneavoastră, zise Micu trist. Voi ține cîinele în brațe...

— Așa da, mai merge, spuse grăsunul. Nu știți dumneavoastră cîtă cheltuială este pentru o mașină ca asta... În plus, pierd timp, îmi deviați traseul, benzină...

— Vă plătesc benzina și toate celelalte cheltuieli, îl liniști subofițerul. Esențialul este că salvați pe cineva de la moarte.

— Pe cine ? se-ntoarse grăsunul ostentativ. Un jigărit de cîine ?

Micu își mușcă buzele, luă cîinele-n brațe, ajutat de tractorist, și se-ndreptă cu el spre autoturism.

— E un tîmpit, tovarăşe plutonier ! strecură tractoristul, jignit şi el de vorbele grăsunului.

— Eu tîmpit ? ! auzi grăsunul şi îşi încleştă pumnii.

— A greşit, interveni subofiţerul. Nu ştie ce spune.

— Cum, tovarăşe plutonier ! sări tractoristul. P-ăsta îl doare de huse, de maşină, în timp ce un suflet se duce în pustiu ? Dacă era el în locul cîinelui, îl lăsam în şosea ?

Grăsunul se calmă imediat şi înghiţi în sec.

— Aşa sînt ăştia : necioplţi ! se mulţumi să arunce el ca, totuşi, să iasă deasupra.

Tractoristul vru să mai spună ceva, dar Micu îl opri :

— Lasă, linişteşte-te. Mulţumesc pentru ajutor.

— Ah, nu-i nimic, spuse tînărul. Succes lui Ringo, să reziste la operaţie !

— Iar eu îţi doresc un tractor nou, îi strînse mîna subofiţerul.

Se urcă cu Ringo pe bancheta din spate a autoturismului. În faţă stătea soţia grăsunului, care nu răspunse la salutul subofiţerului.

— Ce-i, Piţule ? se adresă ea soţului cînd acesta se urcă la volan. Miliţia iar ne dă probleme ?

— Da, dragă, acceleră acesta nervos. E vorba de un cîine...

— Un cîine ? se arcuiră sprîncenele rimelate ale femeii. Un cîine în maşina noastră ?

— Da dragă... Un cîine !

— Barem e de rasă ?

Se-aştepta la un răspuns din partea subofiţerului. Micu însă îşi ţinea cîinele strîns la piept şi nu-i răspunse. Auzind gemete, femeia deveni foarte curioasă şi tăcu, ciulindu-şi urechile.

— Curaj, Ringo ! Tu nu trebuie să mori ! murmură Micu. Rezistă ! Rezistă, ajungem imediat la spital ! Eu nu pot să trăiesc fără tine, Ringo ! Numai noi ştim cîţi oameni am salvat de la moarte ! Atunci tu de ce să mori ? Tu vei trăi, Ringo ! Rezistă, Ringo ! Rezistă !

În maşină se auzeau numai zgomotul motorului şi, din cînd în cînd, gemetele apăsătoare ale cîinelui. Ringo respira greu. Nu era vina lui că nu putea să răspundă nici cu cel mai mic gest care odinioară îl făcea pe Micu să în-

țeleagă că el pricepuse ceea ce i se transmisese. Încercase o singură dată să dea din coadă, atunci cînd băuse apă, dar îi era aproape de neînțeles de ce nu reușise. Avusese impresia că-i revin puterile, iar arsura din pîntece se mai potolise. Simțea o moleșeală în tot corpul. Îl țineau treaz mîngîierile și vorbele stăpînului său. Îl ducea, oare, din nou spre viață, spre munții aceia semeți și înzăpeziți de pe Valea Prahovei ? Îl ducea la Alina ? Îl ducea să se-ntîlnească cu Nada ?...

*

— Bucureștiul, la telefon ! anunță centralista. Sînteți chemată de Institutul „Pasteur".

— „Institutul..." se miră Alina.

— Alo ! Eu sînt... recunoscu femeia vocea soțului ei, însă era mult schimbată.

— Ce-i cu tine, dragă ?

— Ringo... Ringo... spuse Micu întretăiat.

— Ce-i cu Ringo, a pățit ceva ?

— Da. A fost rănit. E în operație.

— Vai ! începu să plîngă și Alina. Cum a fost posibil! Tu ce-ai păzit ?

Micu îi explică soției ce se întîmplase.

— Are șanse de scăpare, insistă Micu. Ringo nu va muri, chiar dacă a greșit.

— Bine-ar fi... Dar de ce-a greșit, de ce a ezitat ?

Nu-mi pot explica. N-a reacționat niciodată în felul acesta.

— Și dacă nu ezita, putea păți la fel ?

— Nici vorbă. Criminalul era pregătit să se apere, dar Ringo se ducea spre el ca un proiectil, și i-ar fi smuls cuțitul din mînă din viteză. Ideea ucigașă i-a venit în fracțiunile acelea de secundă, după ce cîinele s-a oprit în fața lui. Cînd Ringo a sărit asupra lui, atunci a scos și el cuțitul. Cîinele nu s-a așteptat...

— Criminalul! Criminalul!... începu Alina să bocească. Cel puțin ești sigur că Ringo scapă ?

— Așa sper, așa cred. Operația a început acum un sfert de oră. Durează cam două ceasuri, după cum mi-au spus medicii.

— Deci e destul de grav...?

— Să sperăm că nu, o îmbărbătă Micu. Ringo e totuşi rezistent. O să scape, ai să vezi... Am să te sun după ce se termină operaţia.

— Pînă atunci am să stau ca pe ghimpi. Nu mă pot împăca cu gîndul că-l pierd pe Ringo. Lui îi datorez viaţa...

— Şi eu, făcu Micu. Şi mulţi alţii...

— E un cîine extraordinar... Auzi ? Ce face Nada ?

— Nu prea bine, zise Alina după o pauză. Nu se mai poate ridica de jos şi refuză hrana.

— Ce spune medicul ?

— Că are o sarcină foarte grea. E de părere s-o ducem la Sibiu, fiindcă acolo are toate condiţiile necesare. Te aşteptam pe tine, să vorbeşti cu el.

— Asta ne mai lipsea ! Transmite-i că sînt de acord s-o ducem la Sibiu, dacă aşa crede el că este mai bine. Mergeţi împreună la inspectorat, ca să v-ajute c-o maşină.

— Bine, aşa o să facem, consimţi soţia.

După ce puse receptorul în furcă, subofiţerul se duse în holul din faţa sălii de operaţie. Minutele treceau cumplit de greu, iar aşteptarea era chinuitoare... Ca să-i fugă gîndurile rele, ar fi dorit să stea de vorbă cu cineva, să discute orice, dar nimeni nu trecea pe hol şi nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Încercase să audă ce se întîmplă în sala de operaţie, lipindu-şi urechea de uşă, dar nu putuse desluşi nimic în afară de zgomotul metalic al instrumentelor chirurgicale, precum şi cîteva cuvinte cărora nu le înţelegea sensul. Se plimbă prin încăpere. Privirea îi întîlni un tablou care reprezenta doi cîini poliţişti „lucrînd" sub supravegherea unui dresor. Surîse şi îşi închipui că dresorul este el, iar cîinii sînt Nada şi Ringo. Nu-şi mai luă ochii de la tablou şi gîndurile-i patinară printr-o perdea de ceaţă la ziua cînd îl întîlnise pe Ringo...

...Tînăr şi nu prea viguros, sergentul-major Micu era dornic să se afirme împreună cu animalul pe care-l avea în primire, Nada. În doi ani, de cînd o luase de la Centrul de dresaj cîini din Sibiu, „căţeluşa", cum fusese ea poreclită, ajunsese la proporţii normale şi obţinuse cu ea unele rezultate frumoase. Nada promitea mult, era un animal deosebit de abil şi de ascultător, iar Micu se ataşase de ea

și o dresase cu multă răbdare. El fusese chemat la Sibiu, alături de alți subofițeri, să i se repartizeze un cîine. În prima zi, li s-a dat voie subofițerilor să se joace cu cîinii, pentru ca fiecare să-l aleagă pe cel care se atașează mai mult de el. De Micu, care fusese mai retras decît ceilalți, se atașase „cățelușa". Ei nu-i rămăsese cu cine să se joace și l-a studiat pe Micu, de la distanță, neîndrăznind să se apropie de el. Cînd Micu a început însă să-i facă semne prietenoase, ea a venit la el tot într-o fugă. Îi simțise probabil firea și chiar din prima clipă i-a sărit direct în brațe. Ceilalți subofițeri erau puțin invidioși, fiindcă nici un cîine nu-și manifestase afecțiunea în acest fel. În compensație, căutau să-l șicaneze pe Micu că alegerile pe care le făcuseră ei erau mai grozave, că ei aveau cățelandri mari și voinici, pe cîtă vreme „cățelușa" era cea mai sfrijită. Pe Micu, însă, nu-l deranja asta. Știa că principalul principiu al reușitei în dresaj este atașamentul cîinelui de dresor.

Afecțiunea pe care cățelușa o dovedise de la început față de el, era o garanție că vor face împreună o echipă minunată. A îngrijit-o, a dresat-o. Rezultatele au apărut și ele. Nada prinsese mai mulți infractori, iar la două concursuri obținuse premiul trei. Cu siguranță, putea obține rezultate și mai bune, însă mai trebuia lucrat cu ea. O perioadă de timp, Micu fusese bolnav, iar Nada refuzase să repete cu altcineva ce o învățase stăpînul ei. Medicii îi recomandaseră lui Micu un tratament la sanatoriul T.B.C. din Bușteni, însă subofițerul refuzase, argumentînd că Nada se va descalifica dacă nu se va duce cu ea la Sibiu, la un curs.

— Bine, te vei duce cu ea trei luni la Sibiu, îi spuse lui Micu colonelul Chiriac. „Cățelușa" te iubește numai pe tine și n-am putut s-o atașăm temporar de altcineva. Abia a primit hrana... Parcă știe că suferi... Te vei duce, însă, numai cu o singură condiție : după ce-o aduci de la Sibiu, te internezi la sanatoriu, așa cum ți-au prescris medicii. Ai înțeles ?

...Micu se afla de două zile la Centrul de dresaj cîini din Sibiu și exersa intens cu Nada cele mai complexe elemente de dresaj. Alesese o porțiune de teren undeva mai departe, unde să nu-i poată stingheri nimeni. Într-o zi, cînd subofițerul executa cu Nada un element ceva mai

dificil, aportarea unui obiect al unui rănit, observă, într-un tufiș, doi ochi pătrunzători care le urmăreau fiecare mișcare. Micu nu-i băgă în seamă, gîndind că este un cățelandru care s-a-ndepărtat prea mult de confrații săi aflați în orele de joacă. Continuă exercițiul cu Nada, însă cățeaua nu se afla într-o dispoziție prea bună și greșea de multe ori. Micu, totuși, nu renunță și insista ca Nada să execute corect. Cățeaua pornea bine spre manechin, însă cînd ajungea în apropierea lui se oprea. Subofițerul se gîndi că este bine s-o încurajeze și scoase din buzunar o bucată de zahăr. În momentul cînd cățeaua luă în gură bucata de zahăr, din tufiș se auzi un scîncet. Micu se uită într-acolo și zări cîinele care îndrăznise să iasă în marginea tufișului. Era un cățelandru cu părul negru ca pana corbului, înalt, dar slab și fricos. Ca vîrstă, era trecut bine de un an. Micu se întrebă ce căuta pe-acolo, doar ora de joacă se terminase de mult. Presupuse că-l avea cineva în primire și probabil îl scăpase din cușcă. Subofițerul îi aruncă și „negriciosului" o bucată de zahăr. Cîinele o rupse la fugă, apoi se-mpiedică și se rostogoli ca un tăvălug. „Dar e fricos rău de tot !... remarcă subofițerul. Ce l-o fi speriat așa ? !" După ce „negriciosul" dispăru, Micu își luă gîndul de la el și reveni la Nada care stătuse tot timpul cu urechile ciulite și urmărise toate mișcările semenului ei. „Hai, Nada, la treabă, că azi n-ai învățat cine știe ce ! Mă tragi pe sfoară..." Cățeaua se gudură și trecu în stînga stăpînului său fără să-l privească în ochi. Micu o mîngîie puțin, apoi îi dădu din nou comanda de execuție. Nada se duse pînă la capul manechinului, dar acolo se opri. Micu repetă mișcarea și Nada se opri tot acolo. „Are poftă de zahăr !" își zise în sinea sa, gîndind s-o recompenseze din nou pentru că, oricum, făcuse un progres. Îi dădu bucata de zahăr și iarăși se auzi scîncetul, mai tînguitor decît prima dată. „Negriciosul" stătea tot acolo, în marginea tufișului, însă într-o poziție care-l trăda că ar fi dispus să mai înainteze cîțiva pași. Privind la el, Nada scheună și dădu mărunt din coadă. „Hm ! Ce-o fi cu cîinele ăsta ? îl studie Micu mai atent. Parcă-i rănit, observă el. Dacă nu-mi dă pace, s-a zis cu dresajul pe ziua de azi !" Hotărî, totuși, să nu-l alunge prin vreo vorbă aspră sau vreun

gest repezit. Lăsă să cadă cîteva bucăți de zahăr ca să le vadă cîinele. Nada nici vorbă să se repeadă la ele : rămăsese cu ochii la „negricios". Subofițerul trase ușor de lesă. Hotărîse să schimbe locul, să se ducă în altă parte unde să scape de „negricios". Își luă geanta în care avea diverse obiecte pentru dresaj, manechinul și plecă cu Nada. Evita să se uite înapoi pentru a-i da curaj „negriciosului" să vină la zahăr, însă Nada mergea mai mult cu capul întors și nu înceta să mătură aerul cu coada. „Uite beleaua !" își spuse Micu. Mai parcurseră așa cam zece metri și cățeaua trase de lesă, zvîcnind înapoi. Subofițerul întoarse capul și-l văzu pe „negricios" în locul de unde plecaseră ei, ronțăind cu poftă la zahăr. „Lasă-l ! El nu-i dresat ca tine, e fricos !" o mîngîie Micu și-i îndreptă capul înainte. Nada se opuse și se-ntoarse cu tot corpul spre cîine. „Dacă mă superi, îl alung imediat !" Nada parcă pricepu amenințarea lui Micu și se-ntoarse. Plecară mai departe pînă cînd nu mai văzură cîinele. Se opriră într-o poiență cu iarbă stufoasă. Subofițerul își aranjă din nou manechinul, care reprezenta un om rănit, și alese o distanță apreciabilă. Cățeaua porni pe urma de miros pînă la manechin, însă se opri lîngă basca ce acoperea capul acestuia, adulmecînd-o. „Ce-i cu tine, Nada, de nu merge azi ? De ce n-o iei în gură s-o aduci ! spuse Micu nemulțumit. N-ai auzit comanda ? Aport ! N-ai auzit-o ?" Cățeaua lăsase capul în jos, știa că-i admonestată. Exercițiul avea drept scop deprinderea animalului de a aduce un obiect al rănitului pe care l-a descoperit : pălăria, basca, basmaua, o poșetă sau alt lucru din apropierea lui. În cazul de față, Nada, descoperind „rănitul", trebuia să-i ia basca din cap și să i-o aducă stăpînului. Era, de fapt, un exercițiu foarte greu pe care nu-l putea învăța orice cîine. Comanda îndemna cîinele să aducă un obiect degajat și trebuia lucrat intens cu el pînă să i se formeze deprinderea să aducă obiectul din proprie inițiativă, fără comandă. Cîinele știe, din execuția altor comenzi, că anumite obiecte nu avea voie să le ia în gură, și de aici în mintea lui se declanșa un veritabil conflict. Reușita unui asemenea exercițiu în-

semna ore, zile și chiar luni de repetiții, cîinele devenind cît se poate de util dacă l-a învățat, fiindcă poate salva oameni de la moarte, descoperind răniți, persoane dispărute, rătăcite sau aflate în primejdie. Pentru ca Nada să învețe acest lucru, Micu descompuse exercițiul în două. În prima fază urma ca animalul să descopere singur „rănitul" prin comanda „Caută ! Caută rănitul !" și să-i semnaleze prezența prin lătrat. În faza a doua, urma să facă o alegere de obiecte din grup printre care să fie și basca „rănitului". Apoi urma ca basca aleasă să i-o pună în cap manechinului și căţeaua să i-o ia de pe cap fără comandă. Subofițerul mai avea la dispoziție și alte procedee, cum ar fi fost de pildă fixarea de zgardă a obiectului care trebuie aportat, dar el se opri la metoda alegerii de obiecte din grup, fiindcă i se părea că este mai ușor de înțeles pentru Nada. Puse așadar mai multe obiecte la distanță de un metru între ele, printre care și basca „rănitului". Îi dădu Nadei urma de miros de la manechin, dar tocmai cînd căţeaua se îndreptă spre grupul de obiecte să aleagă basca, se auzi lătratul unui cîine. Cine putea fi ? Nimeni altul decît... „negriciosul". Nada se opri în loc și lătră scurt. Micu își săltă casceta pe ceafă și își puse mîinile în șold. „Bine mă, frumosule, nu ți-am dat zahăr numai să mă lași în pace ?" se răsti el la cîinele care avusese curajul să se apropie mai mult decît prima dată. „Negriciosul" lăsă capul în jos. „E speriat ! aprecie Micu după modul cum tresăreau picioarele cîinelui. Ah, și e lovit ! Cine-o fi nemernicul, ce dresor e ăsta ?"

Îi păru bine că nu-l îndepărtase pe „negricios" mai înainte și că-i dăduse zahăr. Ar fi vrut să-l mîngîie, să-i aline durerile cu cîteva vorbe calde, dar știa că fricosul n-ar fi stat. Să-l fi strigat măcar pe nume, dar... probabil că numele lui era scris, așa cum era obiceiul, pe zgarda legată în jurul gîtului. Făcu un pas cu mîna întinsă și cîinele se mișcă numai din corp înapoi, dar nu luă hotărîrea să se retragă sau să fugă. „...Deci poate fi îmblînzit, dar e speriat", interpretă subofițerul. Scoase cîteva bucăți de zahăr pe care i le arătă. Cîinele dădu din coadă cu mai multă convingere și-l lăsă pe om să mai facă doi pași. Micu înțelese că dacă va mai înainta va pierde. Se mulțumi cu

terenul cîştigat şi-i aruncă zahărul. „Negriciosul“ muşcă din momeală şi se apropie de zahăr, privind însă foarte ager la subofiţer, ca să poată fugi dacă va simţi vreun pericol. Micu rămase nemişcat, ca dealtfel şi Nada, care înţelegea mai bine purtările „negriciosului“. Îl priviră amîndoi pînă mîncă zahărul. „Îi mai dăm ?“ îi făcu Nadei cu ochiul. Căţeaua scînci. „Bine, îi mai dăm, că pare slăbit !“ Mai scoase cîteva bucăţi de zahăr şi le aruncă ceva mai aproape, ca să micşoreze distanţa, dar cîinele nu îndrăzni să vină.

Recurse la altă stratagemă. O chemă pe Nada lîngă el şi-i întinse şi ei două bucăţi de zahăr. Deşi îi plăceau grozav dulciurile, căţeaua nici nu se uită la zahăr. Ochii ei erau numai la „negricios“. Micu îşi dădu seama atunci încă o dată că Nada are un suflet bun, că nu este geloasă ca alţi cîini. Ca să-şi asigure reuşita, îi dădu ordin să mănînce şi căţeaua se conformă. Ronţăia aşa de tare zahărul şi privea atît de îmbietor la „negricios“, încît îl convinse şi pe acesta să se apropie şi să-şi mănînce zahărul. Amîndoi mîncau cu poftă şi se priveau tot timpul. Lui Micu îi plăcu scena, se aşeză jos şi le mai dădu cîte patru bucăţi de zahăr. Terminînd de mîncat, cîinii luară exemplul lui Micu şi se aşezară pe iarbă unul în faţa celuilalt. Subofiţerul îi îmbie cu vorbe calde şi o mîngîia pe Nada pentru a-i trezi şi „negriciosului“ pofta de a fi alintat. Cîinele tremura mărunt şi i se zburlea părul : simţea o pornire lăuntrică de a fi şi el măcar o clipă protejatul acelei mîini care-i dăduse zahărul şi nu făcuse nici un gest care să semnifice violenţa sau să-l îndepărteze. Se mai apropie tîrîş încă un metru, dar cînd Micu întinse mîna spre el se sperie şi fu gata s-o ia la sănătoasa. Micu începu să se întrebe ce căuta acolo. Era convins acum, după ce-l văzuse bine, că „negriciosul“ era un cîine pripăşit, care nu se încadra în programul şcolii. Era, totuşi, un cîine de rasă, un ciobănesc german veritabil. Totul era perfect la el, ca după carte, numai că era foarte slăbit şi avea ochii trişti. După rănile pe care le avea, cele mai multe probabil de la lovituri, nu putea face parte dintre cîinii predaţi cuiva pentru dresaj. Nici un dresor nu s-ar fi putut purta aşa de neomenos cu el acolo, la şcoală. Îi era tare milă de „negricios“, iar ca să şi-l apropie şi mai mult o

chemă pe Nada lîngă el. Cățeaua păși mai întîi cu frică, apoi cu mai mult curaj, pînă ajunse lîngă el și începură să se miroasă reciproc. Se împrieteniră repede. Micu o chemă pe Nada la el și, deși știa că ei nu-i mai ardea cîtuși de puțin de treabă, o puse să aleagă din grupul de obiecte basca manechinului. Spera ca în acest fel să-l poată apropia pe „negricios", mai ales că observase la acesta că se pricepea la mersul tîrîș. Dacă i-ar fi știut numele ar fi fost poate mai simplu, dar așa, încerca și el mai multe variante. Nada porni cu pași mărunți să aleagă basca, uitîndu-se de cîteva ori înapoi, la „negricios". Era probabil foarte greu să execute asemenea mișcări sub privirile atîntite ale unui... cavaler. Dresorul o admonestă și ea își văzu de treabă, alegînd cu ușurință basca manechinului. În momentul cînd puse gura pe ea, cîinele începu să latre și porni în fugă spre Nada. Micu fu surprins de reacția cîinelui și-l urmări foarte atent. Nada, văzîndu-și noul prieten că vine spre ea, lăsă basca jos și se întoarse spre el. „Negriciosul" însă nici vorbă să se uite la ea. Se opri în fața basculul, îl luă în gură și porni cu el spre Micu. Dezmoștenită de obiectul care în acel exercițiu trebuia să fie „proprietatea" ei, cățeaua începu să mîrîie și se repezi la „negricios". Anticipînd pericolul, cîinele lăsă basca jos și se îndepărtă în fugă. Mîrîind încă o dată, cățeaua luă basca în gură și o aduse stăpînului ei, apoi se așeză liniștită pe labele din spate, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Subofițerul rîse. „Deci cîinele știe ceva. Important este că vrea să execute... Să mai încercăm o dată". Puse basca din nou printre obiecte și le schimbă ordinea. Știind probabil ce urma și fremătînd de dorința de a fi lăsat și el să aleagă obiectul căutat, cîinele veni cam la doi metri de Micu, urmărind-o tot timpul pe Nada. Dresorul se prefăcu că nu-i observase apropierea și-i dădu cățelei comanda. Cînd Nada se îndrepta de la manechin spre grupul de obiecte, iar cîinele era gata să fugă din nou după bască, Micu dădu comanda „Tîrîș, la mine !" Cățeaua se conformă imediat, iar subofițerul îl auzi în spate pe „negricios" cum se tîra tiptil spre el. „Schema" îi reușise prin metoda imitației, care era foarte frecvent folosită în dresajul cîinilor mai puțin inițiați. Cîinele ajunse mai repede decît cățeaua

lîngă Micu, dar păstră un spaţiu de un metru. Dresorului îi era suficient atît şi se aşeză pe vine. „Negriciosul" se uită la el cu puţină teamă, dar nefiind băgat în seamă continuă să n-o scape din ochi pe Nada. Fără să privească la cîine, Micu îi întinse degajat o bucată de zahăr şi-l felicită de mai multe ori : „Bravo, frumosule ! Bravo, frumosule !..." Văzînd scena, căţeaua se ridică în picioare şi vru să vină la Micu în fugă. „La loc ! n-o lăsă acesta. Tîrîş !" Nada n-avu încotro şi execută ordinul. La fel de „dezinteresat", subofiţerul întinse mîna pînă aproape de botul cîinelui, îndoind palma în semn că vrea să-l mîngîie. Cîinele începu să mîrîie, încordîndu-şi corpul gata să-l muşte. Aici era momentul psihologic ! Micu nu luă mîna, ci dimpotrivă, o apropie şi mai mult de botul cîinelui, acceptînd chiar riscul să fie muşcat. „Negriciosul" mîrîi şi mai tare, dar subofiţerul îşi însoţi mişcările numai de vorbe calde. „Bravo ! Bravo, frumosule ! Ai executat bine! Bravo !..." Nada sosi şi ea în acel moment şi, o dată ce Micu începu s-o mîngîie cu mîna stîngă sub privirile „negriciosului", acesta renunţă la mîrîit şi se lăsă uşor atins pe cap. Mai mult nici nu trebuia. Subofiţerul îi comandă Nadei să stea culcată pentru a se putea ocupa mai mult de cîine. Se aşeză în genunchi, în faţa cîinelui.

— Cine-i răul care ţi-a provocat asemenea răni, „negriciosule" ! Cine-i ?... Ce cauţi tu pe-aici, ia spune ? De unde vii ? O să te faci bine, te asigur eu. Aici sînt doctori specialişti pentru voi... Dar cum te cheamă, frumosule ? dădu Micu cu mîna de zgardă. I-o dezlegă de la gît şi văzu în interior cinci litere : RINGO. Ce nume frumos, Ringo ! Ringo !... Auzindu-şi numele cîinele începu să dea vioi din coadă. Bravo, Ringo ! îl felicită subofiţerul. Ai executat foarte bine comanda. Bravo !...

Ringo parcă înţelese pentru ce era felicitat şi, de bucurie, făcu cîteva ocoluri în jurul „gazdelor" sale, făcînd-o pe Nada să-şi sucească gîtul după el.

— Dar altceva mai ştii ? îl mai mîngîie Micu după ce se opri. Ia să încercăm alegerea unui obiect din grup !

Obiectele fiind deja pregătite, îi dădu urma de miros de la manechin şi apoi comanda să aleagă. Puţin nesigur la început, Ringo dădu mai multe tîrcoale la obiecte, însă pînă la urmă se decise şi-i aduse dresorului basca. „Bravo,

Ringo ! Bravo !“ îl felicită Micu din nou în timp ce Nada lătra de invidie. Potoli căţeaua, apoi, ca să-l verifice pe Ringo, îi ceru altă alegere de obiecte : un pantof de-al său. Cîinele se descurcă de minune, în ciuda faptului că Nada, neascultîndu-şi stăpînul, îl deranjase tot timpul cu lătratul ei. Dresorul puse basca manechinului în cap şi-i dădu lui Ringo comanda „Înainte !“ ca să vadă dacă cunoaşte şi astfel de exerciţii şi să se convingă cum se descurcă în situaţii mai complicate. Cîinele, neavînd de această dată nici o urmă de miros, plecă înainte, însă era foarte dezorientat, căci nu înţelesese ce i se ceruse. Lăsînd botul în jos, el o luă la dreapta, apoi la stînga şi pînă la urmă se-ntoarse din nou la Micu, crezînd că poate reuşise ceva. Nada, care cunoştea sensul cuvîntului „înainte“ nu mai lătră acum şi veni fără comandă lîngă stăpînul ei, gudurîndu-se că ar fi dispusă să execute ea exerciţiul. Micu îi înţelese intenţia şi o puse pe ea să execute. Căţeaua căută pînă găsi manechinul şi începu să latre. Ringo o zbughi de lîngă dresor şi fugi la Nada, lătrînd şi el în faţa manechinului. „Nu aşa trebuie lucrat, ci organizat“, se amuză Micu chemînd cîinii la el. Îl puse pe Ringo iarăşi la lucru şi-i dădu comanda „Caută !“. Între timp, subofiţerul mutase manechinul în alt loc. Cîinele începu să caute fără a mai da semne de nehotărîre, iar în momentul cînd găsi „rănitul“ începu să latre. „E inteligent ! se bucură Micu. Numai o dată a văzut mişcarea Nadei şi a executat-o perfect“. Îi chemă la el, apoi le dădu cîte o bucată de zahăr, încurajîndu-i : „Bravo, Nada ! Bravo, Ringo !“. Se gîndi să meargă mai departe cu exerciţiul, cîinii putîndu-se stimula reciproc, ceea ce ar fi fost un cîştig pentru dresaj în ziua aceea. Îi duse pe amîndoi în faţa manechinului şi, repetînd mereu comanda „Înainte !“, le aplecă pe rînd capul în jos ca să ia basca în gură. Nici unul nu voia. Dresorul fu tentat să pronunţe cuvîntul „Aport !“, dar îşi dădu seama că ar fi făcut o greşeală : cîinii n-ar mai fi luat niciodată singuri basca din capul manechinului decît numai la această comandă. Or, basca trebuia luată fără comandă şi adusă la dresor. Îi veni o idee. Le aplecă din nou capetele spre capul „rănitului“ şi, fără nici o comandă, le puse basca în gură pe rînd, tîrîndu-i cu ea pînă la locul de unde le dăduse ordinul de plecare. Aranjă apoi basca pe

capul manechinului şi reluă exerciţiul cu fiecare de la start. Comanda de aducere a unui obiect al rănitului găsit era numai cea iniţială : „Înainte !". Prima care-şi începu „misiunea" fu Nada. Ea găsi repede manechinul căruia Micu tot îi schimbase locul, dar în afară de lătrat nu se mai produse şi în alt fel. Urmă Ringo. Cîinele lătră în faţa manechinului, dar spre deosebire de Nada, întinse botul spre bască. Nu ştia ce să facă. S-o ia în gură sau să n-o ia? Se uită în depărtare la Micu, însă acesta era „absent". Mai mirosi puţin basca şi după ce ridică botul în sus, parcă cumpănind, se decise şi o trase din capul manechinului ducîndu-i-o dresorului.

— Bravo, Ringo ! Eşti un cîine foarte inteligent. Ai priceput totul dintr-o singură mişcare. Bravo !

Nada, care pricepuse că noul venit fusese la înălţime, se aşezase în iarbă pe burtă şi urmărea felicitările şi mîngîierile pe care le primea cîinele. N-avu curajul să scîncească şi nici să dea din coadă. Dresorul o mîngîie, apoi o puse iar la treabă. Nu mai era ea proastă... Descoperind „rănitul", îi înşfăcă basca din cap, cum făcuse Ringo, şi i-o aduse stăpînului ei în cea mai mare viteză.

— Bravo, Nada ! Bravo ! o felicită Micu şi pe ea.

Figura fu repetată de foarte multe ori, pînă cînd dresorul se convinse că Nada o învăţase bine. Obosit, Micu se aşează pe iarbă şi le dădu voie cîinilor să se joace. Era bucuros că întîlnise un cîine inteligent datorită căruia, prin imitaţie, Nada îşi însuşise repede un procedeu care i-ar fi luat multe zile de trudă. Privi la ei. Făceau tumbe, zburdau unul în jurul celuilalt, se prefăceau că se muşcă, se trăgeau de coadă şi cîte şi mai cîte. Scoase satisfăcut pachetul cu ţigări, îşi aprinse una, însă după primul fum se porni pe o tuse bolnăvicioasă. Aruncă ţigara. Se lăsă în iarbă, cu faţa-n sus.

— Ajunge pentru astăzi, le spuse după un timp. Trebuie să mai şi mîncăm, nu ?

Auzind cuvîntul „mîncare", cîinii începură să se lingă pe bot ca şi cum li s-ar fi dat o comandă.

Ajunseră toţi trei numai într-o joacă în faţa cantinei, de unde dresorii luau raţiile pentru cîini. Micu îl întîlni acolo pe medicul veterinar, omul pe care tocmai voia să-l caute şi să-l întrebe despre soarta lui Ringo.

— Bună, Ringo ! îl salută veterinarul pe cîine, însă acesta se refugie speriat între picioarele lui Micu.

Subofițerul simți gestul cîinelui, simți cît de mult se atașase de el.

— E fricos și e lovit foarte rău, spuse Micu.

— Nu numai atît, dar e și bolnav de tuberculoză ! făcu medicul. E un cîine ratat.

— Nu cred ! îl contrazise Micu impresionat de ce auzise. Deci și Ringo suferea de aceeași boală ca și el... Involuntar, căută cu mîna creștetul cîinelui și îl mîngîie.

— Totuși, așa este, zise calm veterinarul. Și nouă ne pare rău, mai ales că este un pur sînge alsacian. N-avem nici un exemplar ca el în pepiniera noastră și ne-ar fi plăcut să-l păstrăm, cel puțin pentru reproducere.

— Cum a ajuns aici, cine l-a bătut în felul acesta ?

— A fost adus acum două zile de un cetățean care ni l-a donat, cu intenția de a-l recupera noi, avînd în vedere că este un ciobănesc german veritabil. Pasionat după astfel de cîini, omul l-a cumpărat direct de la sursă, cu ocazia unei călătorii în străinătate, plătind pentru el o sumă însemnată. „Cred că dumneavoastră veți scoate din el un cîine polițist nemaipomenit !“ s-a exprimat donatorul. M-am uitat la cîine și de la prima privire i-am văzut rănile. „Ce s-a-ntîmplat, cine l-a bătut ?“ l-am întrebat pe cetățean. „Îmi pare rău, dar un prieten de-al meu a făcut toate isprăvile astea“, mi-a răspuns el. „Mi-am dorit toată viața să am un cîine polițist, nu așa ca ai dumneavoastră, dar, oricum, unul care să știe mai multe elemente de dresaj și să mă pot mîndri cu el. Eu fiind mai mult plecat prin delegații, în țară, l-am dat pe mîna unui prieten foarte bun care pretindea că se pricepe la dresaj. Cînd am constatat că, de fapt, el nu se pricepea deloc și lovea foarte rău cîinele, a fost prea tîrziu. M-am supărat pe el, evident, ne-am certat, dar degeaba : Ringo luase frica oamenilor și-ncepuse să muște. Cam asta e...“ L-am ascultat, însă în sinea mea nu l-am crezut. Dacă el însuși nu l-ar fi bătut pe Ringo, cîinele ar fi trebuit să-i fie cît de cît atașat, ori animalul era foarte înfricoșat cînd îl privea și căuta să stea la distanță cît mai mare de el. Mi-am dat seama atunci că, de fapt, el era autorul loviturilor, că în-

cercase să dreseze cîinele și că, neștiind cum să lucreze cu el, îl stricase.

— Absolut ! confirmă subofițerul mîngîind cîinele. Nu s-a priceput.

— Cam așa mi-am format și eu părerea, înclină medicul din cap. El, de fapt, a venit la noi să ni-l vîndă pe Ringo, să mai recupereze ceva din bani. Cînd i-am spus că noi nu cumpărăm cîini de la particulari, iar Ringo nu mai poate fi recuperat din punct de vedere al dresajului, a înghițit în sec și ne-a spus că ni-l lasă nouă, că nu mai are ce face cu el. Ca să nu-l jignesc, i-am mulțumit și mi-a dat o hîrtie la mînă că ni-l donează.

— V-a fost milă de Ringo, așa-i ?

— Da, de aceea l-am primit. M-am gîndit, apoi, că nu-i definitiv pierdut și poate fi folosit drept cîine de însoțire. Cînd i-am făcut, însă, controlul medical și am constatat că este bolnav de plămîni, mi-am schimbat părerea... Tocmai de aceea l-am lăsat liber prin curte, să se bucure și el de viață pînă-i va veni sorocul.

— Deci... vreți să-l... casați !

— N-avem de ales.

— Totuși, cred că Ringo poate fi recuperat pentru munca de urmărire, zise Micu. L-am întîlnit în pădure și după ce l-am atras foarte greu, fiindcă era sperios, l-am pus să execute aceleași mișcări ca și Nada. Le-a executat perfect și încă a depășit-o, demonstrînd că este înzestrat cu o inteligență rară. Eu cred că merită investiția.

— Nu merită, fiindcă nu putem ține un om un an de zile să stea în permanență lîngă el și să-l învețe elementele de dresaj într-un ritm dulce. Iar dacă ar sta în spital fără să fie dresat, pierderea ar fi și mai mare, fiindcă n-ar mai putea învăța nimic după aceea. Are de-acum o vîrstă care ridică probleme dacă mai poate însuși toată gama de exerciții.

— Poate, stărui Micu. Cît are ?

— Un an și șapte luni. Știi bine că perioada de însușire a dresajului este între vîrsta de șase luni și un an.

— Totuși, fiind un cîine mai inteligent decît ceilalți... insistă subofițerul. În plus are și-un avantaj...

— Avantaj ? Care ?...

— Acela de a fi fost bătut !

— Nu te-nțeleg, zise mirat medicul.

— Fiind bătut rău, dacă Ringo găsește un dresor răbdător, de care să se atașeze, pe care să-l iubească, tocmai afecțiunea îl va face să învețe mai ușor. Cîinii foarte inteligenți dau rezultate numai dacă lucrează cu un conductor de care le place. Altfel, sub comanda altora, sînt răuvoitori și lasă impresia că sînt proști.

— Bine, dar după cum văd... Ringo și-a găsit dresorul! glumi medicul privind la cîinele care se chircise la picioarele lui Micu.

— Eu... Eu o am pe Nada... N-am făcut altceva decît să-i redau încrederea în oameni, să-i arăt că sîntem totuși niște ființe pline de înțelegere, că purtarea fostului stăpîn a fost un accident, că trebuie să creadă în viață...

— Să lăsăm discuția pe altă dată, îl bătu medicul ușor pe umăr. Mai bine du-te și dă-le de mîncare...

Cîinii mîncară împreună, apoi Nada trebui să fie închisă în „separeul" ei. Ringo, care se putea odihni unde voia, avînd la dispoziție o sumedenie de cuști descuiate, nu se despărți însă de prietena lui și se culcă lîngă plasa de sîrmă care-l separa de Nada. Cînd Micu veni dimineața s-o ia pe Nada la înviorare, rămase surprins găsindu-i lipiți unul de celălalt, ca și cum plasa n-ar fi existat. „Deci ați dormit în frig, porumbeilor !" Cîinii se treziră și începură să dea din coadă. „Așa mai zic și eu idilă, noapte cu lună, serenade..." Ringo se ridică în picioare și veni vesel în întîmpinarea subofițerului. Micu îl mîngîie și se jucă puțin cu el, sub privirile și salturile nerăbdătoare ale Nadei care zgîlțîia plasa.

— Nu trebuia să dormi afară, tu ești bolnav. E greșeala mea că nu m-am gîndit la asta. Diseară n-am să te mai las. Hai acum la înviorare, că după cîte observ nu prea vrei să te desparți de noi. O să lucrăm și azi împreună...

Deschise ușa Nadei și, după ce o mîngîie și pe ea puțin, plecară toți trei spre obstacolele unde urmau să facă înviorarea. Obișnuită cu obstacolele, Nada începu cursa fără nici o comandă. Sări un gard, două, o groapă cu apă, un

zid, se urcă pe bîrnă, apoi pe o scară înaltă şi tot aşa. Ringo, care plecase o dată cu ea, sărise numai primul gard, care avea o înălţime mai mică, apoi se opri. Îi era frică. Dresorul se făcu că nu observă şi o puse pe Nada să reia cursa. De astă dată, îmbărbătat de exemplul căţelei, care rărise pasul, Ringo sări cu curaj peste toate obstacolele, pînă ajunse la bîrnă. Aici începu să schelălăie şi să se tragă înapoi, ca şi cum ar fi fost biciuit. Subofiţerul înţelese că se încercase undeva cu el acest exerciţiu, însă fusese bătut rău fiindcă nu îndrăznise să meargă pe bîrnă. Animalul căpătase teamă faţă de bîrnă şi de obstacolele mai periculoase. Greşeala, în acest caz, fusese categoric a fostului stăpîn, care-l silise, din spate, să treacă peste bîrnă. Nu aşa trebuia procedat ; conductorul trebuia să i-o ia înainte. Îi puse cîinelui lesa Nadei şi, după cîteva opinteli urmate de mîngîieri şi de încurajări, Ringo îl secondă pe Micu. Dresorul i-o luă înainte şi animalul prinse curaj, descurcîndu-se de minune pe fîşia aceea de lemn, lată de numai zece centimetri. În timpul cît ei executau această mişcare, Nada lătra tot timpul şi se-amuza, aşteptînd ca Ringo să cadă. Urmînd exemplul lui Micu, cîinele se descurcă foarte bine şi pe scară, iar în curînd învăţă să treacă peste toate obstacolele. „Nu-i fricos, dacă ştii să lucrezi cu el ! îşi spuse mulţumit subofiţerul. Prinde foarte repede..." În continuare, după masa de dimineaţă, plecară în aceeaşi formaţie în pădure, unde exersară mai multe procedee, Ringo dovedindu-se încă o dată un cîine poliţist foarte dotat. Din păcate, antrenamentul nu dură cît ar fi trebuit, fiindcă lui Micu i se făcu iarăşi rău. Se întoarse cu cîinii la bază şi-o închise în cuşcă numai pe Nada, gîndindu-se că lui Ringo îi face mai bine să rămînă liber. Se duse la cabinetul medical şi, după ce îl consultă, medicul nu-i mai dădu voie să plece. Micu fu dus cu salvarea direct la spitalul T.B.C.

...În sala de operaţie se auziră paşi lîngă uşă. Subofiţerul tresări şi sări în picioare. Pe uşă ieşi o asistentă tînără, care ţinea în mînă o cuvă cu mai multe instrumente chirurgicale.

— Cum merge ? Care-i starea lui Ringo ? se grăbi el s-o întrebe.

— Operaţia merge bine, dar mai durează.

— Ce credeţi, scapă ?

— Se pare că da.

— Ce bine-ar fi !

— Cîinele a mai fost vreodată în spital ?

— Da... Adică nu ! Ba da !...

Asistenta se îndepărtă, gîndindu-se că n-are rost să închege o discuţie în acele momente cu subofiţerul, care era foarte tulburat.

Micu rămase singur şi, aşteptînd să se-ntoarcă asistenta, gîndurile-i fugiră iar la Ringo, la Sibiu...

...Era a treia zi de cînd subofiţerul se afla la spital. Stînd acolo singur, într-o rezervă, îşi făcea tot felul de gînduri. Îi părea rău că dispăruse aşa, dintr-o dată, fără să-şi ia măcar rămas bun de la Nada şi de la Ringo. „Ce cîine !... El îi va ţine companie Nadei şi nu se va desprinde nici mort de lîngă boxa ei. Oare vor dormi noaptea tot aşa, unul lîngă altul ? Cu siguranţă... Vai, cum de-am uitat pînă acum ! Dacă Ringo va dormi afară, pe pămînt, va răci şi mai rău la plămîni ! Trebuie să dau telefon medicului veterinar. Ringo nu trebuie lăsat aşa, chiar dacă „opinia unanimă" îl vede un cîine ratat. Ce vină a avut el dacă a fost bătut fără milă, alungat, şi s-a îmbolnăvit ? Nici una. De aceea, i se cuvine să i se-aline durerile pînă-n ultima clipă a vieţii..." Subofiţerul se dădu jos din pat cu oarecare eforturi, îşi puse halatul şi părăsi pentru prima dată rezerva. Se duse la telefonul de pe hol şi vorbi cu centrul de dresaj. I se spuse că Ringo dispăruse fără urmă de două zile. Închise receptorul şi reveni în rezerva sa. „A simţit probabil că i se apropie sfîrşitul şi a evadat în necunoscut, aşa cum fac cîinii bătrîni. Păcat, meditä Micu întins în pat şi cu ochii închişi. Ce cîine grozav !..." Undeva, la etajul inferior, se auziră ţipete şi apoi larmă. Subofiţerul nu auzise niciodată ţipete în spital şi ciuli urechile. Ţipetele întotdeauna impresionează şi bolnavii se gîndesc la suferinţele altora, la boli şi mai grele decît ale lor. Larma parcă se accentua şi se mutase pe scări între

etaje. Se auzi un nou țipăt, de femeie, în capătul coridorului de la etajul lui Micu, urmat de un rîs de bărbat.

— Nu-ți fie teamă, recunoscu subofițerul vocea medicului de gardă. Își caută prietenul...

Ușa rezervei lui Micu se deschise larg și în chenarul ei apăru medicul, surîzînd :

— Aveți oaspeți ! apucă să zică el și Micu se trezi dintr-o dată în pat cu Ringo.

— Ringo ! Ce surpriză !... strigă Micu bucuros.

Cîinele se urcă peste el și-ncepu să-i lingă mîinile cu o bucurie fără margini, scîncind și tremurînd din tot corpul.

— Vă iubește, spuse medicul.

Micu se ridică și începu să mîngîie cîinele.

— Și cum, tu ai făcut atîta cale numai ca să ajungi la mine ? Pe unde m-ai căutat în timpul ăsta ? Cum ai presimțit tu că sînt aici ?...

— Da' cîți kilometri a făcut ? auzi subofițerul o voce groasă.

Se uită spre ușă. Bolnavii se adunaseră ciorchine în prag.

— Vreo douăzeci, treizeci, dacă nu și mai mult, răspunse Micu.

— Oho ! Și cum, fără să știe că sînteți aici ?

— Fără.

— Înseamnă că-i o comoară.

— Este, își mîngîie Micu din nou cîinele.

— Dar după ce s-a ghidat el de a ajuns pînă la spital? Ați mai fost internat aici vreodată ? întrebă un alt bolnav.

— Nu. N-am mai fost internat niciodată în acest spital, iar pe cîine îl cunosc doar de patru zile. Cum a ajuns pînă aici ? E o enigmă și pentru mine... A dispărut de două zile de la Centrul de dresaj. În mod normal, cei douăzeci de kilometri de-acolo pînă aici i-ar fi parcurs în cîteva ceasuri, ori el a rătăcit două zile și-o noapte pînă să mă găsească. Asta înseamnă că a căutat mult prin oraș, că a străbătut străzi și cartiere întregi pînă să-mi dea de urmă.

— E fenomenal ! N-am mai auzit despre un asemenea caz.

— Nu-l vindeți ? zise un puștan care tot timpul nu luase ochii de la Ringo.

Micu zîmbi. Numai un copil putea să pună o astfel de întrebare.

— Nu, dragul meu...

...Cînd Micu apăruse cu Ringo pe poarta Centrului de dresaj, toată lumea amuți. Cîinele fusese deja radiat din evidențe...

— Unde l-ai găsit ? Ce s-a-ntîmplat cu el ? îl întrebă șeful Centrului de dresaj.

Subofițerul îi explică toată întîmplarea.

— Formidabil ! Un caz unic ! Și unde l-ai ținut pînă ai ieșit din spital? Că, după cîte observ, s-a pus pe picioare.

— În curtea spitalului. Paznicul avusese un cîine care i-a murit. Rămînînd cușca goală, l-am „cazat" pe Ringo. Toată lumea din spital știa povestea. Toți îl răsfățau. Se întreceau să-i aducă bunătăți. În plus, a făcut și multă mișcare, s-a jucat după pofta inimii...

— Și acum ce ai de gînd să faci ?

— Îl iau ! E al meu, chiar dacă... e „mort", zîmbi Micu.

— Bine, încuviință șeful Centrului de dresaj. Du-te și fă formele.

— Vă mulțumesc. O să mai auziți de Ringo... Să trăiți!

Bucuria Nadei a fost și mai mare cînd i-a văzut pe amîndoi. Sărea de se zgîlțîia plasa de sîrmă și lătra cu entuziasm...

...Primind aprobarea de la șefii săi, o lăsase pe Nada în grija unui coleg, iar el împreună cu Ringo plecase la Bușteni. Aici lucrurile erau aranjate în privința cîinelui. I se rezervase în curtea miliției din Bușteni o cușcă. După ce Ringo fu „cazat", Micu fu internat în Sanatoriul T.B.C. care se afla pe Zamora, în mijlocul unei păduri de brazi, la numai doi kilometri de miliție. Își petreceau zilnic cele mai multe ore împreună, fiindcă amîndoi aveau nevoie de mișcare în aer liber. Paralel cu joaca

şi plimbările, subofiţerul începu „din mers" un dresaj sistematic de disciplinizare a lui Ringo, pornind chiar de la litera „A" : poziţia cu cîinele la picior pe timpul deplasării. Ringo răspundea prompt la comenzi şi depunea eforturi pentru a le executa. Prindea destul de repede exerciţiile noi. Subofiţerul nu-şi pierdea răbdarea şi nu se enerva niciodată, chiar dacă întîmpina greutăţi, cele mai mari fiind acelea de a corija unele deprinderi greşite pe care cîinele le avea de la fostul lui stăpîn. Micu combina afecţiunea şi răbdarea cu fermitatea. Erau cazuri cînd Ringo nu înţelegea o comandă şi atunci dresorul o repeta, însoţind-o cu gesturi, pînă cînd Ringo şi-o însuşea pe deplin. Cînd, însă, animalul se simţea rău, subofiţerul renunţa la lecţii şi le înlocuia cu joaca sau cu hoinăreli prin împrejurimi. Cînd relua „studiul", o făcea pe nesimţite, folosid un ton cald şi fără vorbe răstite. În numai două luni, Ringo ajunse să-şi însuşească perfect dresajul de disciplinizare : se deplasa şi se oprea la comandă, se aşeza la un semn, venea la dresor de la distanţe mari chemat prin semnale date cu fluierul de ultrasunete, mergea tîrîş, căuta obiectele ascunse în teren şi le aducea dresorului, lătra la comanda dată prin voce sau semn, lătra fără comandă la apariţia infractorului sau la descoperirea unui obiect, înţelegea interdicţia „Nu !", refuza alimentele oferite de o persoană străină şi pe cele găsite pe teren... Mai mult chiar, el începuse să-şi formeze deprinderi în prelucrarea după miros a urmelor de persoane, Micu folosindu-se de ajutorul unor bolnavi de la sanatoriu, cărora le plăcea să traseze urme şi să joace roluri de infractori. Dar iată că într-o zi îi veni rîndul lui Ringo să ia joaca în serios. Terenul de acţiune : culmea, tot la sanatoriu ! Peste noapte, fusese spartă casieria sanatoriului T.B.C. Lipsea suma de 90 000 lei, destinată cumpărării de alimente. Şeful sanatoriului anunţase miliţia. Din păcate, miliţienii nu descoperiseră nici o urmă care să poată fi exploatată şi care să contribuie la identificarea făptaşilor. Ei luaseră o serie de măsuri pentru identificarea persoanelor suspecte găsite prin restaurante, la gară, în parcuri, în piaţă etc., şi alertaseră miliţia din Azuga, Predeal, Sinaia. Ştiind că la sanatoriu exista un miliţian

care dresa un cîine lup, privirile tuturor erau ațintite indirect asupra lui Micu și a lui Ringo.

— Nu ne-ați putea ajuta ? îl întrebă pe subofițer doctorul Mateescu.

— Nu prea aș îndrăzni, se scuză Micu. Lucrez cu el numai de două luni și nu mi se pare suficient.

— Mă dezamăgiți, zîmbi medicul. Tot spitalul știe că Ringo este un cîine foarte inteligent și că stăpînește deja multe elemente de dresaj. N-ați vrea totuși să-ncercați ?

— Eu știu ?... Asta ar fi prima lui „ieșire", primul examen, și mi se pare prea devreme.

— Eu zic că nu. Așa cum copiii sînt dați la șase ani la școală, de ce n-ar începe și Ringo mai devreme ?

De cei doi se apropie maiorul Brad, șeful miliției din Bușteni.

— Cum merge dresajul ?

— Mulțumesc de întrebare. Se pare că destul de bine.

— Cam cît îi mai trebuie pînă-i „gata" ?

— Greu de spus, zise Micu și-l mîngîie pe Ringo. Luni de zile, în orice caz.

— Păcat! se întunecă maiorul. Nu putea să se-ntîmple belcaua asta cu spargerea cînd Ringo era „gata" ? Cred că acum cazul era și rezolvat.

— ...Și-i vorba de banii pentru mîncarea bolnavilor, adăugă doctorul Mateescu cu părere de rău.

Vorbele și tonul grav al medicului îl impresionară pe Micu în mod deosebit.

— Tu ce zici, Ringo, încercăm ? se adresă el cîinelui.

Cîinele parcă înțelesese tot ce discutaseră oamenii și sări în două picioare la stăpînul său.

— Încercăm ?... Ringo scînci și sări să ajungă cu labele și mai sus. Bine, atunci încercăm ! se hotărî subofițerul. Văd că ai dispoziție bună, însă nu uita că ăsta-i un examen și nu un antrenament obișnuit. Dacă nu iei examenul, adio mîncare !...

Ringo ascultase ceva mai atent ultimele vorbe ale stăpînului său, fiindcă deslușise și un ton de dojană, însă

cînd îi zise „Şi acum la treabă!", ţopăi bucuros şi o luă înaintea lui Micu.

— Dar am stricat. noi urmele! spuse cu regret maiorul Brad.

— Nu se poate să nu mai găsim noi ceva, că doar n-au plecat de aici cu elicopterul, zîmbi subofiţerul.

Ofiţerul şi medicul îl urmară pe Micu cu o curiozitate copilărească. Curînd aveau să li se alăture aproape toţi bolnavii.

Căutînd în jurul sanatoriului urmele proaspete ale hoţilor, subofiţerul găsi destul de repede o cărare de urme de încălţăminte, care ducea spre oraş şi care nu putea fi decît a unuia dintre spărgători, deoarece evita drumul normal. Micu mai căută şi alte urme, dar nu găsi. Acest lucru îl făcu să afirme că spargerea fusese comisă de un singur infractor. Îi dădu lui Ringo urma de miros, iar cîinele, după ce o adulmecă bine, porni cu botul în jos pe drumul marelui său examen. După el, cam la douăzeci de metri, venea o ceată de oameni imposibil de înfrînat, în ciuda eforturilor maiorului Brad şi ale doctorului Mateescu. În frunte, cei mai curajoşi, alergau bolnavii care făcuseră pe infractorii şi care îl învăţaseră şi ei ceva „meserie" pe Ringo. Cîinele mărise pasul şi alerga la vale tot mai întins, ţinînd botul mai mult pe sus. Micu simţea că se-mpiedică şi că-n orice clipă se putea duce de-a buşilea, dar nu întindea coarda. Era prima misiune a lui Ringo şi avea mari emoţii să nu se facă de ruşine în faţa unei asemenea asistenţe. Faptul că Ringo începuse să alerge numai cu nasul pe sus îi plăcea grozav, deoarece însemna că era în mod sigur pe urmele „prăzii". Cîinele nu se uitase niciodată înapoi să-şi „consulte" stăpînul şi, curios, nu-l deranja cu nimic puzderia de oameni care tropăiau în spatele său. Pe Micu îl încerca sentimentul că Ringo chiar se amuză simţindu-i pe cei din urma sa cum fac eforturi să nu rămînă în urmă. Să fie oare numai o joacă? se întreba Micu. Asta i-ar fi lipsit. Vorbele de duh şi ironiile ar fi căzut asupra lui ca picăturile de ploaie... Nu credea, însă că putea fi vorba despre aşa ceva, după modul cum cîinele mărea fuleul, apropiindu-se de staţia C.F.R. Ajuns pe peronul gării, Ringo încetini pasul şi începu să miroasă pietrele cubice aproape bucată cu bucată. Lumea după el...

— E greu aici, că-i circulaţie mare ! îşi dădu părerea un bolnav.

— Sigur că da, au trecut atîţia oameni ! confirmă un altul.

— Poate că s-a urcat în tren şi... se-auzi alt glas.

N-apucă să termine bine fraza că Ringo scînci prelung, manifestîndu-şi bucuria că regăsise urma. O zbughi pe uşă în sala de aşteptare, iar de aici, pe cealaltă uşă, în spatele gării.

— Maică, ce ne mai aleargă ! spuse gîfîind un bolnav roşcovan.

Ringo accelera ritmul tot mai tare de-a lungul şoselei. Habar n-avea că în spatele lui era tragedie mare... Plutonul spectatorilor începuse să se fragmenteze vizibil. Văzînd mulţimea aceea pestriţă de bolnavi, apărută ca din pămînt pe şosea, lumea se oprinse-n loc şi se minuna. Toată şoseaua se-mpînzise de bolnavi în halate, în pijamale, unii cu papuci, alţii cu pantofi sport, pacienţi în blugi şi maiouri tricotate, în pulovăre cu fulare la gît, după cum îi prinsese „momentul". Maşinile se opriseră şi ele în loc, însă nici un şofer nu claxona, savurînd spectacolul.

...Ajuns în apropierea curţii miliţiei, Ringo încetini ritmul şi începu să dea semne de neliniste. Părea puţin cam dezorientat. Lăsă botul în jos, căută în dreapta, în stînga, apoi, după un moment de şovăială, intră în curtea miliţiei. Micu se făcu galben ca turta de ceară. „Acum să vezi fulgere !..." gîndi el şi începu să se şteargă de sudoare, pregătindu-se să primească atacurile.

— Fraţilor ! Beleaua de cîine ne-a tras în piept ! Se duce la cuşcă !... ridică mîinile-n sus, spre partenerii săi, bolnavul roşcovan, care văzuse primul scena.

— Gata, a început... murmură subofiţerul.

— Mă miram eu să fie ceva de capul lui, spuse necăjit maiorul Brad.

— Oameni serioşi sîntem noi ? adăugă doctorul Mateescu. Ne dăm aşa, pe mîna unui cîine...

În acel moment, în clădirea miliţiei se auzi lătratul puternic al lui Ringo, care probabil devenise furios, după

cum desluși Micu. Nimeni nu observase că Ringo, după ce se îndreptase spre fundul curții, se-ntorsese și dăduse cotul, intrînd pe ușa miliției care era deschisă. Subofițerul își puse casceta pe cap și fugi în clădire. Surpriză !... Cîinele intrase într-o cameră de așteptare, unde se aflau mai multe persoane, și se repezise la un individ, obligîndu-l să ridice mîinile în sus și să stea cu fața la perete.

— Deci tu ești spărgătorul ! se lămuri Micu. Să-i dau drumul cîinelui să te ia puțin la „dans" ?

— Nu ! aruncă peste umăr hoțul speriat. Recunosc tot, spun tot, numai luați cîinele de-aici.

În cameră intră și maiorul Brad.

— Ringo n-a greșit ! spuse mîndru subofițerul. A trecut examenul cu brio. Bravo, Ringo !

— Bravo, Ringo ! spuse și maiorul. Nu degeaba te găzduiesc aici în curte. Bravo !...

Cîinele era foarte bucuros de felicitările pe care le primise și se gudura privind voios cînd la Micu cînd la maior.

— Și cum ai ajuns aici, amice ? îl întrebă ofițerul pe hoț.

— M-a săltat un dom' plutonier de la gară, azi-dimineață, răspunse hoțul tot cu fața la perete. I s-a părut suspectă mutra mea.

— Zău ? I-a întoarce-te, să te văd și eu.

Infractorul se întoarse.

— Și unde-s banii ? întrebă maiorul.

— I-am plasat la o prietenă, ca să nu dau de bănuit. Cît am dat „gaura", ea m-a aștepta în gară. O femeie pare mai puțin suspectă și dom' major nu s-a legat de ea. E din Sinaia. Vă dau adresa ei...

— Deci dacă nu era cîinele, n-aveai de gînd să recunoști ! glăsui un cetățean care fusese martor la discuție.

— Păi ce, eram prost ? spuse amărît spărgătorul. Era vreo probă împotriva mea ? Am venit să iau puțin aer, e stațiune turistică, ăsta era răspunsul...

Maiorul Brad intră în biroul său urmat de Micu și de Ringo. Îl chemă pe subofițerul care-l „ochise" pe suspect în gară, ca să-l felicite.

— Azi-dimineață ai adus un individ suspect de la gară...

— E aici, în sala de așteptare, raportă subofițerul. I-am reținut buletinul, însă n-am apucat să-l verific, fiindcă sînt încurcat cu un bișnițar. L-am depistat în piață, oferea spre vînzare un radiocasetofon. Aparatul valorează cam opt mii de lei... El susține că-i al lui și că l-a cumpărat de la București, de ocazie. Sînt sigur că minte, dar n-avem încă nici o reclamație despre furtul unui asemena aparat.

— Mda. Ocupă-te în continuare de bișnițar, făcu maiorul, căci pe cel din gară l-a „verificat" prietenul nostru — arătă el spre cîine.

— Cine, Ringo ? se miră subofițerul.

— Hoțul a recunoscut și l-am dat pe mîna celor de la judiciar.

— Hm, grozav ! Nu mă așteptam...

Și nici la felicitări ! îi strînse mîna ofițerul.

Vă mulțumesc, spuse subofițerul. E mai mult meritul lui... Bravo, Ringo ! Bine că știm. De-acum încolo te mai luăm cu noi la treabă.

— Am o idee în legătură cu bișnițarul, zise Micu.

— Ce idee ? întrebă maiorul curios.

— Să-l ducem în piață, în locul unde l-a depistat colegul meu, și să-i dăm de-acolo urma lui Ringo.

— Excelent ! aprobă încîntat Brad. De acord, să mergem !...

— Nu înainte însă de a-l arăta pe spărgător la bolnavi. Le-am promis ! îi aminti Micu. Altfel, nu mai scăpăm de ei.

— Da, așa-i...

Spărgătorul casieriei fu scos în pragul ușii miliției. Cînd îl văzură, bolnavii începură să-l huiduiască. Producîndu-se puțină larmă, Ringo începu să se irite și, pentru că stăpînul său era atent ca infractorul să nu pățească ceva, se repezi pe furiș la hoț și-l apucă de manșeta pantalonilor, trăgîndu-l în jos pe trepte.

— Așa, Ringo !

— Bravo, Ringo ! Șo pe el !...

Micu îl opri pe Ringo, iar infractorul fu dus în camera de anchetă.

— Nu e bine ce faci ! îl certă Micu pe Ringo trăgîndu-l ușor de urechi. Încalci... legalitatea ! Norocul tău că ești fraged în meserie, însă altă dată o să ne certăm, dacă mai procedezi așa...

Cîinele simți dojana și cîteva clipe stătu cuminte, lăsînd capul în jos. Cînd Micu termină însă cu morala, iar în curte nu se auzea decît „Ringo ! Bravo, Ringo !" o zbughi jucăuș și-ncepu să fugă printre bolnavi.

Bișnițarul cu radiocasetofonul apăru în pragul ușii, condus de la spate de subofițerul care îl depistase în piață. Micu se uită atent la el, chemîndu-și cîinele. Individul nu era cum și-l imaginase. Era spilcuit, purta mustăcioară în coadă de rîndunică și avea o alură șmechereacă. Ringo presimți că urma o nouă misiune pentru el și privi foarte atent la „client", pe care îl recunoscu după poziția pe care o avea : în fața milițienilor și cu mîinile la spate. Făcuse cu Micu destule exerciții din acestea... Fără comandă, se așeză în spatele „clientului" și-l avertiză printr-un lătrat scurt că va fi vai și amar de el dacă va încerca să fugă. Arestatul, care pînă atunci aruncase numai priviri sfidătoare, începu să pălească. Îi dispăruse expresia vicleană de pe chip, ceea ce îl făcu pe Micu să creadă că ori intenționa s-o șteargă, ori își dădea seama că va fi demascat. Oricum, erau semne bune, căci un om care nu se știe cu nimic pe suflet nu are de ce să se teamă. Plecară.

— Succes, Ringo !

— Dă-l de gol și pe ăsta ! auzi Micu în urmă îndemnuri pentru Ringo.

Piața orașului nu era prea departe. În cîteva minute ajunseră acolo.

— Cred că-ți dai seama că ești pierdut ! îi strecură Micu bișnițarului. Cîinele va merge de aici pe „urmele" radiocasetofonului... Cred că-ți place melodia asta, așa-i ?... Hai, Ringo, că sîntem pe calea cea dreaptă ! tălmăci Micu tăcerea tematoare a arestatului.

Puse cîinele să-l miroasă și apoi să-i găsească urma. Deși în piață era destulă lume, Ringo se descurcă minunat, găsind foarte repede „firul". Porni. Ieși din piață și o luă

pe un trotuar de-a lungul şoselei, apoi făcu mai multe coturi pînă în zona vilelor turistice. În spate, după Micu, venea „clientul" încadrat de cei doi miliţieni. Bişniţarul se făcuse galben ca o lumînare şi îşi muşca buza de jos. Parcă erau la o reconstituire, dar cu rolurile inversate, cîinele fiind personajul care arăta la milimetru pe unde s-a mers.

Ringo parcurse cîteva sute de metri şi intră în curtea unei vile care purta inscripţia „Lăcrămioara".

— Acum să vezi „lăcrămioare"... se-ntoarse Micu spre arestat.

— Nu, vă rog ! spuse acesta repede. Să nu-l lăsaţi să sară la mine. Spun tot !

— S-auzim, îl îndemnă maiorul Brad.

— Aparatul l-am furat de la camera opt. Acolo locuiesc doi turişti, soţ şi soţie, dar sînt plecaţi în excursie la Poiana Braşov.

— De unde ştii că ei sînt plecaţi în excursie ? Hai, spune numele complicelui, întui ofiţerul, că şi aşa îl aflăm pînă la urmă !

— Nae Prisacă, zis „Balama", mecanicul.

— Aha, cunosc „podoaba". Ne-a promis de nu ştiu cîte ori că se lasă de rele şi se face om de treabă. Cît urma să-i dai ?

— Jumătate din cît luam pe ce... găseam în cameră.

— ...Deci nu ştie că ai dat peste radiocasetofon.

— Nu.

— Nu i-a fost teamă că o să-l tragi pe sfoară ?

— Ba da. I-am dus un costum de haine bej, pe care l-am luat din aceeaşi cameră. I-am spus că n-am mai găsit decît încă un costum şi cu asta sîntem chit.

— S-a mulţumit cu el ?

— Absolut. Cînd n-are bani de băutură se mulţumeşte cu orice.

— L-a vîndut, nu ştii ?

— Nu ştiu, că de azi-noapte, de cînd i l-am dus, n-am mai dat pe la el. Cred că n-a avut timp, mai ales că se fereşte de nevastă-sa.

— Ce-a făcut cu costumul, unde l-a ascuns ?

— N-am văzut, că am plecat repede să nu mă vadă nevastă-sa.

Micu sosi și el cu Ringo și cu celălalt miliţian. Hoţul începu să tremure și se ascunse după maiorul Brad.

— Să nu-l puneţi pe mine, vă rog ! Am spus tot !

— Camera opt, zise Micu.

— Da, confirmă Brad, însă trebuie să mai mergem într-un loc. Azi e ziua lui Ringo, ce să-i facem !...

După ce fu pus în temă cu ce mărturisise hoţul, Micu luă din cameră un pulovăr al păgubașului și descinseră cu toţii la locuinţa lui „Balama". Acesta se ocupa cu tot felul de potlogării, însă reușise de mai multe ori să iasă cu faţa curată. Acum îi sosise sorocul, după cum așteptau toţi de la Ringo...

„Balama" negă că l-ar fi cunoscut pe hoţ, că i-ar fi vîndut vreun *pont* și toate celelalte.

— Puteţi să-mi faceţi percheziţie dacă doriţi, zise el imposibil. Chiar vă rog să-mi faceţi ! accentuă apoi cu o mină plină de siguranţă. Numai așa să vă convingeţi odată că sînt un om cinstit ! Că n-am nimic cu... Că nu cunosc...

— Bine, o să vedem, acum, cum te vor ţine „balamalele" ! zise maiorul și-i făcu semn lui Micu să-l pună pe Ringo la treabă.

„Balama", care crezuse că Ringo fusese adus ca să-i păzească pe hoţ să nu fugă, începu să se schimbe la faţă. Dresorul scoase pulovărul și-l dădu cîinelui să-l miroasă. Complicele hoţului aruncă o privire rapidă în jurul lui. Ofiţerul îi observă reacţia și se apropie de el ca să-i anihileze vreo intenţie de fugă :

— Credeai că-ţi facem noi percheziţie, așa-i ? Nu, amice, avem un *expert !* îi arătă spre cîine care începuse să caute. Mai bine spune unde l-ai ascuns, că tot îl găsește, îţi dai seama !

— Ce s-ascund ?

— Costumul pe care ţi l-a adus amicul tău azi-noapte.

— Nu mi-a adus nici un costum, iar pe el l-am văzut o dată la cîrciumă, zise „Balama" cu tot mai puţină convingere.

— Bineee... O să ne convingem. Începe, tovarășe Micu.

Ringo refuză să caute mai întîi în casă și, mirosind aerul numai cu nasul pe sus, se-ndreptă spre grădină.

Micu era entuziasmat, fiindcă n-o văzuse nici pe Nada și nici pe un alt cîine polițist să caute în felul acesta. Un profan ar fi zis că se uită la lună... În realitate, Ringo își otala fără voie calitățile. Foarte dotat în simțul său, găsise un „fir" de miros tocmai deasupra capului. Apreciind distanța de la pămînt pînă la urma de miros, dresorul intuì că costumul păgubașului fusese dus în brațe undeva, în grădină. Îl urmărea pe Ringo cum se străduia să nu piardă „firul" și se bucură nespus că salvase un asemenea cîine, că putea să-i vindece boala și că-l va avea drept „coleg" de serviciu. Ringo intră în grădină fără să se uite pe unde calcă și, ajuns la marginea unui tufiș, începu să dea semne de nervozitate. Micu presupuse imediat că acolo se pierdea urma de miros și se uită la picioarele cîinelui. Zîmbi... În zona unde stătea Ringo pămîntul fusese proaspăt răscolit. Cîinele se opri și, parcă înțelegînd ideea stăpînului său, începu să miroasă cu botul în jos. Scînci scurt de cîteva ori și începu să scormonească pămîntul cu labele.

— Bravo, Ringo ! Bravo ! îl opri dresorul. S-a terminat examenul. Ai obținut diploma magna cum laude ! Bravo!...

„Balama" se făcuse negru ca pămîntul pe care-l răscolise cîinele. Maiorul Brad îl însoți la locul cu pricina.

— Aici e costumul ? Ce-ai îngropat aici ?

Hoțul, ca să-și mai spele din păcate, se oferi el să sape.

Sînt cinstit, dom'le, ați văzut ! aruncă el în timp ce săpa cu sîrg.

Ieși la iveală un sac de plastic foarte voluminos.

— Tăticulee ! exclamă hoțul cînd începu să scoată obiectele din sac. Aici e bazarul lui Ali-Baba !

La picioarele milițienilor începură să se-nșire un radiocasetofon, aparate de radio, truse de bărbierit electrice, cămăși, pulovăre, fuste.

Da' costumul bej nu-i ! făcu hoțul. Unde-i, mă ? se uită el fix la „Balama".

— În camera nouă, începu să mărturisească „Balama". După ce mi-ai adus costumul, m-am dus la vilă și am spart încă patru camere, fiindcă știam că toți sînt plecați la Poiana Brașov.

— Gata, oprește-te ! Dacă mă prindea, cu aș fi recunoscut că ți-am dat și ție un costum și costumul se găsea în camera nouă, întorcîndu-se împotriva mea ca o probă că spărsesem toate cele cinci camere. Bine lucrat, dar te-a dovedit cîinele, jivină ! Și eu, care la pușcărie îți dădeam să mănînci din pachetul meu !

Se năpusti cu toată forța asupra lui. Cei doi infractori căzură la pămînt și începură să se lovească reciproc. Lupta dură, însă, foarte puțin, căci Ringo îi liniști imediat pe amîndoi...

Sosind cu infractorii la miliție, acolo îi mai așteptau încă mulți bolnavi de la sanatoriu, dornici să afle și deznodămîntul celui de-al doilea caz. Pentru ei fu o adevărată încîntare să afle ultimele isprăvi ale lui Ringo și hotărîră să-l sărbătorească cum se cuvine. În consecință, Ringo fu invitatul lor la masa de seară.

După masă, bolnavii dispărură unul cîte unul spre sala de televizor. Programul de desene animate îi amuza copios și le dezlănțuise rîsul în cascade. Era tocmai o scenă c-o pisicuță șugubeață, pusă pe fel și fel de șotii, și un cîine ciufulit, dar mîndru în supremația sa recunoscută față de neamul pisicesc. Și cînd „Pussy" îi veni de hac, spectatorii se treziră deodată cu un lătrat puternic și cu Ringo grămadă pe televizor...

Acesta era Ringo, un poznaș ! A doua zi dispăru de dimineață de la sanatoriu... Căutat, strigat, nici urmă ! „Unde-o fi Ringo ?" începuseră să-și facă toți probleme.

Un bolnav de la pavilionul doi, mergînd pe la ora zece la fereastră zări în vale un om culcat la pămînt, cu niște rufe în mînă, iar Ringo culcat pe burtă, la cîțiva metri de el. Îl anunță imediat pe Micu care se duse la locul cu pricina.

— Ringo ! Ringo ! strigă subofițerul, apropiindu-se.

Cîinele nici vorbă să-ntoarcă măcar capul. Scheună scurt și bătea locul mărunt cu labele din față, înaintînd încă cîțiva centimetri. Urechile le avea ciulite, iar ochii mari și ficși dovedeau că nu voia să scape prada. „Ce-o fi ?! se miră Micu. I-o fi cășunat pe cineva". Cînd veni și mai aproape, observă că omul culcat la pămînt ținea ceva strîns la piept.

— Ia-l d-acilea, şerifule, te rog ! aruncă omul speriat. Dă la patru dimineaţa mă ţine lipit aici.

— Bine. dar ce s-a-ntîmplat ?

— Am o pisică sub palton. Asta e...

Subofiţerului îi veni să rîdă. Observă că individul era netuns şi folosea un anumit limbaj.

— De ce nu i-ai dat drumul pisicii ?

— Nu vrea, a dracului ! M-a şi zgîriat.

— Dă-i drumul acuma la pisică, fiindcă am să strunesc eu ciinele.

Ringo mîrîi şi înaintă cîţiva centimetri.

— Fii, bre, atent, că mă halește ! se îngrozi individul.

— Dă-i drumul pisicii.

— Nu merge, bre, că-i legată.

— Şi cine te opreşte s-o dezlegi ?

— Hainu' ăsta de ciine. Cum umblu la sfoară, e gata să sară pă mine.

— Omule, îţi arde de glumă sau te prefaci ?

— Nu, şerifule, trebuie să spun adevărul, n-am încotro... Ascară am dat o raită şi p-aici, pe la sanatoriu. N-am găsit nimic mai gras pe la fereştre, decît pacostea asta de cămaşă din faţa mea. Am azvîrlit pisica pe ea şi, gata, am suflat-o...

— Cu... pisica ? se miră Micu.

— E *specialitatea casei*... adică a mea, rînji hoţul. Am legat pisica de mîna mea.

— Aha, înţeleg... făcu Micu. Arunci pisica, ea îşi înfige ghearele şi cade jos cu ruşă cu tot.

— Cam aşa... Dar dacă ştiam că aici la sanatoriu e un ciine poliţist, nu-mi mai luam eu bilet de Buşteni nici cu numele.

— De unde eşti ?

— Din Timişoara. Am aterizat abia azi-noapte, zău.

— Te cred, că dacă „aterizai" mai devreme îţi luai „zborul" în altă parte...

— De şase ceasuri nu-ndrăznesc să-mi ridic pieptul de la pămînt.

— Nu-i nimic, o să reclami.

— Pă cine ?

— Pe Ringo, ăsta-i numele ciinelui...

A treia ispravă a lui Ringo era din nou pe buzele tuturor bolnavilor. Cei de la miliția din Bușteni, cărora li se predase hoțul, începuseră să vadă în Ringo un ajutor prețios. La cîteva zile după cele întîmplate, maiorul Brad solicită din nou ajutorul lui Ringo, fiind „într-o situație delicată", după cum se exprimase la telefon...

Duminică noaptea, se prezentaseră la miliție două femei foarte elegante, îmbrăcate în haine de astrahan. Se certaseră după ce plecaseră de la o nuntă. Soții lor nu reușiseră în nici un chip să le împace, ba chiar începuseră să se ciondănească și ei, iritați de îndemnurile consoartelor lor. Despre ce era vorba ? Amîndouă aveau hainele de astrahan la fel, aceeași croială și aceeași talie, numai că una dintre ele, care se numea Lucica, cumpărase haina mai recent. Reclama că cealaltă, pe numele mic Viorica, i-a schimbat haina la nuntă și, în consecință, ea a trebuit să îmbrace o haină mai veche. Viorica susținea că haina de astrahan de pe ea îi aparține și este mai nouă, deoarece a îngrijit-o cum se cuvine și n-a purtat-o oriunde, cum a făcut Lucica.

— Bine, dar n-aveți și dumneavoastră un semn la ele, o cusătură pe undeva ? le întrebă maiorul Brad.

— De ce să am, dacă era nouă și-am îmbrăcat-o numai de două ori ! sări prima Lucica. Pe dumneaei, întoarse ușor spatele la Viorica, am văzut-o cu haina în fiecare zi.

— Nu-i adevărat, minte ! izbucni Viorica.

— Ba tu minți !

— Gata, ajunge ! se ridică în picioare maiorul Brad. Eu sînt de părere ca să mergeți cu toții acasă, să vă mai odihniți puțin, iar dimineață o să clarificăm problema.

— Eu nu plec de aici, că-i haina mea... hotărî Lucica.

— Ba nu, i-a mea și nu i-o dau, o imită imediat și Viorica.

Auzind despre cele întîmplate, Micu se amuză.

— Tu rîzi, iar eu mi-am pierdut toată noaptea, bombăni maiorul. Mă gîndeam că poate Ringo...

— Bineînțeles, confirmă subofițerul. Ceea ce pentru dumneavoastră a fost un chin, pentru Ringo nu este decît o joacă...

— Atunci să văd. Abia aștept să scap de încurcătura asta.

Ringo fu introdus în camera unde se aflau femeile, iar acestea se ridicară, deodată, în picioare. Li se explică faptul că animalul este inofensiv și că se va proceda la o alegere de obiecte din grup după mirosul unei persoane. „Împricinatele" fură rugate, apoi, să se dezbrace de pantoane și să-și dea căciulile jos din cap. Mai cu uimire, mai cu strîmbături, ele se executară. Hainele fură așezate una lîngă alta, într-un colț al camerei, iar căciulile în colțul opus. „Urma"! i se dădu comanda cîinelui să miroasă căciula Vioricăi. „Alege !" i se ordonă, apoi, indicîndu-i-se hainele. Ringo se-ndreptă foarte firesc spre locul indicat și, după ce le mirosi puțin, apucă ușor cu gura de haina cu care fusese îmbrăcată Viorica.

— Totul e clar. Aceasta este haina dumneavoastră ! privi Micu la Viorica.

Vă mulțumesc ! spuse femeia cu satisfacție.

Nu-i adevărat ! Aia-i haina mea ! sări ca arsă Lucica. Ca să mă conving, dați-i să miroasă și căciula mea.

Spera ca Ringo să se-ncurce și să aleagă tot prima haină.

De acord.

Animalul mirosi căciula Lucicăi și alese, bineînțeles, cealaltă haină, care era a ei. Lucica se făcu roșie de ciudă.

— Cred că vă dați singure seama că nu mai are rost să vă certați. Mai ales că, după cîte am constatat, amîndouă hainele sînt noi-nouțe și nu există nici cea mai mică deosebire între ele. Amîndouă au miros proaspăt de magazin, ceea ce mă face să cred că n-au fost purtate mai deloc. Așa-i ? aruncă subofițerul o întrebare șireată, fără o adresă anume.

— Așa-i, căzu prima în plasă Viorica. E întîia oară cînd o îmbrac. Am vrut să mă fălesc și eu la nunta fratelui meu.

— Și eu o îmbrac pe a mea pentru prima dată, mărturisi și Lucica cu capul plecat, dar am crezut că dacă ea o are mai de mult, a mai purtat-o. De fapt, de cîte ori vorbeam la telefon, nu era dată ca să nu ne întrebăm cu ce-am fost îmbrăcate și răspundeam că, bineînțeles, cu haina de astrahan.

— Cu alte cuvinte, v-ați „furat" la îmbrăcăminte una pe cealaltă, zîmbi maiorul Brad. Cred că e cazul să puneți capăt acestui conflict...

Două femei elegante, cu haine de astrahan, plecară de la miliție la braț, mulțumite că un cîine le salvase prietenia...

...În sala de operații se auziră zgomote. Ușa se deschise și în prag apăru asistenta.

— Iartă-mă că n-am putut ieși mai devreme, spuse ea, dar a fost nevoie de mine. Nu pot decît să repet că operația este foarte grea și încă mai durează. Cîinele a pierdut mult sînge, iar doctorii, după cum le urmăresc chipurile, nu sînt prea încrezători. Totuși, să sperăm... mai zise tînăra și dispăru din nou în sala de operații.

— Să sperăm... îngînă Micu.

...Tot pe cînd erau la sanatoriu, fusese jefuită biserica din Bușteni. Infractorul furase mai multe icoane, potire și toți banii din cutia milei. Prejudiciul cauzat bisericii se evalua la 300 000 lei, ținînd seama de valoarea istorică și artistică a icoanelor pictate pe lemn și a potirelor de argint. Urme materiale n-au putut fi descoperite, cea mai mare speranță rămînînd... tot la Ringo. În fața cutiei milei, Micu descoperi niște urme de pași și încercă marea cu degetul, cum se spune, dîndu-i cîinelui urma de miros de la acești pași. Cîinele adulmecă cu greu mirosul, dar pînă la urmă porni în cursă. El parcurse cam doi kilometri și intră într-o tutungerie din oraș.

— Nu cumva a greșit traseul ? se întrebă plutonierul Panait, care-l însoțea pe Micu.

— N-aș crede, deși a avut dificultăți, că a nins puțin peste noapte.

Cînd intrară în tutungerie, vînzătoarea tresări.

— Vă rog să nu mișcați, îi spuse Micu. Cîinele este dresat și nu veți păți nimic. E vorba de o cercetare.

Femeia se liniști și privi curioasă la mișcările cîinelui. Ringo mirosi tejgheaua, apoi scheună de cîteva ori pri-

vînd în sus. Dresorul înțelese despre ce era vorba și-i dădu comanda „Sus !“ Cîinele se ridică imediat în două picioare și puse labele pe masă, scheunînd și mai puternic.

— Infractorul căutat de noi a fost aici, în tutungerie, se adresă Micu vînzătoarei. Poate că vă amintiți vreo figură suspectă sau poate că v-a părut ceva deosebit la cineva. Vă rog să vă concentrați, ca să ne puteți ajuta.

Femeia se gîndi un timp, apoi ridică din umeri.

— Nu mă pricep. Mie toți oamenii mi se par buni și nu știu să deslușesc ce vă interesează pe dumneavoastră.

— Încercați totuși, spuse Micu. Dacă vă concentrați, sînt sigur că o să vă amintiți ceva care ne poate fi de folos.

— Așa este, confirmă plutonierul Panait. Acum un an a fost spartă tutungeria și dînsa ne-a furnizat semnalmentele hoțului. Fusese seara în tutungerie să cumpere un pachet de „Carpați“, însă, în realitate, era un pretext ca să poată studia încuietorile de la ușă.

— Ia stați ! spuse vînzătoarea măgulită de vorbele subofițerului. Acum două ceasuri a fost aici un tînăr care m-a rugat să-i schimb mărunțiș în valoare de cinci sute de lei. Spunea că este încasator la Întreprinderea de transporturi auto și că n-are nevoie de atîta mărunțiș. Cum eu aveam, chiar m-am bucurat.

— L-ați putea recunoaște ?

— Fără îndoială. Era înalt, brunet, cu un păr foarte creț și mustață.

— Vă mulțumim, spuse Micu observînd că Ringo tot mirosea pe jos și trăgea spre ieșire. S-ar putea să vă invităm la miliție să-l recunoașteți.

— Cu plăcere, numai să dați de el...

Cîinele ieși din tutungerie, traversă și o porni în direcția de unde veniseră.

— Doar nu ne-o duce iar la biserică, se îngrijoră Panait.

— Nu cred, zîmbi dresorul. După discuția cu vînzătoarea de la tutungerie sînt sigur că merge bine pe urmă.

Ringo mai parcurse o bucată de drum și intră la cinematograful din Bușteni. Controloarea de bilete se lipi de

perete, speriată. După ce o liniști, Micu insistă ca Ringo să caute atent urma în hol, îndemnîndu-l mai mult spre ieșire, ca să-și dea seama dacă omul căutat mai era în cinematograf. Cîinele însă nici vorbă să tragă spre ieșire, ci spre intrarea în sală.

— Dacă aprindem lumina cînd intră Ringo, s-ar produce panică în sală, fu de părere Micu. Pe de o parte este reacția de la întuneric la lumină, apoi apariția cîinelui... Vă dați seama... În plus în sală sînt și copii.

— Dar cum să procedăm ? întrebă supraveghetoarea.

— Eu intru cu Ringo înăuntru, căci el vede pe întuneric destul de bine, iar în momentul cînd auziți un lătrat, atunci aprindeți lumina.

— Bine.

— Și eu ? făcu Panait.

— Tu stai la ușă, ca nu cumva mustăciosul să fugă.

— Eu zic că tot mai bine este să aprindem lumina de la început, interveni casieriția.

— Nu ! spuse Micu categoric. Dacă se creează panică și oamenii încep să se miște care încotro, se încurcă urmele pașilor și cîinele nu mai poate face nimic.

— Aa... Asta era ?

— Da. Acum la posturi ! Să latri, Ringo, cînd îl apuci de pantaloni, șopti Micu.

Ringo scoase un sunet imperceptibil, semn că înțelesese comanda, și o zbughi după perdea în întuneric.

Micu strînse mult din coardă ca să fie cît mai aproape de cîine, și îl urmă pe laterala dreaptă a sălii. Filmul rula, probabil scena era interesantă, căci nu se auzea nici musca, iar spectatorii nici vorbă să sesizeze ce „oaspeți" se plimbau prin sală. Ajuns pe la rîndul șase, cîinele începu să tragă de coardă fără să facă nici cel mai mic zgomot, ceea ce însemna că omul căutat ocupa un loc undeva în centrul rîndului. Subofițerul începu să desfășoare încet coarda, fără să piardă „priza" cu cîinele.

În clipa următoare se auzi țipătul unui bărbat, apoi lătratul lui Ringo, după care lumina se aprinse.

Mustăciosul încremenise pe scaun cu Ringo lîngă el. Micu îi făcu un semn ușor de priceput și infractorul se supuse, cu ochii la cîine. După cîteva secunde, lumina se

stinse și mulți spectatori nici măcar n-avură timpul să-și dea seama ce se-ntîmplase.

Condus la miliție, infractorul încercă să-l ia pe „Nu" în brațe, dar cînd fu recunoscut și de vînzătoarea de la tutungerie, n-avu încotro și trebui să mărturisească. Era din Sibiu și avea mașină proprietate personală, pe care o parcase pe o stradă lăturalnică de lîngă cinematograf. Obiectele furate din biserică erau în mașină. Intrase la cinematograf ca să-și omoare timpul, deoarece peste două ore avea întîlnire cu un străin care îi „comandase" furtul, după ce vizitase biserica din Bușteni. Infractorul urma să primească, în schimbul obiectelor, o sumă mare de bani...

...Ușa sălii de operații se deschise din nou și în prag apăru asistenta, purtînd altă cuvă cu instrumente chirurgicale.

Cum merge, tovarășă ? întrebă Micu transfigurat.

Se pare că mai bine, căută ea să-l îmbărbăteze.

Vă mulțumesc pentru vestea cea bună. Spuneți-mi ce să-i cumpăr, ce are voie să mănînce ?

O să vă spună doctorul mai exact, dar cîteva zile după operație va fi hrănit cu lichide vitaminizate.

Rămas iarăși singur, Micu se gîndi că dacă Ringo ar fi avut voie să mănînce din prima zi, ar fi dat un telefon directorului fabricii de mezeluri și acesta i-ar fi trimis cîinelui tot felul de bunătăți...

...Faima lui Ringo depășind cu mult granițele județului, el începuse să fie solicitat și de alte organe de miliție. Într-o bună zi, Micu fu invitat la directorul sanatoriului, doctorul Mateescu, fiind anunțat că este vizitat de cineva din altă localitate.

Cine o fi ?" se miră el. Pășind pragul biroului, curiozitatea lui fu satisfăcută : bărbatul care-l căuta nu era o cunoștință, ci directorul unei fabrici de mezeluri. El se ridică în picioare, și-i zîmbi subofițerului.

— Să vă spun de ce v-am deranjat, începu directorul. Am mai multe sesizări că din fabrică se sustrage salam

și diverse sorturi de carne. Eu nu pot învinui pe nimeni, n-am nici un nume concret și, pentru a pune capăt acestei situații, m-am gîndit la Ringo, al cărui talent de detectiv a devenit celebru.

Subofițerul se simțea foarte măgulit și se-nroșise puțin la obraji.

— Poate că aprecierea este puțin exagerată...

— Nu e exagerată, interveni doctorul Mateescu. E un cîine grozav, iar prin mișcare, prin activitate și boala i se vindecă mai ușor. Merge spre bine.

— Mă bucur din tot sufletul, altfel ar fi păcat, zîmbi directorul. Doresc să-l punem puțin în „mișcare" și la mine în fabrică. Logica-i simplă : cine oare simte mai bine mirosul cărnii decît un cîine, decît un asemenea cîine !

— Ideea dumneavoastră nu-i rea, ci chiar îmi surîde, spuse subofițerul. Mai rămîne acum să stabilim cîteva detalii. În primul rînd, cred că nu mai știe nimeni din fabrică despre intenția dumneavoastră.

— Categoric.

— Perfect, zîmbi Micu. Bănuiți că și portarii pot fi în legătură cu salariații care sustrag carnea din fabrică ?

— Este posibil, căci din informațiile pe care le am, asupra unuia dintre ei planează suspiciuni foarte puternice.

— Atunci ar trebui să depuneți o reclamație organelor în drept. Ca să facem o treabă ca lumea. Fiindcă m-am gîndit să începem acțiunea cu o percheziție la domiciliul portarului în cauză, pe care o vom efectua la cîteva ore după ieșirea din schimb.

— Eu știu ? făcu directorul. S-ar putea să iasă ceva. Singurul nume concret care-mi apare în sesizări este al acestui portar, Saftu Dimitriu, care bate cîrciumile la rînd și cam aruncă cu banii.

— Atunci scrieți și asta în reclamație.

— Perfect. Ziua o stabilim în raport cu graficul de producție, cînd aprovizionările cu carne sînt mai mari, cînd se fabrică mai multe produse, căci atunci este de presupus că și „vadul" este mai mare.

În ziua stabilită, pe la prînz, Micu și Ringo, însoțiți de doi ofițeri de miliție, poposiră în curtea paznicului Saftu Dimitriu. În curte nu era nimeni, iar în prima cameră la fel. Părea că locuința e pustie. Intrînd în prima cameră, Ringo începu să mustăcească din nas și se duse la o covată care era acoperită cu o folie de plastic și apoi cu un pled. Deodată, ușa celei de-a doua camere se deschise și în prag apăru o femeie grasă și îmbujorată.

— Săfticule, vino repede ! A intrat un cîine mare în casă și ne sterpelește mușchiuleții !

— O fi jigodia aia de cîine a vecinului, care m-a sărăcit și ieri de un salam întreg, se auzi de dincolo o voce bărbătească. Mă scol acum, tu nu-l speria. Vin imediat și-i arăt eu lui, fir-ar al dracului. Adică Aurică, șoferu', face atîtea sacrificii ca să-l cotească din fabrică, și javra asta să ne fure *munca* ?

Văzînd cine era în pragul casei, femeia amuți.

— Profiro, mai e cîinele acolo ? se auzi glasul paznicului. Ce ai, ți-ai pus leucoplast la gură ?

Cînd paznicul deschise ușa și văzu că are musafiri, fu gata să leșine.

În covată erau zece kilograme de salam de Sibiu și cinci kilograme de mușchi de porc. Dar asta nu era totul: Saftu Dumitriu declară că mai urmau să-i vină „mușteriii" care lucraseră cu el în schimbul de noapte și pe care-i lăsase să iasă pe poarta fabricii cu ce furaseră fiecare. Cei doi ofițeri de miliție rămaseră în continuare în locuință, să aștepte „mușterii" iar Micu și Ringo plecară. Mai întîi, Micu trecu pe la miliție, anunțînd să fie urmărit pe traseu șoferul Aurică și să i se facă un control asupra produselor din mașină, după care să se treacă la percheziția domiciliară. Apoi, însoțiți de alți doi milițieni îmbrăcați civil, poposiră în locul stabilit, nu departe de poarta fabricii.

Angajații începură să iasă din schimb, iar Ringo intră în acțiune. Portarul își făcea conștiincios datoria, deoarece îi controla pe fiecare la ieșire. Pe măsură ce angajații ieșeau pe poartă, ei erau dirijați discret spre locul unde se afla Ringo, care avea o misiune cît se poate de ușoară, aceea numai de a-i mirosi. Din dispoziția directorului întreprinderii, centralista nu mai răspundea la nici

un telefon, ca să nu anunțe cineva dintre cei controlați, iar cîțiva subofițeri de miliție în civil supravegheau perimetrul fabricii în același scop...

Un cetățean gras, după cum observară milițienii, răsuflă ușurat după ce fu controlat de portar. Nu bănuia că urma al doilea control, efectuat de un „expert". Ringo îl luă în „primire" și, după două-trei mișcări din nas, ridică labele din față în sus, ca să i le pună pe burtă.

— Nuu ! Mă omoară ! țipă grăsunul speriat. Le dau jos !

El își trase cămașa și în jurul burții își făcură apariția mușchiuleții de porc, aranjați cu multă dibăcie și susținuți de un brîu. Fără „mușchi", omul nu mai era așa de gras cum păruse...

Ieși apoi pe poartă un cetățean cu o figură amărîtă, de te gîndeai că cine știe ce necazuri îl așteaptă acasă. El avea o servietă simplă și uzată, în care portarul nu găsi decît cîteva resturi de mîncare într-un ziar. Cînd trecu și el prin al doilea „filtru", iar Ringo îi mirosi servieta, se arătă foarte bucuros să-i dea cîinelui resturile de mîncare.

— Ia, că oi fi și tu nenorocit ca mine ! întinse el pachetul.

Ringo fu gata să-l muște de mînă.

— Ce mai vrei ? se răsti omul.

— El vrea servieta ! zîmbi Micu.

— Servieta ?

— Nu, e vorba de ce se ascunde în ea !

Servieta avea fund dublu și ascundea două kilograme de salam de Sibiu.

— Pe dînsul lăsați-l, că are artrită ! zise o femeie, care trecuse prin „filtrul" lui Ringo, cînd văzu că milițienii invită la control un cetățean cu picioare butucănoase.

— Dar nu-l deranjăm cu nimic, veni replica subofițerului.

Cîinele intră în acțiune și vru să-l atace pe cetățean tocmai la „artrită".

— Mai mult speriați oamenii cu cîinele ăsta, zise femeia văzînd scena. Nu observase, însă, mimica „bolnavului".

„Ridicîndu-i-se manșetele pantalonilor pînă la genunchi, ieșiră la iveală numai „vrăbioare" făcute colaci și strînse bine cu jartiere speciale.

— Nerușinatul ! rămase uimită femeia.

„Un tînăr cu bluză și plete ieși pe poartă în pași de dans, animat de ritmul melodiei care răsuna din aparatul său de radio „Mamaia". El se miră cînd fu invitat la supracontrol, dar ridică repede nepăsător din umeri și se îndreptă în același „ritm" spre locul unde se afla „Ringo". Cînd dădu cu ochii de cîine, tresări ușor. Cîinele dădu să-i muște aparatul de radio.

— Da' ce-are, șefu' ?

— Eu știu ? Probabil că nu-i place cum dansezi, cum ții ritmul ! improviză Micu. Sau probabil că i-o plăcea ce-i în aparat.

— Păi în aparat ce să fie, tranzistori, piese...

— Dacă-i așa, lasă-l puțin jos. Să vedem, lui Ringo îi plac tranzistorii ?

Tînărul lăsă aparatul jos.

— Îl închid.

— Nu. Că poate-i place melodia ! E și „meloman" !... făcu Micu cu ochiul unui milițian din preajma sa.

Ringo se apropie de aparat și lătră scurt.

— Gata, m-ai convins, îl mingîie subofițerul și-i dădu comanda pe loc repaus.

Micu desfăcu aparatul și de după capacul din spate apărură bucăți de salam de Sibiu înghesuite în spațiul disponibil.

Tînărul scoase toate piesele din aparat, ca să aibă loc cît mai multă „marfă" și introduse în partea superioară un radio miniaturizat, care continua să cînte...

În urma acestui control au fost depistați cei care sustrăgeau din fabrică, prin diverse metode, diverse sorturi

de carne, aceştia fiind aduşi în faţa comisiei de judecată. Portarul Saftu Dimitriu şi şoferul Aurică au fost deferiţi justiţiei. Ca şi la portar, acasă la şofer se găsise o importantă cantitate de salam şi de carne sustrasă din fabrică. Este lesne de înţeles că la sfîrşitul acestei acţiuni Ringo a fost invitat în fabrică, la un „banchet", oferindu-i-se pe săturate tot felul de bunătăţi...

La un timp după această întîmplare, miliţia fu sesizată de un furt de păsări care nu părea a fi un furt obişnuit. Din curtea unui cetăţean dispăruseră treizeci de găini moţate, cumpărate în urmă cu două luni de la un I.A.S., şi care fuseseră îngrăşate „de arătau ca nişte curcani", după cum afirma păgubaşul. Micu şi cu Ringo intrară din nou în acţiune.

— Şi ce găini ! repeta păgubaşul cu gîndul la orătăniile pe care nu spera să le mai vadă. Dar culmea e faptul că, după cum vedeţi, coteţu-i lîngă bucătărie, iar noi eram la masă cînd ne „lucra" găinile. Aşa ceva n-am mai auzit, să te fure în amiaza mare, iar tu numai la cinci metri de coteţ ! E ceva de neimaginat, pe cuvîntul meu !

Miliţienii se gîndiră că aveau de a face cu nişte infractori mai îndrăzneţi, care cunoşteau bine locul şi, de ce nu, chiar unele obiceiuri ale casei. Micu şi însoţitorii săi erau convinşi că au fost cel puţin doi infractori, căci altfel, unul singur nu ar fi avut cum să transporte în plină zi atîta „marfă". De fapt, îi favoriza însăşi poziţia casei, situată într-o zonă mai retrasă. Curtea de păsări se învecina cu pădurea. Cercetînd gardul dincolo de curte, pentru a găsi o urmă de încălţăminte care să fie „exploatată" de Ringo, miliţienii observară o spărtură în gard, exact cît să încăpea să treacă o găină. Infractorii nu umblaseră în coteţ şi nici prin curte, ceea ce însemna că găinile fuseseră ademenite pe gaura aceea. Cum reuşiseră să facă acest lucru ? Era foarte greu de răspuns, iar orice presupunere se lovea de foarte multe contraargumente. Un mister, nimic altceva !...

Pe drumul de trecere al infractorilor, Micu găsi o urmă bună de încălţăminte şi i-o dădu lui Ringo s-o mirosească. Cîinele se cam strîmbă, apoi se zburli la păr şi începu să tuşească iritat. Subofiţerul se aplecă deasupra urmei şi observă un praf fin.

— Hm, piper !

— Deci sînt profesionişti ! exclamă unul dintre membrii echipei.

— Exact, confirmă Micu, dar n-au avut ei atîta praf ca să presare pe tot drumul la întoarcere. Să căutăm atenţi pe urme şi unde găsim piper să-l ocolim, căci irită foarte tare nasul cîinelui.

Ca să-i alunge iritaţia şi să-şi aerisească bine mucoasele nazale, Micu îi dădu drumul lui Ringo să se joace, făcînd cu el mai multe mişcări care îi solicitau în special respiraţia. Cîinele scăpă repede de iritaţie şi fu din nou gata de treabă. Ceilalţi miliţieni, care continuaseră căutările, găsiră cam la două sute de metri mai jos cîteva urme de încălţăminte care nu erau presărate cu praf de piper.

— Aţi văzut ? Ce v-am spus eu !

Ringo mirosi urma, dar avu aceleaşi reacţii ca şi prima dată. Subofiţerul se aplecă deasupra urmei şi mirosi, dîndu-şi seama că infractorii presăraseră praf de scorţişoară, care nu se vede prea bine cu ochiul liber şi se confundă cu culoarea pămîntului.

— În mod sigur şi-au terminat „arsenalul" ceva mai departe, spuse subofiţerul. Şi infractorii au logica lor. Ei cred că dacă au reuşit să-l facă pe cîine inofensiv o bucată de drum, acesta nu va mai găsi urma, pericolul cel mai mare fiind după ei zona comiterii furtului. Se înşeală amarnic. Trebuie să existe şi urme mai curate. Căutaţi, băieţi !

Micu făcu aceleaşi mişcări cu cîinele ca şi prima dată, lui Ringo dispărîndu-i numai în cîteva minute orice senzaţie de iritare a căilor nazale.

Miliţienii găsiră pe drum, la vale, la vreo patru sute de metri de locul cu scorţişoara, alte urme de încălţă-

minte. Îl imitară pe Micu : mirosiră urmele. Frunțile li se descrețiră.

— Bravo, băieți ! Ce v-am spus eu ? se bucură Micu. Hai, Ringo !

Cîinele veni lîngă stăpîn și, după ce miro i puțin urma, se uită în ochii lui Micu, semn că era gata să pornească.

— Urma, Ringo !

Ringo nu mai aștepta altă comandă și lăsînd botul în jos porni cu pași grăbiți.

— Aveți dreptate, trebuie să fie localnici, îi spuse lui Micu unul dintre milițieni. Un infractor din altă localitate, care nu cunoștea amplasamentul locuinței păgubașului, precum și faptul că el are atîtea găini grase, n-ar fi avut ce căuta aici.

— Și nu s-ar fi hazardat, completă subofițerul. Apoi, n-ar fi avut rost să arunce pe urmele sale piper și scorțișoară cînd el s-ar fi urcat în tren sau în autobuz și ar fi plecat.

— Da, sigur că da. Mă gîndesc să nu fie Micu Croitoru, zis „Pigulici".

— Ha, frumoasă poreclă, nu rezistă Micu și rîse. Cam „pigulește", nu ?

— Da. A mai fost condamnat pentru furt, însă în ultimul timp nu prea ne-a „ciupit". Lucrează la fabrica de bere și stă la a doua stradă de-aici.

— Să vedem dacă-i el...

Ringo trecu de prima stradă, intră pe-a doua și acceleră ritmul de-a lungul ei.

— E clar, ne duce la „Pigulici" ! exclamă milițianul cînd mai erau două case pînă la hoțul cunoscut de el.

Cîinele nu știa cine-i „Pigulici", dar intră în curtea acestuia și se opri la ușa casei. Dincolo de ușă se-auzeau voci. Micu îi făcu semn lui Ringo să nu latre și să intre tîrîș. Bătu la ușă.

— Cine-i ? se-auzi de dincolo o voce groasă.

— Vulpea ! îi răspunse Micu și se lipiră cu toții de peretele casei, rămînînd în prag numai Ringo.

— Cine ?...

— Vulpea ! repetă Micu.

Ușa se deschise și-n casă se lăsă o liniște mormintală. Intrînd în casă tîrîș, „vulpea" se ridicase în picioare, arătînd cît este de șircată ca să „pigulească" treizeci de găini moțate ce zăceau sacrificate în mijlocul casei, precum și pe cei care le hărăziseră o asemenea soartă. Cînd intrară milițienii, cei din casă erau cu mîinile-n sus.

— Bună recoltă ! făcu Micu.

— De la I.A.S., cumpărate, dom'șef ! căută „Pigulici" o portiță de scăpare.

— Și cum, așa... Toate cu moț ?

— Păi acum, cam toate sînt cu moț, dom' șef !

Ringo care nu avea astîmpăr, mirosi de la distanță buzunarul pantalonilor lui „Pigulici" și, la un moment dat, fu gata să-l înhațe.

— Aoleu ! Mă nenorocește ! se sperie „Pigulici" trăgîndu-se cu ars doi pași înapoi.

Lasă-l, Ringo, că acolo are piper. Așa-i, meștere ? se uită drept în ochii hoțului.

— Așa-i, confirmă acesta încă speriat. E pentru supă.

— Aha, și e gata pisat... Caută, Ringo ! îi dădu comandă cîinelui, sperînd că „mirosise" el ceva.

Ringo se plimbă prin toate încăperile, reveni în prima cameră și scoase de sub pat o papiotă cu ață albă.

Nesigur dacă ea era sau nu folositoare pentru Micu, se uită în ochii stăpînului să-i vadă reacțiile. Pentru moment, dresorul nu știu ce să creadă, însă uitîndu-se la grămada de găini din mijlocul camerei, îl fulgeră o idee. „Bravo, Ringo !" își felicită cîinele și îl mîngîie pe cap.

— Ai găini ? îl întrebă pe „Pigulici".

— Am și eu cîteva.

— Și ce le dai să mănînce ?

— Grăunțe de porumb, ce să le dau.

— Dă-mi un cuțit ! ceru subofițerul unuia dintre colegi.

— Ce faceți cu... cuțitul ? întrebă uluit „Pigulici".

— Deși nu sînt medic legist, voi face o autopsie !

Micu luă o găină din grămadă și o despică. În gușa găinii, ieși la iveală o ață care avea înșirate pe ea mai multe grăunțe de porumb și care ducea tot într-un fir pînă aproape de cioc. Abia acum înțeleseră cum reușiseră infractorii să ademenească găinile prin gaura ce o lăcuseră în gard.

— Cine e celălalt ? nu-i mai lăsă subofițerul loc de explicații lui „Pigulici".

— Fiu-meu, răspunse hoțul cu capul plecat. Are sîmbătă botez și n-aveam mai nimic de *pigulit*...

...Într-o noapte, la cîtva timp după *afacerea „Pigulici"*, într-o localitate fu spart un magazin alimentar, furîndu-se suma de 40 000 lei provenită din vînzări. Gestionarul, un tip cam neglijent, nu depusese seara banii la poștă, iar dimineața se trezise... păgubaș. Milițienii care s-au deplasat la fața locului au presupus că infractorul cunoscuse situația de la o vînzătoare a magazinului. Ca atare, era probabil un localnic. Milițienii au mai constatat că hoțul lucrase destul de „curat", însă urmele de încălțăminte n-avusese cum să și le șteargă.

Micu constată și el că era o singură cărare de urme și puse cîinele la treabă. Deși urmele erau proaspete, subofițerul observă că Ringo avea probleme serioase cu prelucrarea lor. Animalul se oprea la diverse intervale și ridica botul în sus, adulmecînd tot mai mult aerul din jurul lui.

— Ce-i, Ringo, ce-i cu tine ? Doar urmele-s proaspete...

Cîinele scheuna, și de cîte ori ridica botul deasupra urmei, semn că era sigur de ea, îl „fura" ispita să miroasă aerul din jur. Micu se miră și-l lăsă în pace. De la magazin și pînă în curtea unei vilișoare, cîinele nu parcurse mai mult de cinci sute de metri. Acolo locuia o familie, soț și soție, care nu se bucurau însă de o reputație prea bună. Soțul fusese de mai multe ori certat cu legea, însă în ultimul timp nu mai dăduse bătaie de cap milițienilor. El se arătă de la început foarte contrariat de „vi-

zită", iar cînd i se ceru să predea cei 40 000 lei furați cu cîteva ceasuri în urmă de la magazinul alimentar, reacționă destul de violent :

— Am să vă reclam că șicanați oamenii cinstiți. Ce aveți cu mine ?

— Vă rog să...

— Ce-aveți cu mine ? repetă și mai agresiv individul. Vă poftesc...

Mîna liberă îi rămase înțepenită în direcția care indica ușa cînd îl văzu pe Ringo intrînd.

— Aha, acum înțeleg cum ați ajuns aici, scăzu el tonul.

— Da, el ne-a condus, îi confirmă Micu. Face parte din mijloacele legale ! Unde sînt banii ?

— Ce bani ? își recăpătă curajul individul. Lăsați. Ciinele dumneavoastră a mers bine, dar mi-a luat urma de-aseară, de cînd am fost la magazin după cumpărături.

— Nu există, îți-a luat urma după ce ai comis furtul azi-noapte, replică Micu.

— Atunci faceți percheziție și găsiți banii, îi invită bărbatul cu gesturi largi, zîmbind batjocoritor.

Milițienii din Breaza se priviră cu oarecare îndoială. Micu era însă ferm :

Caută, Ringo !

Ciinele se plimbă prin casă, dar fără să miroasă cine știe ce, apoi ieși în curte.

— Vedeți, și el recunoaște c-a greșit, rînji gazda. Mai dresați-l !

Micu se simți foarte prost și ieși afară după Ringo. L-l zări dincolo de poartă, așezat lîngă gard.

— Ce-i, Ringo, cu tine ? îșl mîngîie animalul.

Ciinele scheună și se ridică în picioare mirosind în jurul său. Subofițerul înțelese că atitudinea cîinelui însemna o invitație de a mai căuta pe urmă și se uită în jos. Deodată tresări, fiindcă de la poartă pleca alt rînd de urme, dar în direcție opusă celei de unde veniseră ei. Se aplecă asupra lor și constată că erau mai mici decît pri-

mele, însă la fel de proaspete. „O fi primit vreun oaspete", se gîndi, dar Ringo scheună din nou. „Vrei să-ncercăm ?" îl privi subofiţerul curios. Cîinele scheună şi mai tare. „Bine, atunci hai !". Ringo se scutură puţin, ca să se învioreze, şi veni lîngă stăpîn mirosind una dintre urmele acelea noi. Porni, apoi, foarte degajat pe „firul" lor, fără să se mai oprească aşa cum făcuse prima dată. Parcurse vreo două sute de metri şi intră într-o curte, oprindu-se la uşa unei vile cochete. Subofiţerul bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Se uită pe gaura cheii şi observă că cheia era în broască pe dinăuntru. „O fi ceva la mijloc de nu vor să deschidă !" îşi zise el şi apăsă pe clanţă. Spre surprinderea lui, uşa nu era încuiată. Cîinele intră imediat înăuntru şi se opri în faţa unui pat în care dormea dus un puştan de vreo paisprezece ani. Micu îi făcu semn lui Ringo să latre şi puştanul se trezi din somn ca ars.

— Nu-l lăsaţi să sară ! Nu-l lăsaţi să sară ! Banii sînt sub pernă ! se chirci el într-un colţ.

Subofiţerul dădu perna la o parte şi în faţa ochilor îi apărură teancurile de bancnote.

— Cum s-a-ntîmplat ? îl privi sever pe puştan.

— Nea Teodosiu „a spart" magazinul. El i-a furat. Pe mine m-a luat numai ca să ţin *şase*. Îmi este unchi...

— Şi cum ai ajuns tu de la Alimentara pînă acasă la unchiul tău ? Pe unde-ai ocolit ? întrebă curios Micu.

Puştiul ezită puţin, apoi spuse cu capul plecat :

— N-am ocolit. Am mers în cîrcă la unchiu !

Subofiţerul rămase ca trăznit.

— Ce chestie...

— El m-a dus în cîrcă de la Alimentara şi pînă la poarta lui, ca să nu fie două rînduri de urme. Auzise că e un cîine deştept pe la Buşteni...

— Zău ? săltă Micu din sprîncene.

— Da, zicea că precis o să-l aducă miliţia şi-aici, că suma va fi mare, dar el e deştept şi-i va juca în foi de viţă şi pe miliţieni şi pe cîine. M-a încurajat, spunea să n-am grijă. Cîinele o să meargă după urme pînă la el

acasă, unde nu se va găsi nimic. Zicea că la mine nu se va gîndi nimeni și mi-a dat toți banii, să-i păstrez pînă trece pericolul.

— Tu ai numărat banii ?

— Nu, că i-a numărat el.

— Dar de unde a știut el să se ducă chiar azi-noapte?

— Are o vecină, vînzătoare, care-l vorbea de rău pe gestionar. Îi umblă gura...

— Bine, îmbracă-te și hai să mergem. Avem nevoie de ajutorul tău...

Teodosiu, gazda, fuma tacticos o țigară, stînd picior peste picior. Deodată, ușa se deschise.

— A venit cîinele cu banii !

Ringo intră primul, ținînd în gură un pachet de bancnote.

— Nu vrei să-l iei și pe el puțin în circă, domnule Teodosiu ? spuse Micu punînd hoțului cătușele.

...Un alt caz pe aceeași „temă" a fost spargerea magazinului universal din Comarnic. Infractorul furase de aici bani, ceasuri și obiecte de valoare. La baza concluziei că operase un singur om a stat constatarea că pe drumul de retragere nu se găsise decît o singură cărare de urme. Urmele de încălțăminte erau destul de mari, corespunzînd unor pantofi cu numărul 45 sau 46.

— Trebuie să fie un tip mătăhălos, zise unul dintre milițieni.

— „Uriașul" ! glumi Micu, gîndindu-se la titlul unui serial.

— Nu-mi amintesc să avem în Comarnic un infractor de un asemenea gabarit, continuă milițianul.

— Poate că încă nu-i cunoscut, presupuse Micu.

— Nu-i exclus.

— Oricum, eu bănuiesc că din moment ce el a lăsat la fața locului asemenea urme trădătoare ale corpolenței sale, o veritabilă „carte de vizită", s-a bazat totuși pe ceva.

— Probabil pe faptul că un cîine polițist nu poate merge pe urme, datorită prafului de ciment care dăinuie în atmosferă.

— Se poate ca „uriașul" să fi mizat pe acest lucru, însă dacă a gîndit așa s-a înșelat. Cîinele de urmărire face față și în aceste condiții. Dar... mai bine să-l lăsăm pe el să „vorbească".

Ringo mirosi o urmă strîmbînd ușor din nas, apoi porni. Nu făcu însă prea mulți pași, că se opri și insistă să miroasă urma. Subofițerul observă că animalul era deranjat de ceva, deoarece după ce lăsa botul în jos îl trăgea repede înapoi...

— Ce-i, Ringo?

Cîinele nici vorbă să se uite la stăpînul său. Plecă din nou. „Nu cumva praful de ciment îl ține totuși în loc?" gîndi Micu îngrijorat. La urma urmei, Ringo era un cîine și făcea și el ce putea în aceste condiții. Nu i se putea pretinde mai mult. Ringo mai făcu cîțiva pași, se opri din nou, strîmbînd din nas cînd se apleca asupra urmei. „Cimentul! Sigur că da", își întări convingerea subofițerul și lăsă cîinele în voia lui. Animalul parcurse în acest fel vreo opt sute de metri și se opri dezorientat la o răscruce.

— Măi să fie! exclamă Micu observînd că urma „uriașului" se pierduse.

În acea zonă praful de ciment era foarte subțire, iar pămîntul tare și înghețat, ceea ce nu putea permite mularea cît de cît sesizabilă a conturului urmelor de pași. La toate acestea se mai adăuga și-un vîntuleț care spulbera din praful ce-l întîlnea în cale. Subofițerul privi înainte și observă că de la răspîntie se făceau trei drumuri. Pe fiecare dintre ele putu deslușI cîte o cărare vagă de urme de încălțăminte. Hotărî să nu renunțe.

— Hai, Ringo, încearcă!

Cîinele se-nvioră deodată și porni dezinvolt pe drumul din stînga. Micu ridică mirat din umeri și porni după el, gîndindu-se că încă nu stăpînește pe deplin toate tainele acestui animal. Cîinele parcurse pe stradă cîteva sute de

metri, apoi intră în curtea unei case și se opri la ușă. Milițienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Ringo intră în casă, ducîndu-se pînă într-a doua cameră unde-și ridică labele pe masă. Nu mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag „comoara" care zăcea pe masă : ceasuri, bijuterii...

— A fost greu, „uriașule", așa-i ? îl săgetă Micu.

— Mai pot zice ceva acum ? răspunse el consternat.

— Bineînțeles, spuse ferm subofițerul.

— Nu-mi mai rămîne decît să vi-i spun pe ceilalți doi, că n-am încotro.

— Te-ascultăm.

— Am mai fost cu Titu „Americanu'", care stă pe Lucernei, strada din mijloc de la intersecție, și cu Leahu zis „Secărică".

— Care din ei e mare de statură ?

— Nici unul... S-a auzit de cîinele dumneavoastră după chestia cu „cîrca" de la Breaza, și Titi „Americanu'" a avut ideea să călcăm unul pe urmele celuilalt. M-a pus pe mine în față, iar ei au călcat pe urmele mele. N-am avut încotro și am acceptat. Titi e cam iute la mînie.

— Și „marfa" ?

Am împărțit-o frățește...

...La un magazin din Poiana Țapului, aflat în inventar, peste noapte fusese rupt sigiliul aplicat pe ușă de revizorii contabili. Cineva pătrunsese în magazin și provocase o harababură de nedescris, sustrăgînd și unele bunuri. Bănuit de această faptă era în primul rînd responsabilul magazinului, împotriva căruia erau suspiciuni că are o lipsă serioasă în gestiune. Revizia contabilă urma să se termine a doua zi, cînd probabil s-ar fi pus în evidență și lipsa în gestiune, dacă nu intervenea spărgătorul necunoscut care să încurce ițele.

Cazul fiind reclamat la miliție de revizorii contabili, intră în acțiune Ringo. I se dădu urma de miros de la si-

giliul violat și cîinele porni din nou alături de Micu. El se-ndreptă spre Zamora, însă cînd ajunse în apropierea podului de peste Prahova se opri. Nu părea dezorientat, ci mai mult amuzat, dacă se putea spune așa, deoarece pe măsură ce mirosea urma, dădea vesel din coadă uitîndu-se înapoi la stăpînul său. Micu îl lăsă în pace, căci începuse să se obișnuiască cu astfel de „figuri" ale lui Ringo, și se prefăcu că nu-l observă. Cîinele mai dădu de cîteva ori din coadă, apoi deveni serios și-și văzu de drum. Ajuns pe strada Cerbului, colț cu Stejarului, se opri și începu din nou să se amuze. „E pus pe șotii !", zîmbi Micu, prefăcîndu-se iarăși că nu-l observă. Sesizînd că stăpînul nu se amuză, cîinele deveni sobru și plecă iarăși. O luă pe strada Stejarului și se opri la o vilă elegantă, cu garaj. În curte îi întîmpină un bărbat tînăr, care dădu să fugă cînd îl văzu pe Ringo.

— Nici o mișcare ! strigă subofițerul.

Bărbatul rămase nemișcat. Apropiindu-se de el, cîinele lătră și vru să-l înșface de pantofi.

— Nu !... sări tipul într-o parte. Spun tot !

Ringo se repezi din nou la picioarele sale și abia atunci Micu sesiză că bărbatul avea pantofi noi-nouți.

— Ce-i cu pantofii, Ringo ? întrebă subofițerul.

— Spun tot, numai spuneți-i să se astîmpere, zise repede tînărul.

— Culcat, Ringo ! Acum, s-auzim !

— Sînt ginerele gestionarului de la magazin... începu „gazda". Socru-meu e vinovat, el m-a învățat să rup sigiliul și să sparg ușa. Am răvășit tot prin magazin și am luat mai multe obiecte, de formă. Să nu mă băgați alături de el, că n-am nici un amestec.

— Mă rog, și cu pantofii ?

— Tot ideea lui. Auzise că sînteți la sanatoriu și că aveți un cîine foarte deștept. M-a învățat să-mi schimb pantofii de mai multe ori, iar ultima dată să folosesc o pereche nou-nouță, care încă nu are imprimat mirosul omului.

— Și cîte perechi de pantofi ai schimbat ?

— Trei, răspunse tipul cu o voce moale, dar pe mine să nu mă băgați alături de el...

Dorința i-a fost îndeplinită : n-a fost băgat la arest alături de socrul său, ci... separat.

...Un alt caz foarte curios avea să-l pună la grea încercare pe inteligentul patruped. Fusese spartă casieria unei grădini zoologice, iar hoțul dispăruse cu o sumă însemnată de bani, fără să lase nici un fel de urmă. „Bine, dar nici de încălțăminte ?“ s-ar putea întreba cineva, „Nici !“ acesta era răspunsul.

— De necrezut ! nu-i venea lui Micu să accepte așa ceva. Doar n-a plecat de-aici cu elicopterul !

Și totuși, nu-i nici o urmă, întări milițianul care cerceta cazul. Solul e umed și, așa cum se imprimă încălțămintea noastră, tot așa trebuia să se fi imprimat și a lui.

Da, așa ar fi normal. Dar cum a ajuns el aici și cum a plecat ? se frămînta subofițerul. Este prima oară cînd aud așa ceva.

— Și eu la fel.

— Despre paznic ați mai aflat ceva ?

— Da, a fost găsit la fiica lui care e căsătorită. Era mort de beat. Aseară n-a fost la post ci... la băutură. Din informații rezultă că de mai mult timp nu se prezintă cu regularitate să-și facă serviciul, mizînd pe faptul că niciodată nu s-a întîmplat nimic la grădina zoologică.

— În schimb leafa-i merge !... nu rezistă Micu.

— Păi, cum ! S-a luat măsura să i se desfacă contractul de muncă.

— Foarte bine, își merita pedeapsa. Infractorul i-a cunoscut viciul, precum și faptul că grădina zoologică rămîne nepăzită peste noapte, și a operat în voie.

— Da. Cum rămîne însă cu lipsa urmelor ? reluă vechea întrebare maiorul. Cum a „aterizat“ el aici ?

Subofițerul își scoase cascheta de pe cap și se șterse de sudoare.

— N-am nici o idee. Dacă rezolvăm cu bine cazul acesta, am să-l povestesc și nepoților. Mă gîndesc să-l pun pe Ringo să caute el.

— Bine, dar ce anume să caute, de unde-i dai urmă de miros ?

— Nu-i dau nimic ! N-am ce să-i dau... Îl pun să caute ce-o vrea el...

Își strigă cîinele, dar Ringo dispăruse.

— Se-nvîrtește printre cuștile cu animale, precis. E plăcerea lui.

Plecă în căutarea cîinelui prin grădina zoologică. Îl găsi jucîndu-se prin plasa de sîrmă cu un confrate de-al lui, care, însă, avea pașaport străin, de Australia : cîinele dingo. Ringo se despărți cu greu de „străin" și își urmă stăpînul pînă la poarta grădinii zoologice. Pe drum se oprea aproape în fața fiecărei cuști și studia foarte curios, cu capul într-o parte, locatarii. Ursul, cînd văzu cîinele, ieși din cușcă cu toată viteza și se izbi de gratii, scoțînd un mormăit fioros. La fel îl amenință și leul, căruia i se zbîrli coama și-ncepu să lovească în gratii cu laba.

— Ce-i, Ringo, nu ți-a plăcut de regele animalelor ? zîmbi un milițian observînd la cîine părul zbîrlit.

— Eu zic să fac puțină plimbare cu el, ca să uite, fu de părere subofițerul.

— Nu-i rău... înțeleptă celălalt. L-au cam trecut apele...

Odată „înviorarea" terminată, cîinele fu introdus în casieria grădinii zoologice și i se dădu comanda să caute. El se uită nedumerit la stăpîn, însă neprimind o comandă suplimentară, își lăsă supus capul în jos. Mirosi casa de fier de unde se furaseră banii, apoi începu să circule prin cameră. Nu găsi nimic deosebit și ieși pe ușă, oprindu-se lîngă zid, pe care începu să-l miroasă. Zidul nu-i „spuse" prea multe și mai făcu cîțiva pași, mirosind pe sol două adîncituri mici, dispuse cam la un metru una de cealaltă.

— Noi astea nu le-am văzut, spuse celălalt milițian aplecîndu-se.

Micu le studie și el. Privi mai departe și observă că scobiturile duceau în zig-zag spre ieșirea din grădina zoologică și apoi pe stradă, unde se pierdeau pe asfalt.

— Aș zice că sînt urme lăsate de cîrje, fu de părere ofițerul.

— Da, da, așa este, confirmă Micu.

— Oare vreun șchiop să ne fi făcut toată bucuria asta ?

— Nu-i exclus, dar ceea ce mă surprinde este că nu s-au imprimat pe sol, între cîrje, urmele de la încălțămintea piciorului sănătos.

— Greșești. De fapt eu am greșit primul. Cum merge șchiopul cu cîrjele ?

— Da... Aveți dreptate ! exclamă Micu. El are un picior sănătos de care se sprijină, iar urmele de la cîrje sînt pe aceeași linie.

— Păi vezi ? Cred că nu are ambele picioare, acesta ar fi răspunsul.

— Nu merge. Cum poate un om fără ambele picioare să răstoarne o casă de bani și apoi s-o forțeze ?

— Da, ai dreptate. Ce belea mai e și asta ?...

— Am, totuși, o idee, făcu Micu. Să-l punem pe Ringo pe urmele adineiurilor astea.

— Gata, dă-i bice !

Ringo plecă în cursă fără nici o ezitare. Mergea foarte dezinvolt și „cucerea" metru cu metru. După ce parcurse vreo patru sute de metri pe un drum fără case, aflat în prelungirea grădinii zoologice, intră în prima curte locuită. Se duse pînă la o magazie a cărei ușă era deschisă și intră înăuntru, oprindu-se în fața mai multor obiecte care folosiseră cîndva ca recuzită la circ. Privind, milițienii rămaseră uimiți. Ringo atinse cu laba două picioroange.

— Cine-i ? se auzi o voce subțire.

— A venit *circul !* răspunse Micu ironic.

În prag apăru un om în vîrstă, cu niște pantaloni bufanți în carouri mari.

— Așa-i că-i *circ* mare ? adăugă milițianul care cerceta cazul.

Omul se așeză încet pe prispa casei și începu să ofteze. Scoase din sîn un pachet de bancnote pe care le întinse oamenilor legii. Ringo fu însă mai sprinten și le înșfăcă repede. De, era meritul lui...

•

...Într-o zi, urmărind cu privirea mașinile de pe șosea, Ringo fu martorul unei întîmplări care-l impresionă puternic. Un cîine vagabond, numai piele și os, traversînd strada neatent, a fost izbit în mijlocul șoselei de o mașină portocalie. Animalul, care rămăsese lat pe asfalt, schelălăia în ceasul morții de te-nfiora. Prima reacție a lui Ringo în fața unei asemenea tragedii uluitoare pentru el fu să fugă după mașina portocalie ca să-l răzbune pe nevinovatul vagabond, însă degeaba, căci autoturismul se îndepărta vertiginos. Ringo se întoarse atunci la cîinele accidentat și începu să latre tare, pentru a-l chema în acest fel în ajutor pe Micu. Era de fapt mai mult un urlet.

Micu, care intrase în clădirea miliției, își auzi cîinele și ieși imediat afară. Venind într-o fugă la locul accidentului, Ringo îl împinse cu botul, făcîndu-i semn în acest fel stăpînului său să-l ducă la spital, să-l salveze. Micu înțelese durerea lui Ringo și, ca să-i dea satisfacție, luă cîinele vagabond în brațe, murdărindu-se de sînge, și îl duse pînă la marginea trotuarului, unde-l lăsă jos, semn că animalul murise. Lăcrimînd, Ringo se uita uluit cînd la Micu, cînd la leșul cîinelui. Făcu această mișcare de mai multe ori. Cînd Micu mai ridică încă o dată neputincios din umeri și îl mîngîie pe cap, animalul începu să urle la fel ca mai devreme cînd își chemase stăpînul.

Pînă seara, tîrziu, Ringo refuză să execute vreo comandă. Dimineața, cînd îi dădu drumul din cușcă, Ringo dîr, cale afară de trist și nedormit, fugi la locul acciden-

tului. Numai că nu mai găsi nimic ! Micu se îngrijise de cu seara să se cureţe locul. Ringo se aşează pe burtă tocmai acolo, cu privirea pierdută în gol. Lui Micu nu-i plăcu asta şi veni să-l ia. Degeaba. Ringo era inert şi refuza să execute comanda. Dresorul îi înţelese durerea şi-l lăsă acolo pînă se hotărî să intre singur în curtea miliţiei.

Ringo n-a putut să uite această tragedie. De multe ori cînd i se dădea drumul din cuşca sau venea dintr-o misiune, traversa strada şi privea locul unde se petrecuse accidentul. Şi prinsese o ură pe maşinile de culoare portocalie. Ori de cîte ori vedea una, Micu trebuia să-l ţină de lesă sau să-l strunească. Această aversiune faţă de maşinile portocalii avu drept urmare o altă ispravă...

Într-o zi, mergeau amîndoi pe stradă, Ringo neavînd botniţă, fiindcă nu era un cîine agresiv şi niciodată nu ridica probleme pentru trecători. La un moment dat, de pe o stradă laturalnică apăru o Dacie 1300, portocalie, cu număr de Arad. În momentul cînd cîinele văzu maşina, se-ndreptă ca o ghiulea spre ea, aruncîndu-se cu toată forţa pe capotă.

Conducătorul autoturismului, speriat, derapă, gata să intre cu maşina în şanţ. Portierele de pe partea dreaptă se deschiseră şi cei doi pasageri din dreapta săriră din maşină. Ringo, care nu păţise nimic după această ispravă, sări jos de pe capotă şi se aruncă lătrînd spre cei doi inşi. Aceştia se lipiră de gard ţinînd mîinile în sus.

Nu muşca ! Nu muşca ! Predăm toată marfa ! spuseră ei uitîndu-se peste umăr la cîine.

Ringo, care ştia că această era poziţia prin care infractorii se predau, se aşeză pe labele din spate, aproape de ei. Şoferul şi pasagerul din spate, rămaşi în maşină, stăteau smirnă, neîndrăznind nici ei să facă vreo mişcare.

Micu, uimit de comportamentul cîinelui, fugi să-i elibereze pe „ostateci" şi să le ceară scuze de cele întîmplate. Cînd subofiţerul ajunse lîngă cei de la perete, unul dintre ei strigă fără să se întoarcă :

— Aţi lucrat perfect. Luaţi aurul, e în servietă, numai scăpaţi-ne odată de cîinele ăsta !

Auzind cuvîntul „aur", Micu se schimbă deodată la față.

— Cît aur e ? intră el repede în „joc".

— Trei kile, răspunse șoferul mașinii. Poftiți servieta, aici avem tot...

Micu preluă servieta cu un aer hotărît.

— Foarte bine, spuse el autoritar. Și-acum, să mergem la miliție. Cine face un pas greșit...

— Da' cine dracu îndrăznește să fugă, dom' șef ? N-am văzut așa cîine lup, zici că-i viței !...

La miliție lucrurile se limpeziră și mai bine. Cei patru inși se ocupau cu traficul de aur. Bijuteriile le cumpărașeră în Arad de la diferiți turiști străini și urmau să le valorifice. În oraș căutașeră o legătură a lor mai veche, dar nu o găsiseră acasă...

...Un alt caz spectaculos se petrecuse undeva într-o comună de munte. Unui cetățean îi dispăruse peste noapte vaca din curte. Toate căutările fuseseră zadarnice.

Acest caz ajunsese să fie instrumentat de căpitanul Roman, în urma sesizării șefului de post care „mirosise" ceva necurat în această afacere. Era ciudat, între altele, modul de operare pe care-l folosiseră cei doi infractori. Dar de unde pînă unde... doi infractori ? s-ar putea întreba cineva. „După cele două perechi de opinci !" fusese părerea șefului de post, care făcuse primele cercetări. În curte se vedeau urmele copitelor, pentru că animalul dispăruse după o ploaie, însă, afară, ele se „topiseră". Ciudat și iar ciudat !... Bănuielile în legătură cu acest furt puteau să cadă chiar pe proprietarul animalului, căci, după cum reieșea din primele cercetări, Joiana nu ieșise din curte. „Atunci ?..." Căpitanul Roman nu se lăsă influențat de acest raționament și-l întrebă pe reclamant dacă avusese doi oaspeți din sat după ce animalul venise de la păscut.

— Nu, pe nimeni ! răspunse omul.

— Sînteţi sigur ? insistă ofiţerul. Poate v-au bătut în poartă ?

— Nimeni, ce naiba ! Doar hoţii nu erau nebuni să bată la poartă !...

— Bine, atunci îl aşteptăm pe Ringo, zîmbi căpitanul.

— Dar de ce aţi făcut precizarea... „din sat" ? întrebă omul.

— Fiindcă dintr-acolo vin urmele, dar... nu se mai întorc !

— Zău dacă pricep ceva...

— Nici eu nu pricep, interveni şeful de post.

— Nici nu este chiar aşa de uşor, căci dacă judecăm numai după urmele de opinci, cei doi hoţi n-au mai ieşit din curte şi ar trebui să-i găsim aici sau ascunşi pe undeva.

— În pod n-am căutat ! zise gazda sărind de pe scaun.

— Nici n-o să-i găsiţi, îi făcu semn Roman să ia loc.

— Dumneavoastră mă uimiţi, pe cinstea mea, se miră şi mai mult omul. Aci că sînt din sat şi că nu mai vin... urmele ; aci că sînt în curte la mine, ba că nu ; aci că sînt doi, şi acum e unul... Zău, am impresia că vă jucaţi cu mine, tovarăşe căpitan.

— Nu, nici vorbă, zise Roman foarte serios. El s-a „jucat" cu mine... Este un individ abil şi cu multă îndrăzneală. Trebuie să recunosc : rar găseşti un hoţ de animale atît de isteţ. Dar, cum nu există infracţiune perfectă, continuă căpitanul, nici el nu putea să nu lase... urme.

Gazda, după ce-l privi cu ochii mari pe şeful de post, nu rezistă să-l întrebe pe ofiţer :

— Ce fel de urme ?

— În opinci ! îi oferi Roman explicaţia. În opincile lui şi ale animalului ! zîmbi ofiţerul.

— Ale... Ale animalului ? Ale Joianei ?

— Nu te mai mira atîta, nea Pandele, îl bătu căpitanul uşor cu mîna peste umăr. Joiana a fost încălţată...

Într-adevăr, aşa procedase infractorul : încălţase animalul cu opinci. Şi pentru ca urmele să nu indice direcţia

spre locuința sa, le legase de copitele animalului în sens invers, adică cu vîrful înapoi. Așa se explica de ce urmele de opinci „veneau" dinspre sat spre locuința păgubașului, însă înapoi nu mai „plecau"...

Micu și Ringo sosiră destul de repede. Micu, după ce fu pus în temă despre ce se întîmplase, nu putu să nu aprecieze iscusința hoțului.

Urma de miros fiind proaspătă după ploaie, Micu i-o dădu lui Ringo s-o adulmece și acesta plecă în cursă. Parcurseră vreo doi kilometri, pe mai multe uliță din sat, și cîinele intră într-o curte cu un gard dărăpănat și cu o casă mică, joasă, nevăruită. El îi conduse pe milițieni pînă într-o magazie și aici dădu cu botul la o parte o grămadă de coceni dintr-un colț. Imediat ieșiră la iveală o copaie, trei lighene și mai multe crătiți mari pline cu carne de vită. Așadar Joiana, după ce fusese „descălțată", fusese sacrificată...

În casă se aflau o femeie și doi copii, care începură să plîngă de cum văzură cîinele polițist. Femeia n-avu încotro și trebui să recunoască isprava pe care soțul ei o săvîrșise în cursul nopții. Ea scoase la iveală opincile cu care fusese încălțată vaca și relată milițienilor că Matei era un om violent : abia venise de la pușcărie. Nu, nu era acasă, fugise în pădure cînd văzuse că vin milițienii.

Și-a luat cu el un cuțit, spuse femeia. Mi-a zis că dacă va fi descoperit, omoară pe oricine. E cam bolnav la cap, am vrut să merg cu el la doctor, dar el nu și nu.

Micu privi peste grădină, spre culmea dealului care se înălța în fața sa. Presimți că Matei supraveghea casa de undeva de sus, dintr-un loc ascuns. Era conștient că urma să se confrunte cu un bolnav — i se întîmplase de mai multe ori — și că trebuia să fie foarte prudent. Își scoase binoclul din porthart, și, ascunzîndu-se după o căpiță de fîn, începu să scruteze tufele de arțari și de aluni de pe deal. „Ah, acolo erai !", desluși el cîteva mișcări lîngă o tufă de la poalele unui arțar înalt.

Raportă căpitanului Roman că reperase „obiectivul" și plecă în urmărire împreună cu șeful de post, plutonie-

rul Ungherea. Ajunși în coama dealului, în dreptul arinului înalt, găsiră un culcuș și mucuri de țigări stinse.

— N-am greșit, zise Micu, am cîștigat timp. Mai mult de patru-cinci kilometri nu poate fugi prin pădure fără să-l ajungem...

— E și cam gras, adăugă șeful de post.

— Cu atît mai bine, n-are „suflu"...

„Vînătoarea" începu. Urma de miros a lui Matei fiind și mai proaspătă decît cea lăsată la poarta lui Pandele, Ringo alerga în galop.

...Parcurseră așa prin pădure cam trei kilometri, cînd, deodată, Ringo începu să dea semne de încordare, încetinind pasul. Micu își dădu seama că încordarea animalului se datora unei slăbiciuni pe care nu și-o putea înfrîna, deoarece începuse să privească înapoi, gudurîndu-se. Micu se culcă, îi făcu semn plutonierului Ungherea să-l imite și șopti: „Urma! Urma!", dar cîinele se opri și rîcîi cu laba în pămînt.

— Poate a simțit un iepure! zise încet Micu. Îi cunosc metehnele...

— Și ce-i de făcut? întrebă Ungherea așezat și el la pîndă.

Micu nu-i răspunse. Privirea și-o ațintise spre tufișul pe care Ringo nu-l scapă din ochi. Apoi observă că animalul își încorda mușchii pregătindu-și atacul. Subofițerul își înfășură mai bine coarda în jurul mîinii, ca să opună rezistență dacă Ringo va încerca un atac, și o întinse puțin să vadă reacția cîinelui. Ringo era atît de preocupat de prada din fața sa, că nu mai sesiză altceva.

— Cred că-i un animal mai mare, probabil o căprioară, șopti Micu.

— Zău? Și ce facem?

— Trebuie să ne apropiem fără nici cel mai mic zgomot, decise Micu, strîngînd de coardă pe măsură ce începuseră înaintarea.

Tîrîșul continuă ca în fața unui inamic bine camuflat. Se străduiau să nu se-audă nici un foșnet în jurul lor, să

nu trozneaşcă nici vreascuri cel mai firav. Tensiunea creştea cu fiecare metru... Ea sporea însă în mod deosebit la Ungherea, care nu putea înţelege de ce atîta încordare nervoasă pentru o căprioară. Îşi duse mîna la şold, unde avea pistolul :

— Păi ce, ăsta-i inamic, o căprioară ?...

— Sst ! Nu e căprioară, şopti Micu nescăpîndu-şi cîinele din ochi.

Plutonierul Ungherea n-apucă să mai spună ceva, căci se auzi lătratul întărîtat al unui cîine. Un lătrat care se înteţea în ecouri asurzitoare.

Ringo zvîrlise puternic şi trăsese atît de tare de coardă, încît îi întinsese tot corpul lui Micu şi-l tîrîse mai bine de doi metri. Micu se ridică în picioare şi, nervos, trase foarte puternic de coardă, încît îl opri pe Ringo ca şi cum animalul ar fi avut în gură un bam. Cîinele schelălăi, dar nu se uită înapoi. Îl întărîta lătratul confratelui său şi trăgea de coardă, în dorinţa înfruntării cu el...

Ţinînd strîns de coardă şi privind mai bine în direcţia tufişului de unde veneau ameninţările sonore la adresa lui Ringo, Micu observă că „duşmanul" se putea măsura foarte bine la talie cu Ringo, fiind un cîine ciobănesc zdravăn. Cîinele se afla într-un tufiş de cătină şi lăstar, care înconjura un arbore gros. La gît avea o zgardă, dar de ea era legată o funie care se-ncurcase în cătină şi-l ţinea în loc, în ciuda eforturilor sale desperate, de a scăpa din prinsoare. El începuse să latre ca de ceasul morţii deoarece îl simţise pe Ringo, iar situaţia în care se afla îi micşora şansele de a se apăra.

— E al vreunui om din sat, zise Ungherea. A rupt funia cu care era legat şi a plecat în hoinăreală prin pădure

— Da, confirmă Micu. E un cîine obişnuit cu pădurea, cu zonele de munte. O să-ţi predau coarda să-l ţii tu pe Ringo, iar eu am să-l descurc pe celălalt.

— Bine, spuse Ungherea şi preluă coarda de conducere.

Văzîndu-l pe stăpîn că se-ndreaptă spre „duşman" fără a-i da comanda de atac, Ringo deveni foarte furios şi trase

de coardă cu toată puterea lui, culcîndu-l pe Ungherea la pămînt şi tîrîndu-l pînă aproape de cîinele ciobănesc.

— Ţine tare de coardă ! strigă Micu.

Observînd mîna ridicată a stăpînului său, Ringo renunţă la orice tentativă de a forţa înaintarea şi rămase locului.

— Ajunge ! Culcat ! se răsti subofiţerul la el pe un ton sever. Linişte !

Ringo deveni într-o clipă un animal docil, totuşi instinctul său de cîine poliţist nu-l lăsa să rămînă pasiv şi pîndea încordat, urmărind toate mişcările stăpînului. Lătratul cîinelui ciobănesc din faţa lui nu-l mai enerva acum, ci doar îl irita puţin, aşteptînd prilejul să se confrunte cu duşmanul. Îşi încordă muşchii şi se lăsă mai bine pe labele dinapoi, ca să ţîşnească ca o săgeată dintr-un arc, dacă va primi comanda.

Cîinele ciobănesc încetă să mai latre cînd îl văzu pe Ringo culcat şi ţinut de coardă, iar cînd Micu se apropie de el, se simţi mai în siguranţă. Prudent, îşi luă totuşi o poziţie care să-l ferească de un eventual atac prin surprindere al lui Ringo. Micu, cu firea lui blajină, reuşi numai prin cîteva vorbe să cîştige încrederea cîinelui străin şi să întindă mîna spre el. Animalul începu să se gudure. Subofiţerul mai făcu un pas şi începu să-l mîngîie cu blîndeţe, dezlegîndu-i zgarda. În acest moment, Ringo scînci de cîteva ori, scheună, şi apoi, pe neaşteptate, lătră a primejdie. Micu ridică privirea, bănuind un atac prin surprindere al lui Ringo, şi încremeni : de după arborele gros se înălţase deasupra capului său un cuţit cu lama laţă şi lucioasă. „Hoţul, Ringo ! Hoţul !" reuşi Micu să strige, ridicînd mîna în faţa cuţitului. Cîinele se azvîrli ca un fulger în pieptul infractorului şi devie traiectoria loviturii ucigaşe. Doborît la pămînt, infractorul încercă să pună mîna pe cuţitul care căzuse lîngă el, dar Ringo se năpusti asupra lui sub privirea încă plină de spaimă a lui Micu. Dezlegat de zgardă, cîinele ciobănesc, în loc să fugă, făcu un salt acrobatic peste tufiş şi sări în ajutorul

lui Ringo. El fu acela care sfîşie mîna ucigaşă a omului ce se întindea după cuţit.

Plutonierul Ungherea interveni şi-l imobiliză pe infractor. Micu se ridică de jos şi interveni şi el, potolind cîinele ciobănesc. Scena fusese impresionantă... Şi poate cu atît mai impresionantă pentru Micu şi pentru Ungherea, cînd aflară că acel cîine era al lui Matei. Infractorul îl legase de cătină, drept momeală pentru Ringo şi pentru a-l lovi pe Micu prin surprindere.

La plecarea din pădure, Ringo şi Bujor, aşa-l chema pe cîinele ciobănesc, se împrieteniseră şi mergeau demni unul lîngă celălalt. Jos, în comună, infractorul fu invitat să urce în maşina miliţiei.

— Unde-i Bujor ? întrebă el speriat.

— De ce ? Ţi-e teamă de el ? îl întrebă Ungherea.

— Da. Mă duşmăneşte.

— Bujor e acasă, îşi linge rănile. Prea l-ai lovit.

Matei ieşi din post, dar dădu cu ochii de Bujor şi încercă să se refugieze în clădire.

— Nu te muşcă, îl linişti Ungherea. Acum are prieteni adevăraţi ! Îl voi lua la post sub îngrijirea mea...

...Exasperat de aşteptarea zadarnică în fotoliul din faţa sălii de operaţii, Micu începu să se plimbe pe hol, cu paşi mărunţi, examinînd tablourile de pe pereţi. Mai toate erau cu animale. Îi atrase atenţia un porc dolofan, cu coada bîrligată, care-l făcu să-şi amintească de un caz ciudat în analele judiciare, aşa cum fuseseră foarte multe rezolvate împreună cu Ringo.

...De la un cetăţean dintr-o comună se furase un porc. Omul era desperat.

— Culmea, şi tocmai mîine aveam de gînd să-l tai ! se văită el.

— Poate că Ringo o să-l găsească, îl linişti Micu.

— Vă rog... Nu mă lăsaţi.

— Va face tot ce se poate, făgădui subofițerul. Aș vrea să văd și eu cotețul unde a fost porcul.

— Poftiți pe aici ! „Grăsunici", cum îl botezaseră copiii, avea aproape o sută cincizeci de kilograme. Tot ce-am agonisit am băgat în el.

În coteț mirosea puternic a alcool.

— Aha, l-a ademenit cu țuică, deduse Micu.

— Cu tărîțe și cu țuică, de aceea n-a guițat.

— Bine.

Îl puse pe Ringo să miroasă o urmă de cizmă foarte bine conservată și care aparținea hoțului, apoi începură cursa, avîndu-l în spate pe păgubaș care privea la câine ca la un binefăcător. Ringo parcurse cîteva viroage, cîteva dîmburi, și se-ndreptă spre o casă mai retrasă din marginea pădurii.

— Aici stă alde Bălănică, cel care a mai fost de două ori la pușcărie, zise păgubașul. Acuma lucrează pe la gară, descarcă saci. Stă singur ca un cuc, n-are nevastă, n-are copii și, după cum vorbește lumea, nu s-a lăsat de furtișaguri. Cum de nu m-am gîndit la el ?

— Să nu ne grăbim...

— Am zis și eu ce zice lumea.

Ringo se apropie și mai mult de casa lui Bălănică, iar cînd dădură un cot și se văzu bine gardul din spatele curții, Micu și păgubașul rămaseră stupefiați. Porcul era suspendat de-a lungul gardului, în afară, fiind prins cu o frînghie pe după burtă.

— Ce-o mai fi și asta ? se miră Micu.

Constatară că frînghia trecea dincolo de gard, în interiorul curții, unde era legată de o mogîldeață de culoare neagră, după cum se vedea printre șipci.

— Bată-l să-l bată ! se miră păgubașul. E minunea lumii, porcul trăiește. I-auziți, sforăie !

Privind printre șipcile gardului, subofițerul avu o tresărire și trase brusc capul înapoi.

— Ce-i ? Ce s-a-ntîmplat ? întrebă păgubașul.

— Uită-te și dumneata.

Păgubașul se lipi de gard și se uită printre șipci.

— Dumnezeule ! sări el ca ars. Nu se poate. Nu se poate așa ceva.

— Ba uite că se poate. Uite unde l-a dus hoția, unde l-a dus nesăbuința !

Dincolo de gard era cadavrul lui Bălănică, în poziție verticală. Era ușor de dedus ce se întîmplase : obișnuit să care greutăți în spate, după ce a îmbătat porcul, Bălănică l-a legat de mai multe ori cu o frînghie de burtă, cealaltă parte a frînghiei petrecînd-o după piept. Transportînd porcul în spate în acest mod, n-a vrut să intre cu el pe poartă, ca nu cumva să-l vadă vreun vecin, și a preferat să sară gardul din spate. În loc să arunce porcul peste gard, cum ar fi fost normal, el s-a apucat să sară gardul cu el în spate. Reușind numai el să sară în curte, frînghia i-a alunecat peste gît și l-a strangulat, iar porcul a rămas agățat în partea cealaltă a gardului...

...Imaginile de pe pereții holului sălii de operații, care reprezentau diverse animale, aduseră în mintea subofițerului alte și alte întîmplări.

...Din creșcătoria de păstrăvi, un infractor furase două plase cu pește, reușind să dispară cînd era pe punctul să fie prins de paznic. În intervalul de la reclamarea furtului și pînă la sosirea cîinelui, plouase foarte puternic, astfel că folosirea lui Ringo devenise inutilă. Așadar, milițienii renunțară la serviciile sale și Micu se întoarse cu el la sanatoriu.

Pe drum, subofițerul constată că Ringo era cam posomorît. Probabil că era supărat pentru că nu-l putuse prinde pe hoțul de pește. La scurt timp după ce intrară printre case, cîinele se opri în dreptul unei curți, cu poarta deschisă, și intră înăuntru. Se duse la ușă și-nceput să latre puternic, fiindcă-l trăznea în nas mirosul de... pește prăjit.

— Ringo ! Ringo ! Vino-ncoace ! Ne facem de rîs, îi zise Micu cu glasul șoptit.

— Ascundeți peștele, c-a venit miliția, se auzi de dincolo un glas de copil. Tăticulee ! Ascunde păstrăvii !

Subofițerul bătu tare la ușă. „Miliția !“ pronunță el sonor. În prag apăru un bărbat uscățiv, cu o figură de vinovat, prins cu mîța-n sac.

— Știți, eu...

— Păstrăvii ! Hai repede ! Cred că-ți dai seama că te recunoaște și...

— Da, paznicul, zise uscățivul plecînd capul.

— Adu tot, inclusiv... peștele prăjit !

Omul dispăru în casă.

— Nu te mai linge atîta pe bot, că mă dai de gol, strengarule ! spuse Micu și-l trase ușor de urechi pe Ringo. O să ai și tu o porție, c-ai muncit, nu glumă !...

Într-o altă misiune, desfășurată într-o gară, sesiză că un tip cu o valiză fugise repede pe trepte. Ringo nu-l slăbise însă din ochi. Fără să-l anunțe pe Micu prin lătrat că vrea să plece, se luă tiptil după fugar.

„Hopa ! Cred că mă dau de gol cu cîinele ăsta !“ și-o fi zis omul cu Ringo pe urma sa.

Cîinele, la doi pași după el ! „Ce fac, Nae, că se-ngroașă gluma ! Stați, lighioanelor, că nașu' e-n spatele vostru !“. Individul dădu colțul și, cum ajunse într-un loc mai prielnic, deschise repede valiza ca „lighioanele“ să se ducă unde vor. „Lighioanele“ simțiseră însă pericolul și nu fugeau din culcușul lor. Venind un cetățean, tipul închise repede valiza, prefăcîndu-se că se leagă la șireturi. După ce se-ndepărtă, iar o deschise și-o lovi cu piciorul, dar degeaba. „Cuțu ! Cuțu !“ zîmbi el forțat, întinzînd puțin mîna la Ringo. Cîinele mîrîi și trecu pe partea cealaltă, lîngă valiză. „O las aici, gata, asta-i soluția !“ îi veni ideea salvatoare. „Mamă, păcat de valiză !“ își mușcă el buza de jos. Plecă spre peron, cu gîndul să ajungă lîngă toaletă, dar văzu cîțiva brăduți în stînga și-i veni ideea s-o abandoneze acolo. Lăsă valiza jos și, cînd făcu numai un pas ca să se-ndepărteze, Ringo își arătă colții și-l țintui locului.

— Ce-i cu tine, Ringo ? întrebă Micu care abia acum îl ajunsese din urmă.

— Nu știu, dar nu-mi dă voie să plec ! se jelui tipul.

— O fi știind el de ce !

— Habar n-am. Sînt om cinstit, n-am omorît pe nimeni.

— Dar în valiză ce ai ?

Individul îngălbeni.

— Rufe, ce să fie...

— Ia deschide-o !

— N-o deschid, că iese halimai mare.

Ringo se repezi la valiză, doborîndu-l și pe proprietar. Începu să muște de valiză și să sară în jurul ei, lovind-o din cînd în cînd cu laba.

— Ce fel de... rufe ai în valiză ?

— Două pisici albe...

— Zău ? Și de unde le ai ?

— De la soacră-mea, săraca.

— Și unde stă soacra matale, pe stînga sau pe dreapta?

— Pe dreapta.

— E ! Tot pe dreapta e și postul de miliție. Ia valiza și hai !

— Merg, dar eu nu iau valiza ! zise el înspăimîntat.

— Bine, fac eu oficiul ăsta.

— Da' cît se ia pentru furt de animale, șefu', că văd că nu-mi merge cu matale.

— Depinde ce animale. Dacă sînt elefanți, tigri...

— Nu, bre, două pisici siameze.

— O să iei dublu !

— Dublu ? De ce ?

— Fiindcă probabil sînt surori, rîse Micu. Așa-i ?

...Tot în localitatea aceea, din locuința unui cetățean se furaseră mai multe obiecte de îmbrăcăminte. La plecare, ieșind în stradă, hoțul se lipise cu spatele de gardul proaspăt vopsit, fiindcă i se păruse că se deschisese o fereastră la etajul întîi. El își agățase puțin haina de gard, iar lui Ringo i se dădu urma de miros chiar de aici. Cîinele

îl conduse apoi pe subofițer și intră în curtea unei case neîngrijite, oprindu-se în dreptul magaziei, unde se auzea cineva spărgînd lemne. Subofițerul deschise ușa, invitîndu-l pe cetățean să iasă afară.

— Și lasă toporul, că dacă-l vede cîinele, atacă.

Omul se supuse și ieși, foarte mirat de prezența miliției la el în curte.

— Unde sînt hainele pe care le-ai furat de la casa cu gard verde, de pe strada Victoriei ?

— N-am luat, dom'le, nimic, eu habar n-am despre ce vorbiți.

— Cîinele nu greșește, să știi.

— Mai greșește, dragul meu, iar cu mine nu ieșiți așa de ușor la vopsea. La mandea... probe ! Am fost plimbat destul cu *trotineta* altă dată, se îmbățoșă omul, dovedind că provenea dintr-o anumită categorie. E clar ? Probe !..

— Deci nu ieșim la vopsea, da ?

Micu sesiză că Ringo îi pregătea o surpriză individului. Îl lăsă, fiindcă știa ce urma. Cîinele se ridică în două labe și lătră.

— Nu mișca ! îl avertiză subofițerul.

Fără să fie violent, cîinele îi puse labele din față pe umeri și-l prinse ușor cu dinții de haină.

— Mă mușcă ! strigă infractorul.

— Nu, amice, vrea să-ți demonstreze... că am ieșit la vopsea. Dă haina jos, ca să te convingi, rîse Micu.

După ce cîinele primi comanda pe loc repaus, omul se dezbrăcă de haină și îngheță : haina era pătată de vopsea verde în spate.

— Și e încă proaspătă !... făcu subofițerul. Pe întuneric, n-aveai cum să vezi că gardul fusese vopsit chiar în ziua aceea. Ei, am ieșit la... vopsea sau nu ?

— De data asta, m-am urcat singur pe *trotinetă*, spuse hoțul cu necaz. Hainele sînt în magazie, le-am ascuns în grămada de lemne...

...Într-o zi, Micu și Ringo veneau cu mașina de la o spargere care avusese loc în Brașov, la un magazin sport-

foto-muzică. Cîinele îi dusese pînă la șosea, la ieșirea din oraș. Milițienii trăseseră concluzia că infractorii, probabil doi, luaseră o mașină de ocazie spre Predeal. Ei furaseră mai multe aparate de fotografiat, aparate de radio cu tranzistori, ceasuri și multe altele. Autoturismul cu care călătorea Ringo era o „Dacie-1300", și nu purta inscripția „Miliția", iar șoferul și Micu erau îmbrăcați civil. Cîinele și stăpînul său se așezaseră pe banchetа din spate a mașinii. La ieșirea din Predeal se produse o mică busculadă datorită derapării unei „Skoda", și șoferul „Dacici" fu nevoit să meargă foarte încet. Din autoturismul avariat coborî un tînăr cu o valiză voluminoasă, care făcu semn șoferului să oprească, fără să bănuiască cui aparținea mașina. Cîinele, căruia i se vedea numai capul, începu să scîncească, spre mirarea lui Micu și a șoferului.

— Ce ai, băiatule ? îl întrebă subofițerul.

Ringo iar scînci și-l trase de mînecă.

— Ce vrei ? Nu înțeleg...

Cîinele se mută lîngă ușă, pe partea unde tînărul făcea cu mîna.

— Parcă ar vrea să spună să-l luăm pe tînăr în mașină, tălmăci Micu.

— O avea nevoie de mărunțiș să-și cumpere ceva mușchiuleț, glumi șoferul. Eu opresc.

— Oprește. Ceva... ceva nu e-n regulă.

Șoferul opri și tînărul, care nu observase cîinele, întrebă dacă merg pînă la Sinaia. Ringo tăcea și se făcuse chitic după banchetă.

— Numai pînă la Bușteni, îi răspunse omul de la volan.

— Tot e bine, făcu tînărul. Unde să pun valiza ?

— În spate, lîngă dînsul !

Micu deschise portiera. Tînărul așeză geamantanul. Cînd zări cîinele, tresări. Se urcă apoi în față, puțin stînjenit.

— E de rasă ? întoarse el capul la subofițer.

— Ciobănesc...

— Ciobănesc ? Nu pare.

— Ciobănesc german.

— Aha ! Ciine polițist !

Pe fața tînărului apăru o expresie ciudată.

— Ce, nu-ți plac ciinii polițiști ? sesiză șoferul.

— Ba da, zise pasagerul zîmbind fals. Îmi plac și filmele polițiste, îmi plac și cărțile...

Ringo începu să latre la tînăr și se ridică în două labe, prinzîndu-l de guler. Subofițerul privi mai atent valiza voluminoasă de lîngă el, care semăna cu cele două valize furate din magazinul sport-foto-muzică.

— Să nu mă muște ! strigă speriat tînărul.

— Ce-ai în valiză ? întrebă Micu repede.

— Obiecte de voiaj. Mă duc la Sinaia... la stațiune... zise tînărul cu un glas tremurat.

— Ia arată buletinul, ceru șoferul.

Tînărul scoase portofelul cu mișcări stîngace și-l înmînă omului de la volan cu un gest moale.

— Vasile Chițanu, domiciliat în Sinaia ! citi șoferul și opri automobilul.

— Deci, bibicule, mergi în stațiune la dumneata acasă!... Ia deschide valiza !

Tînărul se execută.

— Bravo, Ringo ! spuse Micu. Ai un „fler" extraordinar. Cred că l-a frapat asemănarea valizelor... Privește și tu : aparate de fotografiat, aparate de radio... Exact ce-a căutat cu o oră-n urmă.

Ciinele schelălăi de astă dată de bucurie, și se lipi de stăpînul său.

— Și celălalt cine-i ? întrebă șoferul.

— Gelu Crîngaș, îl cheamă, zis „Babanu". Stă în Predeal. L-am lăsat acum un sfert de oră cu cealaltă valiză.

Șoferul întoarse mașina și porni în viteză înapoi, spre Predeal. Meritau să facă cale-ntoarsă...

...Se spune, și nu se exagerează cu nimic, că uneori infractorii au haz. Cazul pe care Ringo l-a rezolvat pornind de la o telegramă este edificator în acest sens...

Unui cetățean, cazat la hotelul „Sport" din Poiana Brașov, i se furaseră din cameră schiurile și diferite obiecte de preț. Valoarea prejudiciului se ridica la peste 50 000 lei. Numai schiurile costau o groază de bani. Ele erau confecționate dintr-un lemn special. Oricare schior le-ar fi apreciat, mai ales dacă practica acest sport pentru performanță. Prezentîndu-se la miliție, păgubașul declarase că el nu voia nimic înapoi, în afară de schiuri.

— Sperăm să vă găsim toate obiectele furate, nu numai schiurile, îi spuse căpitanul Mureșan, șeful miliției din stațiune.

La o jumătate de oră după ce reclamase faptul, păgubașul se prezentă din nou la miliție și-i dădu ofițerului o telegramă :

— Vă rog s-o citiți, am primit-o acum un sfert de oră. Nu știu ce să cred, am impresia că cineva își bate joc de mine...

Ofițerul citi : „Stimate domnule, schiurile dumneavoastră sînt la turistul Victor Liviță, care locuiește la hotelul „Alpin", camera 110. Le-a cumpărat cu 20.000 lei. Scuze. Căpitan Mureșan".

— Asta-i prea de tot ! spuse căpitanul. Semnează cu numele meu !

— Ca să vedeți și dumneavoastră... Să fie, oare, ceva real ?

— Absolut.

— Ce anume ? holbă ochii păgubașul.

— Telegrama ! Ea ne va conduce la hoț, spuse convins căpitanul.

— Cum adică ?

— În primul rînd, cînd a completat imprimatul, și-a lăsat amprentele pe el. În al doilea rînd, amprenta, care nu este altceva decît o depunere de grăsimi organice, îi poartă mirosul ce-i este caracteristic. Noi avem un cîine polițist

deosebit de inteligent, care sînt sigur că ne va ajuta. În fond, telegrama nu reprezintă decît o greşeală a hoţului.

— Da, aşa este, îşi dădu seama reclamantul. Haideţi la poştă !

— Mi-aţi anticipat intenţia, încuviinţă ofiţerul.

Găsiră imprimatul şi rămaseră muţi în faţa lui. Literele nu erau scrise de mînă, ci decupate din ziar şi lipite.

— E dat dracului !... nu rezistă păgubaşul.

— Cum puteţi primi asemenea imprimate de telegramă, nescrise de mînă ? o luă la zor ofiţerul pe oficiantă. Aici era numele meu, de ce nu m-aţi anunţat imediat ?

— Iertaţi-mă, spuse funcţionara încurcată. Cetăţeanul mi-a zis că-i o farsă pentru un coleg de serviciu, căruia i-au ascuns schiurile. Am crezut...

Plecară la hotelul „Alpin" şi-l găsiră în cameră pe Victor Liviţă, care se delecta cu „achiziţia" făcută, lustruind valoroasele schiuri.

— Vai, schiurile mele ! strigă păgubaşul bucuros.

Palid, Victor Liviţă relată că le cumpărase cu două ceasuri în urmă de la un cetăţean cu pistrui pe faţă.

— Douăzeci de mii am dat, domnule, pe ele ! spuse el alarmat. A trebuit să cer confirmare la C.E.C. De unde să fi ştiut că schiurile sînt de furat ? Am să mai văd banii ? Vă rog, spuneţi-mi, am să-i mai văd ? repetă uitîndu-se la căpitan ca un naufragiat la un colac de salvare.

— Să sperăm, spuse ofiţerul şi se îndreptă spre uşă. Trebuia să vă daţi seama că un asemenea „chilipir" nu e lucru curat...

— Nu mi-am dat seama, vă rog să mă credeţi...

Sosi şi Ringo. Aerul din Poiană îi plăcea şi era bine dispus. Micu, aflînd despre ce era vorba, nu se arătă prea optimist.

— E foarte greu, tovarăşe căpitan. N-am mai încercat niciodată să-i dau urma de miros de la o amprentă. Vă daţi seama, cantitatea de miros este infimă, iar în patru ore, cît a trecut de la completarea imprimatului şi pînă

am venit noi, s-au perindat o sumedenie de cetățeni pe la poștă. Totuși să încercăm. Ar fi, cum s-ar zice, o premieră criminalistică.

— Și, de ce, mă rog, această „premieră" să nu aibă loc chiar în Poiana Brașov ? zîmbi ofițerul.

Ringo fu dus la oficiul poștal din Poiana Brașov. Funcționarele lăsară totul baltă, cu privirile ațintite numai la frumosul cîine polițist. Micu îi explică oficiantei care primise imprimatul telegramei că vrea să excludă urma ei de miros și să nu se sperie dacă cîinele se va apropia de ea și va scoate un lătrat. Zis și făcut. Mirosind foarte insistent imprimatul, cîinele alese dintre funcționare pe oficianta în cauză și se așeză în fața ei

— Nu vă fie teamă, asta a fost tot, o calmă subofițerul pe femeie văzînd că se cam îngălbenise.

Chemă cîinele la ordine.

— Nu, Ringo, nu urma asta, alta ! îl îndemnă din nou să miroasă imprimatul. Cîinele se supuse, dar nu dădea semne că deslușește vreun alt miros. Hai, băiatule, îl îmbărbătă dresorul. Dacă reușești te vei mîndri și cu o premieră criminalistică. Hai !...

Parcă declanșînd un resort, pe care numai Micu știa să i-l descătușeze, Ringo fremătă mărunt din nas și privi încrezător la stăpîn, semn că reușise să mai „prindă" un miros.

— Hai ! Hai, Ringo !

Cîinele lăsă dintr-o dată botul în jos și începu să caute prin sală. Dădu din coadă și, după ce mai privi o dată în urmă, o zbughi pe ușă.

— Să nu zicem hop pînă nu sărim pîrleazul, spuse încă nesigur subofițerul.

Cîinele îi conduse fără prea multe ocoluri pînă la hotelul „Sport". Aici, după ce trecu de recepție, intră pe un culoar și porni spre dreapta, mirosind discret la ușa fiecărei camere.

— Te pomenești că intră la mine ! zise păgubașul cînd animalul ajunse și în fața camerei sale.

Dar Ringo nu se opri la ușa camerei sale, ci la ușa vecină. Subofițerul bătu la ușă și în prag apăru un bărbat buimac de somn, cu ochii șașii, pe care cîinele îl trase imediat de pantaloni.

— Mă predau ! Mă predau ! strigă el înspăimîntat, ținîndu-se cu putere de tocul ușii.

— Unde-s banii de pe schiuri ?

— În valiză ! În valiză ! Acolo sînt și ceasul și radiocasetofonul, acolo sînt toate...

Ringo fu îndepărtat și omul apucă să mai respire și el cum trebuie.

— Îl cunoști pe păgubaș ? îl întrebă ofițerul.

— Nu.

— Dar pe căpitanul Mureșan ?

— Nu.

— Atunci de ce faci farse în numele meu, domnișorule ? întrebă ofițerul înfuriat. De ce-ai dat telegrama ?

— Mi-a fost milă... spuse hoțul ațintindu-și privirea pe covor. Mi-a fost milă de dînsul, arătă spre păgubaș. Uitase deschisă ușa de la cameră, și-atunci mi-a venit ideea să-l *paradesc*. Cînd m-am întîlnit cu el și-am văzut cum plîngea, mi s-a muiat inima și m-am gîndit să-și recupereze măcar schiurile. Merita...

...Iscusința animalului de a prelucra pînă la capăt o urmă de miros, fie ea și infimă, cum a fost în cazul precedent, a mers pînă acolo încît, la un furt de obiecte de îmbrăcăminte, a rămas o enigmă pentru Micu și colegii săi, enigmă care nici pînă în ziua de astăzi nu și-a putut găsi o explicație științifică.

Unei văduve i se furaseră din casă mai toate obiectele de îmbrăcăminte pe care le avea. Inițial, nu bănuise pe nimeni, însă după două zile își aduse aminte că vînduse niște lucruri mai vechi unei chivuțe și probabil de aici se trăgea nenorocirea, căci femeia fusese primită în casă.

S-a hotărît să se facă o percheziție la chivuța în cauză și, întrucît acest gen de infractori ridică destule probleme, milițienii îl solicitară și pe Ringo să-i însoțească.

— Luați și un lucru purtat de dumneavoastră, îi spuse Micu reclamantei.

Ajunși la locuința chivuței, aceasta se bătu cu pumnii-n piept jurîndu-se că n-a pus mîna pe nimic. Înainte de a trece la efectuarea percheziției, lui Ringo i se dădu comanda să caute prin casă, după ce mirosise basmaua păgubașei. El se-nvîrti de mai multe ori prin casă, mirosind atent fiecare obiect, și pînă la urmă luă în gură un pulovăr mare de mohair aproape nou.

— Ăsta-i al meu ! sări chivuța. Mă îmbrac cu el d-un an.

Subofițerul luă pulovărul și-l prezentă păgubașei.

— Uitați-vă bine la el, poate este unul dintre obiectele care v-au fost furate.

— Și eu am avut un pulovăr de mohair, zise femeia, dar al meu era verde. Modelul e identic, îl cercetă ea pe toate părțile.

— Ăla-i al meu ! L-am luatără cu patru sutare !

De la cine ? o întrebă Micu.

— Da' ce, io mai știu, dacă toată ziulica umblu prin căsile oamenilor după țoale.

— Modelul e identic, repetă păgubașa sucind din nou pulovărul. Numai că al meu era verde, spuse ea cu îndoială.

— De ce l-ai ales, Ringo, că ăsta are altă culoare, vorbi subofițerul cu animalul său.

Cîinele scînci și mirosi din nou basmaua reclamantei.

— Hai, caută ! Caută încet, cu răbdare.

Ringo mirosi iarăși obiectele de prin casă, din dulap, apoi se așeză nedumerit în fața dresorului.

— Dacă nu-i.. nu-i ! îl mîngîia el.

— Ați văzutără ? Ăsta-i al meu, spuse femeia bucuroasă și puse mîna pe pulovăr.

Ringo, însă, n-o lăsă și, sărind ca un arc, apucă cu gura de o mînecă.

— Asta-i al meu ! se răsti chivuța la cîine trăgînd și ea de pulovăr. Asta-i al meu, lăcomitule !

Cîinele nici gînd să-i dea drumul.

— Lasă-l, Ringo, că-l rupi, îl potoli subofițerul.

— Și pă urmă-l pun să-l plătească, rise chivuța.

— Ia dă-l încoace puțin ! spuse Micu. „De ce oare se strîmbase cîinele de-atîtea ori ?!" Îl duse la nas și-l mirosi. Formidabil ! Fruntea i se descreți dintr-o dată. Mirosea a vopsea proaspătă. L-ai vopsit din verde în maro !

— Nu, să mor ! se-ngălbeni chivuța.

— Să începem percheziția, zise subofițerul.

Percheziționîndu-se și bucătăria, enigma se limpezi repede. Găsiră într-o oală restul de lichid maron care fusese folosit la vopsirea pulovărului.

— Acuma ce mai zici ?

— Mîncate-ar beleliii de *coșcorei !* zise femeia furioasă întinzînd piciorul să lovească cîinele.

Ringo nu putea suporta asemenea umilință : dintr-o mișcare dibace, o prinse ca un clește de vîrful-pantofului, mîrîind. Femeia începu să sară într-un picior și să țipe de mama focului.

Unde sînt celelalte haine ? Altfel nu-i spun să-ți dea drumul.

— Le-am băgatără pă horn, în pungi dă plastic, da' ia *coșcoveiu'* d-acilea, că-mi frînge piciorul. Aoleo, mămicule !...

Odată cu mărturisirea femeii, „coșcoveiul" lăsă în urma sa o enigmă, care, așa cum am spus la început, nici pînă în ziua de astăzi nu și-a putut găsi o explicație. Pulovărul, proaspăt revopsit, nu mai putea purta vreo urmă de miros a păgubașei, ci numai de chimicale ; Ringo se strîmbase de atîtea ori cînd îl mirosise și îl luase-n gură...

...Fusese jefuită o locuință. Hoțul furase o sumă de bani și bijuterii. Nu se „încărcase" și cu altceva. Dintr-o sumară analiză făcută de milițieni la locul faptei, reieșea

că infractorul cunoscuse bine locuința prădată, precum și locurile unde se păstrau bijuteriile și banii.

În curtea clădirii fură descoperite două urme de încălțăminte nu prea clare. I se arătară cîinelui. Ringo nu se arătă prea stînjenit de lipsa unei cantități de miros convenabile, după cum apreciaseră milițienii, și plecă pe urmă. Conduse, trecînd prin plin centrul orașului, pînă în partea veche a acestuia, unde intră într-o curte. Aici locuia Sergiu, nepotul femeii de serviciu care făcea curățenie în imobilul unde avusese loc furtul. Maiorul Ilie, care conducea cercetările, zîmbi pe sub mustață : începuse să se ivească o legătură între furt și nepotul femeii de serviciu. Ringo, care-i condusese pînă-n curte, fu lăsat liber, iar milițienii se-apucară de percheziționarea locuinței, Nepotul nu recunoscu nimic și prezenta ca justificare faptul că el nu lipsise noaptea de acasă, lucru ce putea fi confirmat de soția sa.

— A dormit toată noaptea lîngă mine, vă jur ! căuta să-i convingă ea pe milițieni.

Percheziția dură aproape patru ceasuri, însă nu se soldă cu vreun rezultat favorabil.

— N-am nimic de ascuns, nu eu sînt hoțul, susținea cu fermitate Sergiu.

— Ne vom clarifica la miliție. Îmbrăcați-vă și să mergem, îi zise maiorul. Dacă va fi cazul, o să revenim.

— Nici de-acum într-o sută de ani n-aveți ce să găsiți la noi, spuse femeia și-și legă mai bine basmaua. Cinstiți ne-am născut, cinstiți o să murim... Merg și eu să dau declarație.

— Dumneavoastră, nu. Încă nu-i nevoie, o potoli ofițerul. Dacă o să fie cazul, o să revenim.

Plecară la miliție, unde nepotul femeii de serviciu fu îndemnat să dea o declarație amănunțită, pe ore, despre tot ce făcuse în ziua precedentă pînă să se culce. Micu ieși în curte cu gîndul să se mai joace cu Ringo pînă va fi din nou nevoie de ei. Îl strigă pe Ringo, dar cîinele nu era nicăieri. Se duse la cuștile unde se aflau cîinii miliției,

însă nici aici nu-l găsi. „Unde s-o fi dus pezevenghiul ăsta?“ se-ntreba subofițerul. Ringo-n sus, Ringo-n jos, fără nici un rezultat. Cînd Micu nu mai știa unde să-l caute, lîngă el se opri o mașină a miliției.

— Eu am crezut că sînteți cu Ringo prin fața hotelului „Aro“, zise căpitanul Leonte coborînd din autoturism.

— Cum așa ? se miră subofițerul.

— L-am văzut pe Ringo prin fața hotelului. Mașina mergea repede și n-am reușit să vă zăresc.

— Nici n-aveați cum, căci, după cum vedeți, eu sînt aici.

— Da... văd...

Micu urcă scările în fugă pînă la maiorul Ilie și-i raportă situația.

— Locul unde căpitanul Leonte l-a văzut pe Ringo este pe traseul pe care cîinele l-a parcurs pînă la locuința lui Sergiu, spuse el agitat.

— Adică... bănuiești că Ringo s-a-ntors de unul singur la locuința nepotului ?

— Așa cred, deși eu nu i-am dat nici o comandă. L-am lăsat singur în curte și a dispărut, așa, deodată.

— Atunci să luăm o mașină și să fugim acolo !

Autoturismul miliției rula cu viteză spre o stradă îngustă, din orașul vechi. Roțile scrîșniră în fața unei porți și milițienii îl zăriră în curte pe Ringo, „ținînd în șah“ pe soția nepotului, care încremenise cu o sacoșă în mînă. Cîinele stătea la doi metri de ea, fiind pregătit să sară dacă ar fi schițat cel mai mic gest. Din cînd în cînd, își arăta colții albi și mîrîia.

Cînd văzu milițienii la poartă, femeia se albi la față. Micu îi spuse să nu facă nici o mișcare și îi luă sacoșa, în care zări bancnote și bijuterii.

— Era prea grea... spuse el și-i dădu sacoșa maiorului.

În curte, lîngă cotețul de porci, era un hîrleț și o groapă proaspăt săpată. Femeia se speriase de vorbele ofițerului că „dacă va fi cazul, vom reveni“, și luase hotărîrea să dezgroape „marfa“ ce o ascunseseră noaptea și să o ducă

la o rudă de încredere, unde să nu poată fi găsită de miliție.

— Bravo, Ringo ! îl felicită maiorul. Tu dezgropi și „morții"...

...Pe holul sălii de operații, Micu privi îndelung un tablou cu un peisaj de iarnă în munții Bucegi, la cabana Babele. Gîndurile îi fugiră automat acasă, la Alina, iar apoi, printr-o perdea de nea, la cabana Babele...

Cabanierul de la Babele anunțase miliția că o turistă de vreo 25 ani plecase cam de două ceasuri spre Vîrful cu Dor, dar nu mai ajunsese acolo, după cum îi confirmase celălalt cabanier. Tînăra, încrezătoare în forțele sale, plecase spre Vîrful cu Dor fără să țină seama de ce-i spusese omul, că se va stîrni viscolul. După opinia cabanierului, ea nu putuse să ajungă prea departe. Viața ei era într-un real pericol. El formase o echipă de salvare, dar pe traseu, cît le permisese furtuna să-nainteze, nu-i dăduseră de urmă. Cabanierul mai relată că fata își uitase la cabană o batistă.

„Hm ! Poate că Ringo..." se gîndi imediat ofițerul de serviciu.

Pe un ger și un viscol de te pătrundea în oase. Ringo porni într-o aventură nouă pentru el, purtînd asupră-i o nouă calitate : cîine „salvamont" !

Telefericul, pornit anume pentru ei, îi purtă pe Micu și pe Ringo pînă aproape de cabană. Răzbiră cu greu pînă la obiectiv. Micu simți că-i înghețaseră mîinile, picioarele și obrajii. Privi la Ringo și observă că el suporta mai bine decît oamenii aceste condiții atmosferice blestemate ; îl deranja mai mult vîntul care-i arunca zăpada în față și-l făcea să-ntoarcă deseori capul, ținînd ochii închiși. Erau însoțiți și de doi schiori de la Asociația sportivă „Caraimanul" din Bușteni. La Babele se încălziră puțin și, după ce-și făcură un scurt plan, reperînd direcția în care plecase tînăra, porniră cu schiurile la drum.

Cîinele înainta cu spor. Stăpînul său îi dăduse de-atîtea ori batista turistei s-o miroasă, încît își întipărise perfect mirosul fetei, chiar dacă vîntul îi bătea din față. Echipa ajunse greu și în condiții nemiloase pînă la o distanță apreciabilă, de unde fata n-ar mai fi putut înainta, dar nu-i dădură de urmă. O strigară, se deplasară mult în dreapta și-n stînga presupusei cărări, dar fără nici un rezultat. Orice urmă se acoperea imediat de zăpadă, astfel că șansa cîinelui de a o descoperi după metodele obișnuite era nulă. Încercarea se dovedi zadarnică și echipa trebui să se întoarcă istovită la bază. Salvamontiștii stăteau triști în cabană, gîndindu-se cu jale că nu reușiseră să salveze din ghearele înghețului o tînără zvăpăiată care se jucase cu moartea.

Ringo se încălzi puțin lîngă foc, apoi ceru să iasă afară.

— E prea cald aici, nu se simte bine, zise Micu. Dă-i drumul ! îi făcu semn cabanierului.

Cabanierul deschise ușa. De afară răzbătu o pală de vînd înghețat. Cîinele ieși.

S-a așezat pe prețul de lîngă ușă, zise cabanierul zgribulindu-se.

— Ce v-am spus eu...

— Oricum, parcă viscolul s-a mai potolit. Vîntul și-a schimbat direcția, a început să bată dinspre platou...

Membrii echipei se așezară din nou în jurul mesei, frămîntîndu-și mințile ce să mai facă, încotro s-o ia, căci nu-i răbda inima să stea cu mîinile-n sîn. Luară o hartă a zonei și începu fiecare să-și spună părerea. Trecu cam un sfert de ceas.

— Nu putem sta așa, spuse unul dintre schiori.

Trebuie să încercăm pe altă pistă, întări celălalt.

În clipa aceea, de afară se auzară urletele fioroase

— Lupii, spuse cabanierul.

— Ringo ! E și glasul lui Ringo ! sări Micu.

Ieșiră cu toții în fuga mare. Cîinele nu mai era la ușă. I se deslușeau urmele pe zăpadă într-o direcție aproape perpendiculară față de cea pe care se deplasaseră ei. Se repeziră să-și ia schiurile rezemate de pereții cabanei.

— Acolo e un col, zise cabanierul. Se poate ajunge și pe drumul acela, dar e foarte periculos. Nu mi-am închipuit... Nu-i nici o tăbliță indicatoare pentru turiști și numai cine a mai fost vara pe aici și cunoaște drumul își poate permite un asemenea risc.

Urletele lupilor și ale cîinelui se-auziră și mai înversunat. Echipa schie cu toată viteza într-acolo. Ajunși în buza unei văi adînci și abrupte, membrii echipei amuțiră : tînăra era rezemată cu spatele de o stîncă, iar în jurul ei, la mică distanță, dădeau fircoale doi lupi ciolănoși. Fata probabil că adormise din cauza frigului, iar din focul pe care ea îl mcropise din cîteva vreascuri ieșeau numai cîteva pale vagi de fum. Lupii ar fi înhățat-o cu siguranță mai devreme, dar cel mai probabil văpăile focului, chiar firave cum au fost, îi ținuseră în loc. Ringo se aruncase în prăpastie, căci altfel n-avea cum să ajungă repede acolo, și se lipise de tînără, urlînd și prevestind astfel că va începe lupta pe viață și pe moarte. Lupii se îmboldeau unul pe celălalt, ca să aleagă momentul de atac. Ringo făcu un gest uluitor pentru Micu și pentru ceilalți care urmăreau scena îngroziți : arătîndu-și colții și mîrîind, o trase de mai multe ori de mînecă pe fată, ca s-o trezească. Fata mișca din mînă cu un gest moale, ca și cum ar fi spus s-o lase-n pace.

- Trăiește ! Trăiește ! se bucurară oamenii.

În acest moment, unul dintre lupi, care era mai vînjos, sări asupra lui Ringo și începu lupta. Micu și ceilalți începură să țipe la lupi și să arunce în ei cu bulgări de zăpadă. Nici unul dintre membrii echipei n-avea asupra sa o armă.

Primul lup își luă avînt și făcu un salt spectaculos spre pieptul cîinelui. Ringo se dădu iute la o parte, se încordă și, plecat ca o săgeată dintr-un arc, sări cu dinții direct în grumazul celui de-al doilea lup. Acesta urlă cu groază. Picături de sînge începură să înroșească zăpada. Cînd lupul cel mare sări din nou asupra cîinelui, Ringo fu din alt salt lîngă fată. Probabil că apropierea omului

îl îmbărbăta și-l făcea mai sigur de sine. Din marginea prăpastiei, Micu începu să strige diferite comenzi, îndemnîndu-l la manevre pe care cîinele le învățase pentru lupta cu infractorii. Vocea stăpînului său îi dădu și mai mult curaj și-l înverșună. Cei de sus schimbaseră tactica și nu mai țipau la lupi. În vale începură să răsune asurzitor două silabe : „Rin-go ! Rin-go !" Auzindu-și numele, cîinele se îndîrji și mai mult. Profitînd că lupul cel mai puternic era impresionat de sîngele semenului său, Ringo îi sări în spate și își înfipse colții adînc în ceafa lui. Apoi evită lupta directă și se refugie din nou lîngă față.

— Culcat ! Culcat ! strigă Micu, pentru că de jos era mai convenabil să țintească la gît și nu la ceafă.

Celălalt lup, slăbit de rana de la gît și dînd să facă ocol, ca Ringo să fie atacat din două părți, căzu în genunchi, îndoindu-și labele din față. Cîinele n-așteptă alt moment mai prielnic și, de jos, sări iarăși, sfîșiindu-i și mai mult rana pe care i-o provocase prima dată. Lupul cel mare sări asupra cîinelui, dar Ringo făcu două tumbe uluitor de rapide pînă lîngă un pom. Lupul mai puțin vînjos renunță la luptă. Celălalt, înfometat peste măsură, aștepta clipa ospățului. „Spectatorii" începură să încurajeze cîinele și mai frenetic : „Rin-go ! Rin-go !" Încurajat de oameni, precum și de faptul că reușise să răpună pe unul dintre lupi, cîinele prinse un plus de forță : se simțea stăpîn pe situație. Micu deduse acest lucru din atitudinea lui : deși era cu dușmanul în față, Ringo își permise să se uite o clipă la cei de sus și să dea ușor din coadă. „Galeria" mări și mai mult ritmul, cu toții strigînd la unison cît îi ținea gura : „Rin-go ! Rin-go !". Decis, cîinele ieși în fața lupului la luptă directă. Parcă înfricoșat de soarta confratelui său, lupul se dădu cîțiva pași înapoi. Ringo înaintă ferm. Lupului i se zburli părul și luă o poziție agresivă, arătîndu-și colții. Aflat la numai doi metri în fața dușmanului, cîinele începu un joc de tatonare, privindu-l drept în ochi și cu mișcări laterale foarte calculate. Trebuia ales bine momentul atacului : cel care

reușea să ajungă primul în grumazul celuilalt avea cele mai mari șanse de victorie.

— Fentă ! Fentă ! strigă Micu de sus și îl urmă întreaga galerie : Fen-tă ! Fen-tă !

Ringo făcuse cu dresorul său o sumedenie de exerciții cum să atace prin „fentă" cînd infractorul avea cuțit ; renunță deci la tactica dinainte și începu să fugă cu abilitate în jurul lupului. Surprins de o asemenea întorsătură, adversarul său se învîrtea pe loc, încordat la culme. Nu-i convenea jocul cîinelui, deoarece îi micșora stabilitatea și-i dădea o undă de ameteală. Cînd lupul era încurcat de sensul mișcării și își muta picioarele ca să rămînă cu fața la cîine, Ringo schimba sensul simulînd că atacă, iar lupul se răsucea ca un năuc.

— Fen-tă ! Fen-tă ! vuia valea, Ringo hotărî atacul, sesizînd că lupul era în dificultate.

Mări viteza ocolului, și, la o schimbare bruscă de direcție, urmată de fentă de atac simulată în stînga și-n dreapta, lupul se-mpiedică, moment suficient ca Ringo să-și înfigă fulgerător colții în gîtul lui. Amîndoi căzură la pămînt și lupul scoase un urlet. Vînjos și el, începu să se opintească din picioare și să se tîrască cu Ringo, pentru a-i slăbi strînsoarea și a-i veni rîndul să atace. Căuta, cu mișcări violente, să-l prindă și el pe Ringo de ceafă sau de corp, însă cîinele își arunca trupul în lături ca un acrobat, găsind imediat alte puncte de rezistență pentru picioare. Lupul încerca să se zbată, să vină cu fața-n sus, ca să-l îndepărteze cu ajutorul forței picioarelor, dar cîinele ocolea abil orice atac și se arcuia într-o parte. Colții lui pătrunseseră în vene și sîngele lupului începu să pateze zăpada pufoasă. Alte încercări în forță, alte zvîcniri și, încet-încet, puterile fiarei începură să slăbească. Culcat pe zăpadă, lupul se resemnă. Din cînd în cînd mai zvîcnea cîte puțin din picioare sau se cutremura. Ringo simți că-l răpusese, își descleștă dinții și, ridicîndu-se de lîngă fiară, plecă pe firul văii. De sus, se-auzea numai „Bravo, Ringo !"

Ocolind pe departe, prin locuri mai puțin periculoase, echipa ajunse și ea la locul dramei. Turista dormea, neștiind nimic din ce se petrecuse acolo, iar oamenii reușiră s-o trezească înainte de a se instala moartea prin înghеț. Micu se duse după Ringo, ghidîndu-se după picăturile de sînge care se-nșiruiau pe zăpadă. Găsi cîinele departe, la vreun kilometru, culcat pe burtă în zăpadă.

— Hai, băiatule. Hai că sîntem așteptați...

Tînăra își revenise și, aflînd ce se întîmplase acolo, privea îngrozită la lupii care zăceau nemișcați în zăpadă. Cînd Ringo apăru de după brazi, fata începu să plîngă ca un copil și, ridicîndu-se în picioare, o luă la fugă spre cîine cu brațele deschise. Fără putere, ca se-mpiedică, căzu, se ridică iar, cu brațele întinse spre cîine.

— Salvatorul meu ! șopti ea plîngînd.

...O vreme după această întîmplare, Ringo umblă posomorît ; probabil visa lupta cu lupii în fiecare noapte, căci se trezea mereu brusc din somn și scheuna, privind lung în direcția pădurii. Plină de recunoștință față de salvatorul ei, fata își petrecu concediul alături de Ringo și de Micu. Mai apoi, continua să vină de la București la Bușteni, aducîndu-i animalului tot felul de bunătăți. Ringo o iubea și el foarte mult. Se plimbau și se jucau în trei, ca o familie. Erau aproape nedespărțiți. Cu timpul, prietenia Alinei cu Micu se transformă într-un sentiment mai puternic. La căsătoria celor doi îndrăgostiți, Alina și Micu, aveau să participe mulți dintre milițienii pe care Micu îi ajutase, precum și medicii de la sanatoriu...

...„Dar pe cîți nu salvase Ringo de la moarte..." se gîndea Micu cufundat din nou în fotoliul de pe holul sălii de operații. Își aduse aminte cînd îi salvase și lui viața pentru a doua oară...

...La un post de miliție se primise un telefon de la un cetățean. Acesta declara că își omorîse soția în casă, dar el nu se va preda oricine ar veni și că va tăia cu toporul pe oricine se va apropia de ușă...

Alertă !

Imediat se făcu apel și la Ringo, fiindcă era un caz ieșit din comun, dacă se ținea seama de „personalitatea" autorului. Acesta, pe nume Vladimir Sima, suferea de o boală psihică incurabilă, de schizofrenie, fiind absolvit în actele sale de orice fel de răspundere penală.

Cazul era foarte grav, deoarece boala îl putea conduce pe Sima la acte irresponsabile. Tocmai datorită acestui pericol se apelase la Ringo, potrivit raționamentului : mai bine să fie sacrificat un câine decît un om...

Lui Micu nu-i convenise acest raționament ; acceptase cu o strîngere de inimă ca animalul să fie „vioara întîi" în imobilizarea acestui periculos bolnav psihic. Era prima oară cînd se confrunta cu o situație de acest gen și, sincer vorbind, îi era teamă pentru Ringo. Ar fi putut, la urma urmei, să refuze, deoarece ei se aflau în concediu de boală, dar milițienii veniseră cu argumente : numai un câine polițist foarte inteligent ca Ringo era în măsură să-i ajute. Subofițerul n-avusese încotro.

Să fii atent ! își sfătui el câinele. Să nu faci nici o mișcare fără comanda mea. Totul trebuie foarte bine calculat...

Deplasîndu-se la casa nebunului, milițienii constatară că Vladimir baricadase ușa prin interior și zbiera ca un năuc, amenințîndu-i cu toporul dacă vor încerca să pătrundă cu forța.

— Am omorît-o, ha, ha !... se lăuda el. Am omorît-o, să nu mă mai urmărească peste tot, ha, ha ! (Se auzeau lovituri de topor). Sînge, ha, ha, ha ! Na, să te saturi ! Na !...

— Cred că a ciopîrțit de tot cadavrul ! zise Micu cu o figură îngrozită.

— Dacă încercați să pătrundeți în casă vă omor și mă sinucid ! se auzi de dincolo de ușă. Abia am ascuțit toporul la polizor. Ha, ha, ha !... Ia uite ce taie ! Piu ! Ha, ha, ha !...

— Cum procedăm ? Dacă se sinucide ? îl întrebă colegul pe Micu.

— Nu-mi dau seama, făcu subofițerul. N-am mai avut niciodată un asemenea caz...

Încercară să-l ia pe bolnav cu vorbă bună, dar totul era în van.

— Vă omor și mă omor. Ha, ha, ha !... Acum băiatul se culcă și trage un pui de somn, ha, ha ! Lama toporului e bricl !...

Milițienii se uitară prin gaura cheii, dar nu se vedea nimic din cauza dulapului care baricada ușa.

— Te pomenești că nebunul se culcă, se strîmbă Micu.

— Mai știi ! făcu colegul.

Lipiră urechea de ușă, dar în cameră nu se mai auzea nimic.

— O fi adormit.

S-ar putea, ridică subofițerul din umeri. Dar poate că pîndește...

Micu n-apucă să-și termine bine fraza că simți în spatele său pași furișați. Cînd ridică privirea, împietri : văzu o secure ridicată deasupra sa, gata să lovească. Nu putu scoate nici o vorbă, nu putu schița nici un gest de apărare : o nălucă neagră izbi cu putere mîna ucigașă, făcînd-o să scape toporul lîngă piciorul subofițerului, și-l doborî la pămînt pe nebun. „Năluca" nu era altcineva decît Ringo, care printr-o săritură fulgerătoare își salvase stăpînul... Vladimir refuză să se predea imediat și Ringo trebui să-și arate colții ca să-l domolească. Imobilizîndu-l pe bolnav, milițienii observară că avea hainele curate. Ei își imaginaseră că trebuia să fie plin de sînge, după cum se auzeau loviturile de topor. Pătrunzînd în casă, rămaseră stupefiați : nu găsiră nici un cadavru. Soția nebunului fugise de-acasă cînd îl văzuse la poartă, iar nebunul, obsedat de ideea sa fixă, numai își închipuise c-a omorît-o...

...Secretara directorului institutului apăru pe holul sălii de operații și-l anunță pe subofițer că este căutat la telefon de căpitanul Roman.

— Vă mulţumesc, spuse bucuros subofiţerul şi alergă spre cabinetul directorului.

— Alo ! Cum stai, Micule ?

— Bine deocamdată, să trăiţi, tovarăşe căpitan ! Dumneavoastră cum vă simţiţi ?

— Mulţumesc, mă simt foarte bine.

— Au venit ajutoarele la timp ?

— Da, echipa a fost promptă. Încă o dată îţi mulţumesc. E vorba de o luxaţie şi nu de o fractură. În cîteva zile sînt pe picioare şi reiau ancheta. Colegii noştri n-au stat cu mîinile-n sîn şi au făcut paşi serioşi pe urmele criminalului.

— Am la mine o bucată de manşetă şi-un buton de-al său, cred că v-a spus ofiţerul de serviciu, zise Micu.

— Da, e o probă importantă. Am înţeles că are iniţialele „T.G."

— Exact, iar butonul este din argint.

— Am trimis deja pe plutonierul Stamate la tine, să i le dai. Dar spune-mi ce face Ringo.

Subofiţerul îl puse în temă cu tot ce se-ntîmplase şi cu faptul că operaţia era grea şi de durată.

— Ei, săracul... Ce cîine bun... Tocmai lui să i se-ntîmple nenorocirea asta ? Să ai grijă de el. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă imediat şi-ţi trimit tot ce trebuie.

— Deocamdată n-am nevoie de nimic. Să scape, atîta tot, încolo vedem noi.

— Să scape, da, încuviinţă ofiţerul. Trebuie să scape, altfel nici nu-mi închipui. A salvat atîtea vieţi... În numele vieţilor salvate ar fi drept să-i fie salvată a lui. Şi acum mi-aduc aminte de încurcătura din care m-a scos cu cetăţeanul acela, care a murit la miliţie...

— Vă înţeleg, spuse Micu.

— Te mai sun mai tîrziu, ca să aflu noutăţi. Succes ţie şi... mai ales chirurgilor !

— Mulţumesc, să trăiţi ! spuse Micu şi, după ce închise telefonul, se întoarse în holul sălii de operaţii. Îşi aminti întîmplarea la care făcuse aluzie căpitanul...

...Un cetățean, Petrică Nemeș, băuse într-o zi cam mult și, cum era sub influența alcoolului, începuse să arunce cu pietre într-un tren accelerat care se oprise în gară. Datorită scandalului, trenul trebuise să staționeze 25 de minute, perturbîndu-se astfel circulația feroviară. Condus la miliție, unde de serviciu era căpitanul Roman, huliganul fusese amendat. Nemeș avusese o comportare agresivă și la miliție. El îl amenințase pe ofițer că o să-l taie cu cuțitul cînd îl va prinde. Căpitanul Roman nu se simțise însă ofensat și, înțelegînd că atitudinea jignitoare a omului se datora băuturii, căutase să-l calmeze, invitîndu-l să se ducă acasă și să-și vadă de treabă. Nemeș plecase de la miliție tot amenințîndu-l pe ofițer și spiritele se calmară. Dar „calmul" acesta nu dură mult timp, căci, după un sfert de oră, huliganul veni înapoi, afirmînd că fusese bătut de un cetățean la numai cîțiva pași de sediul milițici. Cerea să se ia măsuri împotriva bătăușului. Căpitanul Roman îl însoți pe bețiv la locul unde pretindea că avusese loc agresiunea, însă nu constată absolut nimic. Strada era pustie. Scandalagiul nu oferi nici un fel de date, nici un fel de elemente în plus, afirmînd doar că fusese bătut în acel loc de un cetățean cu ochii șașii. Povestea bețivului i se păru căpitanului cusută cu ață albă. Căută să-l împace, asigurîndu-l că va lua toate măsurile necesare ca să-l identifice pe bătăuș.

— Nu ! Eu nu plec de la miliție pînă nu-l prindeți ! se încăpățînă Nemeș și se lăsă să cadă pe un scaun din sala de așteptare.

Ofițerul înțelese că băutura își făcea efectul.

— Mă rog, spuse el împăciuitor. Uite, intrați aici în birou, să nu vă vadă toată lumea în ce stare sînteți.

— Dar eu nu sînt beat ! protestă scandalagiul.

Ofițerul deschise ușa biroului și-l invită înăuntru.

— Nu plec de-aici pînă nu-mi faceți dreptate, zise bețivul clătinîndu-se tot mai tare.

— O să încercăm, îl potoli căpitanul Roman, apoi închise ușa și plecă.

— Cred c-a adormit, zise după un timp locotenentul Mușat. Nu se mai aude nimic din biroul de alături.

După două ore, veni în control șeful miliției. Ofițerii îi raportară despre cazul scandalagiului, despre amenințări, despre povestea pe care o încropise cu bătaia. Colonelul vru să stea de vorbă cu el. Intră în biroul în care se afla bețivul și-l zgîlțîi ușor, ca să-l trezească. Omul nu se mișca. Colonelul îi puse mîna pe față și înlemni.

— E mort ! exclamă el.

Roman îngălbeni. Ieșiră din cameră consternați. Colonelul se străduia să-și păstreze calmul. Un asemenea eveniment, chiar în localul miliției...

— Trebuie să anunțăm procuratura militară, n-avem încotro, spuse el și ridică receptorul telefonului. L-ai lovit cumva ?

— Cum vă puteți imagina așa ceva, tovarășe colonel ? zise Roman palid la față. Mă cunoașteți, n-am dat o palmă în viața mea nimănui.

— Știu, făcu șeful, dar am întrebat așa, ca să fiu sigur.

— În privința asta fiți fără grijă.

La fața locului sosi un procuror militar și un medic legist.

— Examinează-l, te rog, îl invită procurorul pe medic. Între timp, eu o să stau de vorbă cu ofițerii.

Căpitanul Roman îi explică și procurorului militar ce se întîmplase. Fu invitat să scrie o declarație în acest sens. Minutele treceau greu, chinuitor. În cele din urmă, ușa alăturată se deschise și apăru medicul legist.

— E grav...

— Ce-i ? îl privi atent procurorul.

— Pot să spun cu certitudine, fără să-i fac autopsia, că moartea s-a datorat unei fisuri craniene. A primit o lovitură foarte puternică în cap, în zona parietală stîngă. Veniți să vedeți...

Toți cei de față se convinseră de constatarea medicului legist. Cîteva minute se așternu o liniște mormîntală.

— L-ați lovit ? se uită procurorul la cei doi ofițeri. Vă rog foarte mult să fiți sinceri.

— Cum ați putea crede așa ceva ? spuse livid la față căpitanul. M-a și amenințat că mă taie, dar nu mi-am permis nici măcar să-i spun o vorbă mai dură.

— Mă rog. Scrieți și acest lucru în declarație, spuse procurorul.

Roman își dădu seama că procurorul avea suspiciuni serioase împotriva sa.

— Trebuie să stabilim neapărat unde a fost lovit și de către cine, interveni colonelul. Legea trebuie respectată, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Îmi dau seama și eu de asta, încuviință căpitanul cu o expresie hotărîtă. Chiar acum plec să fac investigații, e onoarea mea în joc.

— Absolut, întări procurorul. Pot exista mai multe ipoteze. Să fi fost lovit de cineva, atunci cînd a aruncat cu piatra în geamurile trenului ?

— Nu-i exclus, deși eu am fost acolo și n-a pomenit nimeni de așa ceva. Nici chiar... el, scandalagiul. Și sînt convins că mi-ar fi spus, după modul cum era pus pe harță și căuta noduri în papură.

— Atunci ?

— Mai repede cred că a fost lovit după ce a plecat de la miliție.

— În situația asta lucrurile se complică și mai mult, dacă nu se găsește persoana care l-a lovit, oftă procurorul.

— Știu... De aceea mă frămînt... murmură ofițerul. Totuși un vinovat există și trebuie să-l descoperim. Îmi permiteți să încep cercetările ?

— Cît mai urgent.

Investigațiile făcute de ofițer la gară, unde avusese loc scandalul, confirmară părerea căpitanului că bețivul nu fusese lovit acolo. Reveni pe strada unde se afla sediul miliției și unde scandalagiul pretinsese că fusese lovit. Făcu investigații din casă în casă. Nimeni nu văzuse nimic. Luă la rînd restaurantele din apropiere, gîndindu-se că omul, după ce plecase de la miliție, se dusese iar la băut, dar nimeni nu-și amintea să-l fi văzut în restaurant.

Se întoarse trist la miliție. Procurorul ridicînd privirea spre el :

— Ei, ce-ai făcut ?

— Nici un rezultat, spuse Roman încet. Înțeleg că unele bănuieli planează asupra mea, dar vă mai asigur o dată că nu sînt vinovat !

— Am să mai chem cîțiva ofițeri și reluăm investigațiile, fu de părere șeful miliției. Poate că există totuși cineva care să fi văzut cînd bețivul a fost lovit.

— Bine-ar fi, spuse cu îndoială procurorul.

În prag își făcură apariția Micu și cu Ringo, care veneau de la antrenament.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă subofițerul un coleg de-al său.

I se explică situația și el tresări.

— Dar la Ringo nu v-ați gîndit ?

Apoi raportă propunerea sa.

— Bine, răspunse procurorul. Crezi că ar putea să ne ajute cu ceva ?

— Cred că da, spuse Micu. Îi dăm urma de la încălțăminte, iar el o să ne reconstituie traseul pe unde a umblat victima pînă să vină la miliție.

— Nu-i rău, căci vom ști exact încotro trebuie să ne îndreptăm investigațiile, aprobă procurorul. Gata, puneți-l la treabă !

Cîinele părăsi sediul miliției și parcurse pe stradă vreo patru sute de metri, apoi se opri lîngă un gard pe care începu să-l miroasă.

— Formidabil ! exclamă procurorul. Din gard a fost ruptă recent o șipcă, se vede clar.

— Uitați-o aruncată în curte ! sesiză căpitanul.

Examinară șipca și observară că la un capăt era pătată cu sînge. Se vedeau și cîteva fire de păr. Era clar că ea reprezenta arma cu care bețivul fusese lovit în cap.

— Ați văzut ? spuse Micu bucuros. Acum o luăm invers.

Dădu cîinelui să miroasă celălalt capăt al șipcii. Ringo găsi foarte repede urma de miros a persoanei care luase

șipca în mînă. Plecă preocupat, cu botul în jos... Se întoarse, trecu prin fața miliției și intră într-o curte de pe aceeași stradă, situată nu departe de clădirea unde oamenii legii se frămîntaseră pînă atunci. Bătură la ușa casei. Le deschise un tinerel, pe care cîinele fu gata să-l înșface.

— Mă mușcă !

— Cred că știi pentru ce, opri Micu cîinele. Șipca !...

— Da, l-am lovit pe bețivul ăla, mai mult de frică, recunoscu imediat tinerelul. Dacă nu procedam așa, mă snopea el din bătaie...

— Pentru ce ? Care a fost motivul ?

— Așa, din senin... Mi-a cerut un foc, iar eu n-am avut de unde să-i dau, că nu fumez, și el a început să mă lovească, înghesuindu-mă în gard. Așa mi-a venit ideea cu șipca, dar nu i-am dat tare, ci numai ca să scap de el. După ce l-am lovit, m-a fugărit vreo sută de metri, dar fiind beat n-a reușit să mă prindă. M-am gîndit să vin la miliție să vă spun, dar pînă la urmă am renunțat. Ce să vă mai dau de lucru cu un bețiv ?

— Dac-ai ști cît ne-ai dat de lucru... făcu procurorul militar. Era gata să cadă năpasta pe capul unui om nevinovat...

...Într-o comună, la munte, dispăruse un copil de trei anișori. Părinții copilului lucraseră ziua la o carieră, intenționînd să aducă piatră pentru temelia unei case. La prînz, bunicul, un om de 90 ani, plecase să ducă de mîncare soților ce scoteau piatră. Îl luase și pe prîslea cu el, fiindcă n-avea cu cine să-l lase acasă. Pînă la carieră străbătuseră încet, încet, trei kilometri, urmînd o cărare de munte care scurta drumul. Băiețelul mergea în urma bunicului său și era vesel ; alerga după fluturi, culegea flori... Apoi bunicul făcuse cale întoarsă, crezînd că prîslea rămăsese la cariera de piatră, cu mămica și cu tăticul lui. Seara, venind acasă obosiți, soții îl întrebară pe bătrîn

unde-i „Aricel", după cum îl alintau ei. Moşneagul îngălbeni... Copilul îl urmase pe bătrîn, însă întrînd în pădure după flori, se rătăcise...

Impresionaţi de eveniment, sătenii se adunară buluc în curtea părinţilor deznădăjduiţi şi hotărîră să plece cu felinarele în căutarea lui. Scotocirea dură toată noaptea, dar nu reuşiră să-i dea de urmă. Raportîndu-se evenimentul de către şeful de post, gîndurile ofiţerului de serviciu fugiră imediat la Ringo...

Nu se lumină bine de ziuă şi Ringo, împreună cu Micu, erau deja pe cărarea de munte de unde dispăruse copilul.

— Cred că a făcut şi congestie pulmonară, dacă nu l-a mîncat vreun lup, plîngea întruna mama. E îmbrăcat numai cu pantaloni scurţi şi un ilicel, iar aici vedeţi ce rece este.

— Nu, disperaţi, că o să-l găsim, fiţi sigură, o liniştí subofiţerul. Aţi adus o cămăşuţă purtată a copilului ?

— Da. Poftiţi !

— Perfect. Şi-acum, Ringo, la treabă ! îşi îndemnă el cîinele.

Ringo mirosi cămăşuţa de mai multe ori şi luă urma copilului, abătîndu-se într-o parte şi alta a cărării. Parcurseră distanţa pînă la carieră şi se-ntoarseră, însă cîinele nu reuşi să găsească copilul. Părinţii începură iarăşi să plîngă.

— Să se odihnească puţin cîinele şi reluăm, spuse Micu, care nu-şi pierduse speranţa.

Cîinele stătea culcat pe burtă şi privea curios la mulţimea de oameni din jurul său, fiind atent parcă să audă tot ce se vorbea. Deodată însă ciuli urechile şi se ridică brusc în picioare, privind foarte atent spre pădure. Micu trase cu coada ochiului la cîine şi le făcu semn sătenilor să nu mai vorbească. Ringo scînci o dată scurt, se uită la dresor şi o luă la goană printre copaci.

— A simţit ceva ! spuse Micu plecînd în fugă după el.

Sătenii îl urmară. Începu o goană prin pădure ca la curse. Cîinele parcurse în acelaşi ritm cam doi kilometri, iar cînd ajunse la vreo zece metri de o prăpastie se opri.

— Ce-i, Ringo ?

Animalul scîncea întruna şi dădea bucuros din coadă, privind spre un tufiş din marginea prăpastiei. Micu se uită atent într-acolo. Se apropie de tufiş şi-l văzu pe „Aricel" care dormea nevinovat, cu degetul în gură. Privind în jos, pe subofiţer îl trecu un fior : din locul unde se afla copilul şi pînă la prăpastie era numai un metru. Îl mîngîie uşor, ca să nu se trezească brusc, şi cînd copilul făcu ochii mari şi-i zîmbi, îl luă în braţe, spre satisfacţia mamei lui care izbucnise acum într-un plîns de bucurie.

— Aici erai, drăguţule ! spuse Micu şi-l încredinţă femeii.

— Mi-e foame, mamă ! fură primele vorbe ale lui „Aricel".

— Îţi dă mama tot ce vrei tu ! strigă femeia şi-l sărută cu foc.

Ringo se apropie şi el de femeie şi privea duios la copil, gudurîndu-se.

— Bravo, Ringo ! Bravo ! îşi mîngîie Micu cîinele.

— Cuţu ! Cuţu ! întinsese mîna „Aricel" spre cîine.

— Nu-i este teamă de cîini, spuse femeia. Numai să nu-l muşte...

— Cum să-l muşte ? rîse Micu. După ce l-a salvat...

Mama copilului îl lăsă jos pe prîslea şi Ringo veni imediat lîngă el. Amîndoi aveau aceeaşi înălţime şi erau la fel de veseli. Plin de bucurie, copilul începu să-l mîngîie şi să se joace cu el. Scena îi impresionă puternic pe toţi.

Plecară din pădure numai după ce i se satisfăcu plăcerea lui „Aricel" să-l ţină el de coardă pe Ringo şi să-l conducă o bucată de drum.

— Dar de ce s-a oprit la zece metri de tufiş şi n-a înaintat pînă la copil ? îl întrebă pe Micu un sătean.

Subofiţerul zîmbi.

— E un cîine cu bun simţ, începu el să explice. Şi-a dat seama că dacă s-ar fi apropiat mai mult, copilul se putea speria cînd se trezea. Prăpastia era la mică distanţă şi copilul putea să facă o mişcare imprudentă...

— Da, aveţi dereptate. Acum înţeleg... îl aprobă omul. E un cîine nemaipomenit.

Cîţiva ani mai tîrziu, cînd Micu trecu cu Ringo prin acel sat, cu ocazia unei alte misiuni, se opri şi pe la casa lui „Aricel". Prîslea era acum mare, avea şapte ani şi cum îl văzu pe Ringo, veni repede la el. Cîinele dădu bucuros din coadă şi-i dădu cîteva tîrcoale, privindu-l puţin mirat, ca şi cum ar fi vrut să spună : „Măi, dar mare te-ai mai făcut !... Parcă ai uitat că eram de aceeaşi înălţime!..."

...Dragostea cîinelui pentru copii avea să-i aducă, într-un alt caz, un prieten care-i va datora recunoştinţă toată viaţa. Unui cetăţean i se spărsese într-o noapte bucătăria şi i se furase butelia de aragaz. Ringo intră în „joc" şi, cum ieşi din curtea cetăţeanului, pe urmele infractorului, începu să strîmbe din nas şi să ezite. Micu înţelese repede despre ce era vorba : infractorul, foarte abil, dăduse drumul la gazul din butelie, ca să anihileze mirosul cîinelui poliţist care i-ar fi luat urma. „Cu toate astea s-a-nşelat !" zîmbi Micu în sinea sa. „Nu şi-a dat seama că tocmai gazul îl trădează şi ne duce pînă la el acasă".

— Hai, Ringo, ştiu că nu-ţi place ! îşi îndemnă el cîinele. Trebuie să-i întoarcem şi noi surpriza !...

Mai strîmbîndu-se, mai opintindu-se, cîinele străbătu cîteva străzi, apoi se opri lîngă un recipient de gunoi de la un colţ.

— Te-a ameţit gazul, îl mîngîie subofiţerul văzînd cum lăsa capul moale într-o parte şi-n alta.

În realitate, cîinele nu ameţise ; alta era cauza comportării sale ciudate. El mirosi recipientul de gunoi, îi dădu cîteva tîrcoale, apoi se ridică cu labele pe el, întinse botul şi împinse capacul în sus. Scîncea atît de grav, încît aveai impresia că plînge...

— Ce-i cu tine ? se miră Micu. Ce-oi fi găsit în gunoi?

Ridică capacul recipientului şi amuţi. Deasupra gunoiului dormea un nou-născut înfăşurat în scutece, cu o suzetă în gură !

— Ei, drăcie ! spuse mirat Micu.

Luă copilul în braţe şi plecă cu el la miliţie.

— Al cui oi fi tu ? zise Micu. Care o fi mama aia fără milă, care te-a aruncat la gunoi ? O, şi ce frumuşel eşti cînd rîzi !...

Subofiţerul ajunse cu el la miliţie. Începură verificări, cercetări, investigaţii, dar nu se reuşi să se dea de urma mamei care-şi abandonase copilul în acest mod. Ea nu era probabil din localitate ; coborîse din tren numai ca să-şi ducă planul la îndeplinire, fiindcă în oraşul în care domicilia ar fi fost descoperită mult mai repede. Pruncul fu predat la Casa de copii. Trebuind să i se dea băieţelului un nume, personalul Casei de copii, hotărî, în cinstea „descoperitorului", să-i dea numele acestuia, astfel că el fu înregistrat în acte cu numele de Norocel Ringovan. Micu şi Ringo veneau adeseori şi-l vizitau pe Norocel.

În privinţa hoţului care furase butelia de aragaz, Ringo îşi reluase misiunea şi îi aduse şi lui un... „norocel".

...Afecţiunea deosebită a cîinelui pentru copii, avea să-i aducă, odată cu rezolvarea unui alt caz, o adevărată notorietate. S-au scris articole în presă despre el şi despre fapta sa care impresionase inimile tuturor...

Un tînăr din judeţul Olt se prezentase la postul de miliţie din comună şi relatase că iubita sa, care era însărcinată, în dimineaţa aceea probabil născuse şi omorîse copilul.

— I-a scăzut burta complet şi stă în pat, preciză el. Şi-a ascuns sarcina pînă acum, acesta fiind şi motivul pentru care n-a mai ieşit în lume în ultimele luni.

— Bine, dar ce explicaţie ţi-a dat totuşi cînd ai întrebat-o unde-i copilul ? întrebă şeful de post.

— Mi-a zis că s-o las în pace, fiindcă ştie ea ce-a făcut. Eu i-am reproşat, fiindcă doream să lase copilul şi să mă căsătoresc cu ea, dar m-a ameninţat că dacă o reclam se spînzură.

— Chiar așa ?

— E-n stare.

— Bine, o să procedăm cu tact ca să intrăm în casă, îl asigură miliţianul.

Fu chemată o ambulanţă de la spital, şi, cînd maşina sosi, miliţienii intrară în casă. Fata avea funia pregătită lîngă ea, să se spînzure dacă va veni miliţia, dar n-apucase nici măcar să se dea jos din pat, aşa de repede acţionaseră oamenii legii. Ea se îngălbeni şi spuse că se simţea rău, dar că nu fusese gravidă niciodată.

— Trebuie să ne însoţiţi pînă la spital, îi zise şeful de post.

— Dacă n-am încotro, mă supun, ce să fac... spuse fata şi începu să se îmbrace.

Miliţienii îi supravegheară îndeaproape fiecare mişcare, ca să nu aibă vreo otravă la îndemînă şi să facă vreun gest necugetat. După ce o conduseră în ambulanţă, tot sub supraveghere, făcură percheziţie. Nu găsiră decît un scutec folosit, care era aruncat sub pat. Căutară prin grădină dar nu reuşiră să găsească nimic.

La spital, tînăra fu consultată de un medic specialist, care concluzionă că născuse recent, cel mai probabil în cursul nopţii. Sarcina fusese normală.

— Ce-ai făcut cu copilul ? întrebă aspru medicul.

— N-am născut nici un copil, se încăpăţîna fata să nege. Dacă nu mă credeţi, atunci să-l găsească miliţia !

— Degeaba încerci să te ascunzi după deget, n-ai nici o şansă, căută s-o convingă medicul. Gîndeşte-te bine, n-ai să poţi scăpa nici în ruptul capului. Trebuie să fii conştientă de situaţie, să spui ce-ai făcut cu copilul. Poate mai trăieşte, poate-l putem salva. E copilul dumitale, ia gîndeşte-te...

— N-am născut, nu-nţelegeţi ? spuse ea tremurînd din cauza stării psihice în care se afla. Să-l găsească miliţia, v-am spus !

Miliţienii căutară şi ei să-i explice fetei că n-avea rost să se încăpăţîneze, că era mai bine să spună tot, uşurîn-

du-şi astfel sufletul, precum şi... situaţia juridică. Tînăra o ţinea una şi bună, invitîndu-i să găsească pruncul. Şocată de ce înfăptuise, căzu apoi într-o stare de apatie. Medicul le făcu semn miliţienilor să iasă şi îi urmă şi el.

— Trebuie să rămînă aici ca să-şi revină şi să-i aplicăm şi-un tratament postnatal, zise el. Abia mîine cred că se mai poate încerca ceva cu ea. Pînă atunci...

— Ştiu. Rămîne ca noi să găsim copilul, completă şeful de post.

— Meseria...

Urmară cercetări amănunţite. Căutară din nou, atenţi, ore în şir, prin grădină şi în jurul ei, sperînd că vor găsi locul cu pricina. Zadarnic.

— Ce naiba să mai facem, că aşa n-o să-l găsim nici pînă la vară ! se frămînta şeful de post.

— Dacă am putea exploata scutecul... ce bine-ar fi, îşi dădu cu părerea un ajutor de-al său.

— Bravo ! Cum de nu m-am gîndit ? tresări şeful de post. Ai auzit de Ringo, cîinele acela faimos ?

— Da, bineînţeles...

— Îl aducem aici şi-ncercăm şi cu el ! Hai la telefon !

La patru după-amiază, Micu ajunse cu Ringo în localitatea respectivă, fiind întîmpinat de miliţienii de la post.

— A mai rezolvat vreun caz ca ăsta ? îl întrebă pe Micu şeful de post, admirînd cîinele.

— Nu, însă mi-a descoperit după miros multe locuri unde unii infractori au îngropat obiectele furate.

— Atunci e perfect. Sper ca de la scutec să ne conducă în locul unde se află copilul.

— Şi eu sper... zîmbi Micu, însă pînă atunci Ringo trebuie să se odihnească puţin, căci drumul lung l-a obosit foarte tare.

— De acord, îi dăm şi o gustărică.

Cîinele luă o gustare şi se odihni o jumătate de oră.

Apoi, dresorul îl învioră puţin şi-l puse la treabă. Îi dădu urma de miros de la scutec şi-i ordonă să caute.

După modul cum se descurca, Ringo nu arăta că ar avea greutăți, prelucrînd urma de miros mai mult pe sus. Înainte de a conduce spre grădină, cîinele intră în magazie, scînci și rîcîi cu laba un petic de pămînt dintr-un colț. Milițienii săpară cu un hîrleț și scoaseră la lumină un pachet cu mai multe cîrpe murdare de sînge.

— Astea cred că sînt de la naștere ! fu de părere Micu.

— Probabil, dar nu-i exclus să fie sînge și de la copil, presupuse șeful de post. Oricum, sînt semne bune !

— Miros, Ringo ! îi dădu Micu din nou scutecul să-l adulmece. Urma ! Urma !

Cîinele ieși din magazie puțin cam nesigur, fiindcă tot avea tendința să se-ntoarcă, și cam șovăi în fața porții care ducea în grădină. Se mai uită o dată înapoi, spre ușa magaziei, apoi, ridicînd capul, scînci scurt și intră în grădină cu pași mici.

— Semne bune, repetă șeful de post.

Cîinele depăși fundul curții și o luă pe miriște, în direcția dealului care se înălța semeț în față. Se opri puțin nedumerit lîngă rădăcina unui pom, apoi, dintr-o dată, ca în urma unui șoc puternic, începu să latre tare și să alerge în jurul pomului. Milițienii priveau uimiți ; nici Micu nu putea să-și explice reacția cîinelui, care nu mai lătra, dar începuse să scîncească.

— Cazmaua ! cerul șeful de post după ce Ringo scurmă o dată cu laba în locul care-i provocase o reacție atît de puternică.

Dînd iarba la o parte, milițianul constată că pămîntul era afînat, iar locul fusese acoperit cu grijă ca să nu se vadă că acolo se săpase. Înfipse cazmaua și începu să arunce în lături pămînt, cît cuprindea numai vîrful uneltei, cu grijă să nu lovească ceea ce se afla îngropat acolo. Trecură așa, într-o atmosferă apăsătoare, în care și Ringo amuțise, minute în șir.

— Am dat de ceva tare ! spuse emoționat șeful de post.

Cîinele scînci iarăși, făcînd alte ture în jurul pomului.

— E ceva tare, zău... repetă milițianul.

Nu avea curajul să sape mai departe și se aplecă în genunchi deasupra gropii, încercînd să scoată pămîntul cu mîinile. Era transpirat și făcea eforturi evidente să-și ascundă emoția. Încet-încet, în fața lor apăru capacul unui cufăr de lemn uzat și ros de șoareci. Șeful de post privi cu o teamă ascunsă la colegii lui și săltă capacul.

— Extraordinar, trăiește...

Din cufăr îl priveau doi ochi căprui ai unui prunc. Aplecînd capul curios și văzînd și el „minunea", cîinele, căruia i se datora tot meritul acestei descoperiri, se lungi în iarbă și începu să scîncească încet.

După cele zece ore de supraviețuire într-un coșciug improvizat, copilul fu dus imediat la spital și salvat. A doua zi, mama, care comisese nelegiuirea într-un moment de rătăcire, se trezi din delir cu copilul lîngă ea. Îl strîngea în brațe și-l săruta ca o nebună, fiindcă nu-și dădea seama dacă totul fusese un vis sau era realitate...

...Micu se ridică din fotoliu și începu să se uite iarăși la tablourile de pe hol.

Întîlni un peisaj splendid de pe muntele „Postăvarul" ; în centrul imaginii două telecabine roșii frapau privirea...

Lîngă cabana „Postăvarul" se comisese un omor, iar autorul dispăruse cu banii pe care-i luase de la victimă. Fiind un eveniment foarte grav, șeful miliției îl solicitase în ajutor și pe Ringo, sperînd că animalul să le fie folositor.

Micu descoperi lîngă cadavru o urmă de încălțăminte care nu semăna cu a victimei și consideră că ea reprezenta unica șansă pentru Ringo. Cîinele era destul de vioi, datorită aerului proaspăt de munte, și acceptă bucuros să-și aducă serviciile sale. Conduse după urma de miros pînă jos, la telescaun, și aici se opri. El mirosi pe rînd fiecare banchetă a telescaunelor și alese una dintre ele.

— Merge... se bucură ofițerul care conducea ancheta, un căpitan.

— Merge, se bucură și Micu.

Criminalul se urcase, așadar, într-un telescaun și coborîse în Poiană. Cîinele îi căută urma la sosire în clădirea telescaunului.

— Miros, Ringo ! Caută ! Caută atent ! îl îndemna subofițerul.

Animalul se străduia să fie la înălțime, dar nu reușea. Privi neputincios la Micu și se așeză pe labele dinapoi.

— Ce naiba s-o fi întîmplat ? căută Micu o explicație.

— E clar ! A sărit din telescaun ! spuse căpitanul.

— S-ar putea s-aveți dreptate... încuviință dresorul urmărind în sus șirul de telescaune.

Ringo mirosi din nou bancheta pe care stătuse asasinul — și care fusese scoasă din circuit — și porniră cu el pe cărarea de sub șirul de telescaune.

— Caută ! Caută ! nu mai contenea Micu.

Ajunși pe coama primului povîrniș mai mare, unde distanța de la pămînt la telescaun era numai de doi metri, cîinele lătră și începu să dea bucuros din coadă.

Subofițerul își dădu seama că animalul regăsise urma.

— Bravo, Ringo !

De fapt, se și observau în zăpadă mai multe urme de pași și locul puțin bătătorit de la cădere.

— Urma ! Urma ! își înviora el cîinele luîndu-i-o înainte.

Ringo se juca pur și simplu cu acea urmă proaspătă și coborî pe lîngă pădure, pînă la trei sute de metri de clădiriea telescaunului. Continuă urmărirea pe trotuar și intră fără ezitări în clădirea hotelului. În restaurant, programul era în toi. Cînd Ringo apăru impozant în ușă, orchestra se opri. La mese începură murmure, toate privirile fiind ațintite numai la cîine.

— Urmăriți mișcările celor de la mese, ca asasinul să nu poată fugi dacă-i aici, îl rugă Micu pe căpitan, apoi spuse cu voce tare : Fiți calmi și stați liniștiți la mesele dumneavoastră, căci animalul caută un obiect pierdut, atîta tot!

Ringo, după ce întîrzie puţin mirosind intens în dreptul uşii, plecă sigur de sine printre mesele din dreapta şi se opri în faţa a două tinere îmbrăcate elegant. Pe masă erau pahare cu coniac şi citronadă, cafea şi ţigări scumpe. Una dintre fete, o blondă platinată, păli la faţă.

— Nu vă speriaţi ! spuse Micu. Nu-i agresiv.

Tînăra nu scoase un cuvînt şi aştepta ca animalul să se-ndepărteze, dar Ringo nu se clintea. El o privea întruna pe fată, ca şi cum ar fi aşteptat să mărturisească, după care Micu să-i dea comanda de încetare.

— Caută ! îşi auzi stăpînul.

Lăsă botul în jos şi, mirosind un picior al tinerei îşi aruncă labele în poala ei. Fata făcu un gest de apărare.

— Obiectul căutat de cîine se află la dumneavoastră! spuse Micu şi-i făcu semn lui Ringo să se aşeze lîngă masă. Fata tăcea. A mai fost cineva aici, nu-i aşa, domnişoară ? o privi apoi cu subînţeles pe cealaltă tînără. Vorbeşte, dacă nu vrei să fi acuzată de complicitate !

— A plecat adineauri să se culce, zise a doua fată tremurînd. E-n camera treizeci şi opt.

— Pe el îl căutăm în primul rînd, spuse Micu printre dinţi, apoi mutîndu-şi privirea la blonda platinată : Unde-s banii ?

— Îi are la jartea, mărturisi cealaltă.

— Scoate-i, făcu aspru miliţianul.

— Cum... aici ?

— Aici ! Scoate-i uşor pe sub masă, că nu se vede...

Blonda n-avu de ales şi puse pe masă un ghemotoc de bancnote.

— N-ai ştiut că... sînt murdari ? îi arătă Micu o bancnotă ce era pătată de sînge.

Tînăra tăcu plecînd capul în jos. Căpitanul, care se apropiase între timp, se adresă fetelor :

— Mergeţi cu noi. Amîndouă !...

Făcu semn şefului orchestrei să-şi reia programul. Muzica reîncepu şi cele două tinere părăsiră barul în acor-

durile unei melodii care le trezea prea tîrziu la realitate : „Banii n-aduc fericirea..."

Asasinul fu luat direct din pat și își recunoscu fapta...

...La plecarea de la sanatoriul din Bușteni, erau de față toți cei pe care Micu și Ringo îi ajutaseră și care nu se puteau împăca cu gîndul că el îi va părăsi... Ringo se vindecase, ca și Micu, și devenise un veritabil cîine polițist. Înainte de sosirea trenului, fiecare își luase rămas bun de la Ringo, cîinele lăsîndu-se mîngîiat și alintat de toată lumea. Presimțise că părăsea acele locuri și nu prea era în apele lui, mai ales după ce-l văzuse pe stăpîn, în ochii căruia citise tristețea despărțirii.

În tren, Ringo fusese foarte trist, ca și dresorul. Îi reveni buna dispoziție abia cînd se apropiară de București. În gară, pe Micu îl aștepta Alina, iar pe Ringo o surpriză...

Coborîră din tren și nu făcură decît cîțiva pași pe peron, că Ringo scoase un lătrat de bucurie și o luă la fugă. Din sens invers, aceleași mișcări le făcuse și-un alt cîine... Nada ! Amîndoi se gudurau de bucurie ca doi copii și erau așa de veseli de reîntîlnirea lor, încît se ridicau în două labe și țopăiau grumaz lîngă grumaz, fără să le mai pese de nimeni din jurul lor.

— Ce repede mai uită de dresor, spuse Micu după ce își sărută soția. Uită-te la Nada. Nici că-i pasă că sînt și eu pe-aici și nu ne-am văzut de șase luni...

Subofițerul exagerase, căci Nada, cum dădu cu ochii de el, se aruncă cu toată viteza în brațele lui, așa cum făcea la Sibiu, în curtea centrului de dresaj.

— Ce grea te-ai făcut ! se miră Micu și o lăsă jos. N-ai prea ținut la siluetă.

Nada sărea întruna pe el și scheuna veselă. Cînd plecase cu Ringo la Bușteni, Micu o dăduse în primire unui alt coleg, pentru ca acesta s-o îngrijească și să repete unele elemente de dresaj. După cum fusese Micu informat, colegul său reușise numai într-o mică măsură să și-o apropie

pe Nada, aceasta fiind cu gîndul în permanență la fostul ei dresor. Poate că se gîndea și la Ringo...

Venind cu Ringo la București, Micu fu felicitat de șefii săi pentru ceea ce reușise să facă din acest cîine și își reluă activitatea profesională propriu-zisă, avînd în primire ambii cîini, pe Ringo și pe Nada. Rezultatele obținute cu ei la București și în țară au fost de-a dreptul spectaculoase, Ringo dovedindu-și din plin faima de cel mai bun cîine polițist. Ringo și Nada locuiau sub același acoperiș, mîncau împreună, zburdau împreună, repetau împreună elementele de dresaj. Participau împreună la rezolvarea cazurilor mai dificile.

...Într-o pădure de munte fusese descoperit, într-o vîroagă, cadavrul unei femei necunoscute. Milițienii se aflau în fața unui caz foarte greu, deoarece în primul rînd nu știau cine-i victima, ca apoi să întreprindă investigații și să-l descopere pe autor. În lipsa relației victimă-agresor, ancheta avansa cu greu.

Prima care intră în acțiune fu Nada, căreia i se dădu o urmă de miros de lîngă picioarele cadavrului. Ea conduse prin poteci de munte și locuri greu accesibile, pînă într-un cătun. Aici, intră într-o grădină în care se afla o casă modestă și se opri la ușă. Ușa era închisă cu un lacăt. Milițienii făcură investigații printre vecini și aflară că acolo locuia o femeie singură, Voica Mioara, care plecase la oraș după tîrguieli. Nu avea prieteni ; se despărțise de soțul ei care se stabilise departe, într-o comună aflată peste patru dealuri. Milițienii percheziționară casa femeii, dar nu găsiră nimic care să-i ajute să progreseze cu cercetările.

Echipa se întoarse în pădure, în locul unde se afla cadavrul. Fu pus la treabă și Ringo, căruia i se dădu urma de miros din același loc. Surprinzător, el nu se îndreptă spre cătun, cum făcuse Nada, ci în sens invers. Milițienii se uitară nedumeriți unul la celălalt și-l urmară pe Ringo.

— A mai făcut vreo figură de genul ăsta ? îl întrebă pe Micu un tînăr locotenent.

— Nu. Nu știu ce să cred, ridică dresorul din umeri. Dar mai știi ce ispravă face !...

— Am auzit multe lucruri grozave, la școală, despre Ringo. E chiar așa de talentat ?

— Să-l vedem... spuse cu modestie Micu.

Tînărul ofițer renunță la alte întrebări și mări pasul. Ringo merse aproape trei ore peste dealuri, pînă în comuna...

— Să știți că ne duce la casa fostului soț al Mioarei, se bucură locotenentul. El e criminalul !...

— Nu știu, să vedem... făcu circumspect dresorul.

Cîinele conduse pînă la o curte frumos îngrijită. Se observa de la o poștă că acolo locuia un om gospodar. Ei se numea Paul Nicoară și fusese soțul Mioarei. Cînd i se explică despre ce era vorba, omul îngălbeni.

— Nu se poate așa ceva, e o greșeală la mijloc, se apără el. Sînt despărțit de Mioara de zece ani și n-aveam nici un motiv să fac o asemenea crimă. M-am recăsătorit, am gospodăria mea, am copii... La ce bun...

— *Unde-ați fost azi-noapte ?*

— Acasă, unde să fiu. Am stat cu un vecin și m-am cinstit pînă spre dimineață. Eram dator, că m-a ajutat la cosit.

Milițienii își dădură seama că el nu putuse să comită omorul. N-avusese timpul necesar, după calculele lor. Atunci de ce Ringo îi dusese la el în curte ?!

— Ciudat ! se chinuia Micu să găsească un răspuns.

— Ce să fie ? își făcea tot felul de *probleme* și locotenentul.

— Ia stați puțin ! îi veni subofițerului o idee. De ce Ringo a intrat aici, în curtea lui Nicoară ?...

Fără să-i spună *nimic fostului* soț al Mioarei, milițienii îl puseră din nou la treabă pe Ringo, dîndu-i miros de la alte urme de încălțăminte din curte. Cîinele adulmecă urmele și porni. Ieși din curtea lui Nicoară, făcu la stînga,

pe drum, și intră, după vreo cincizeci de metri, într-o curte cu un gard vechi. Se opri în fața unei bucătării de vară și începu să dea semne că descoperise ceva. Micu privi pe geam și observă că în pat dormea dus un bărbat.

— Dă cuțitul cu care ai omorît-o pe Mioara ! strigă Micu din prag, pe cînd Ringo se apropia de asasin.

— E-n sobă ! E-n sobă ! se lipi omul de perete speriat.

— De ce-ai omorît-o ?

— Mă iubeam în taină cu ea și n-a vrut să mă ia de bărbat din cauză că beau mult. Băutura și gelozia mi-au luat mințile ! Mi-au luat mințile !... începu el să plîngă.

— Lacrimi tîrzii, făcu subofițerul. Și pe la Nicoară ce-ai căutat ?

— Am vrut să cadă bănuiala pe el. I-am furat pantofii pe care-i ținea afară, la ușă. Cînd am venit spre dimineață, i-am pus la loc fără să mă simtă nimeni din curte. Nicoară se cinstea în casă cu un vecin, cu Neculai Aldea.

Micu se privi uimit cu locotenentul. Apoi priviră amîndoi în același fel la Ringo.

— Bravo ! Bravo, Ringo, faimosule ! strigă ofițerul. Îți meriți renumele !

...În București, o circumscripție de miliție fusese sesizată despre comiterea unei tîlhării neobișnuite : paznicul unui depozit fusese atacat de doi inși mascați care, întîmpinînd rezistență din partea apărătorului avutului obștesc, trăseseră un foc de pistol. Din fericire, glonțul străpunsese numai laba piciorului stîng al paznicului, fără a avea urmări mai grave. Cu toate acestea, după aprecierile medicilor, rana produsese o anumită infirmitate, astfel încît paznicul trebuia pensionat. Ofițerii de miliție care se deplasară la locul faptei se gîndiră să-l ia și pe Ringo. Nu sperau să-i conducă pînă la capăt, deoarece la ieșirea din depozit strada era foarte circulată, cîinele fiind neputincios dacă infractorii se urcaseră într-un vehicul. Din depozit dispăruseră blănuri, radiocasetofoane, băuturi și ți-

gări. După ce fusese pansat la spital, paznicul fu adus cu o ambulanță la fața locului, pentru a da explicațiile necesare care să-i ajute pe ofițeri la identificarea făptașilor.

— Am tras și eu un foc, dar în sus, ca să-i sperii ! declară paznicul.

Tubul de la cartușul tras cu pistolul său fu găsit, într-adevăr, lîngă poartă, unde avusese loc agresiunea și unde se observau și pete de sînge.

— Aici m-au împușcat în picior ! arătă paznicul. Nemernicii !...

— Să căutăm glonțul, fu de părere unul din milițieni.

— Nu ! se opuse Micu care venise cu Ringo și cu Nada. Să lăsăm întîi cîinii.

— Mă rog...

Nada fu pusă pe urme, dar ea nu se-ndepărtă de locul unde avusese loc agresiunea și se așeză în apropierea petelor de sînge.

— Ce-i cu ea ? întrebă un ofițer.

— Nu știu. O s-o verificăm acum ! răspunse dresorul pregătindu-l și pe Ringo.

Cîinele avu altă reacție decît Nada. El se îndreptă spre depozit, pe unde umblaseră infractorii, apoi se-ntoarse și ieși pe poartă pînă la stația de tramvai din apropiere.

— Ringo e mai valoros, spuse ofițerul.

— Așa se pare, trebui să recunoască și Micu.

— Și-acum ce facem ?

— Îl ducem din stație în stație, propuse dresorul.

— Foarte bine.

La a șaisprezecea stație de tramvai, Ringo regăsi urma și conduse de această dată la o stație de autobuz.

— ...Din stație-n stație, exclamă ofițerul glumeț.

Se reluară din nou căutările, din fiecare stație a autobuzului. Înainte de capăt, Ringo lătră scurt și dădu bucuros din coadă, pentru că regăsise urma. Plecă inimos în cursă și-i conduse pe milițieni pe mai multe străzi din cartier, intrînd în cele din urmă în curtea unei case arătoase. Fu lăsat în pace și el conduse mai departe în bucătă-

rie, a cărei ușă era deschisă. În casă, la geam, apărură mai mulți ochi speriați, care apoi dispărură într-o clipă.

— Aveți grijă de cei din casă, zise șeful echipei către însoțitorii săi. Ei sînt cu beleaua...

Ciinele mirosi prin bucătărie și se opri la o ladă deschisă, folosită iarna pentru lemne. Începu să latre în fața unei pîini negre aruncate la coș. Cînd privi mai bine la pîine, Micu mai să nu-și creadă ochilor : pîinea avea un orificiu de glonț în ea. Se observa clar, deasupra, inelul de metalizare, cum se spune în criminalistică, adică cercul de pulbere arsă care rămîne pe obiect după intrarea glonțului. „Inelul" era foarte pregnant, cu multă pulbere arsă, ceea ce însemna că se trăsese foarte de aproape. În partea cealaltă a pîinii, corespunzător orificiului de ieșire a glonțului, se observau mai multe pete de sînge. Locuința unde conducea Ringo era proprietatea feciorilor paznicului. Nu mai încăpea nici un comentariu în privința modului de producere a „tîlhăriei" : paznicul, care era dotat cu pistol, își trăsese singur un glonț în picior, iar „tîlharii mascați" nu erau alții decît băieții lui, în a căror locuință s-au găsit toate bunurile furate.

— Cum ți-a venit ideea să tragi prin pîine ? îl întrebă paznicul demascat.

— Am știut din armată că la tragerile de aproape se poate stabili distanța după factorii suplimentari ai împușcăturii, răspunse paznicul. Prin pîine...

— Tot degeaba, îi replică un ofițer. Te-am bănuit de la început, fiindcă astăzi sînt foarte rare cazurile de tîlhărie armată. Poate, dacă-ți luau pistolul... Apoi, unde este glonțul ? Trebuia să fie undeva în pămînt, în zona unde-ai fost împușcat în picior. Nu este, fiindcă l-ai luat și ai explicat că ai tras un cartuș în sus, pentru avertizare. De ce ți-a trebuit toată murdăria asta cînd puteai să muncești liniștit pînă la ieșirea la pensie ?

— Tocmai... tocmai ca să ies mai repede la pensie.

— ...Și ți-ai zis că dacă tot faci treaba asta, să dai și-o lovitură, ca să fie înscenarea și mai tare, îi continuă ideea ofițerul. Te-ai înșelat, om nesăbuit ce ești !

...Din sala de operații ieși un medic congestionat la față.

— Cum merge ? sări Micu. Scapă Ringo ?

— Mai avem puțin, murmură medicul. Să vedem cum rezistă pînă la final. Depinde de constituția lui...

„La ce naiba să mă mai gîndesc, ca să-mi treacă ideile sumbre pînă se termină operația ?" gîndi Micu și se așeză din nou în fotoliu. „Ah, dacă scapă, și trebuie să scape, am să-l duc pe litoral în concediu, că i-a plăcut mult marea ! Hm, ce întîmplări au mai fost pe acolo".

...Cu un an în urmă, Micu și Alina hotărîseră să-și petreacă concediul la mare. Cîinii fură dați spre îngrijire unui coleg de-al subofițerului, care se angajă să-i „păstreze" ca-n cutie. Numai că socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din tîrg : după trei zile de concediu, Micu fu căutat la telefon de șeful său. I se spuse că ambii cîini n-au mai mîncat de la plecarea lui și că suferă îngrozitor, existînd pericolul să se îmbolnăvească. Se impunea, așadar, să-și întrerupă concediul și să vină la București pentru ca Ringo și Nada să nu pățească cine știe ce.

— Ar mai fi o soluție, ne-am gîndit și la concediul tău, mai zise șeful. Să ți-i trimitem la Constanța.

— O, ce grozav ! izbucni subofițerul la telefon. Ați aranjat ceva cu miliția de aici ?

— În principiu, da. Vroiam să-ți știu părerea.

— Sînt de acord, nici nu se discută ! Abia-i aștept.

— Bine, atunci mîine vor fi acolo. Vor locui la miliție, lîngă ceilalți cîini...

Și... a doua zi, așa cum promisese colonelul, Ringo și cu Nada erau la Constanța. Îi așteptau o sumedenie de peripeții. Cîteva zile rămaseră în curtea miliției, ca să se refacă, apoi Micu îi scoase la plimbare.

Într-o zi, cînd Nada rămăsese cu Alina pe plajă, Micu plecă cu Ringo pînă la inspectorat. În troleibuzul cu care călătoreau, o cetățeancă leșină. Cei din jurul ei îi săriră în ajutor ; un bărbat mai în vîrstă, care se recomandase

medic. începu s-o frecționeze pe față și pe mîini. Femeia își mai reveni, dar spuse că e bolnavă de inimă, deci trebuia dusă la spital. Lumea începu să se dea jos din troleibuz. Medicul coborî primul, ca să oprească un autoturism. Cînd leșinase femeia, Ringo crezu că-i un caz de „competență" lui și fugise lîngă ea. Neobservînd nimic neobișnuit pentru el, reveni la locul său, apoi coborî cu Micu din mașină. Cînd ajunseră însă lîngă medic, care încerca prin tot felul de semne să oprească mașinile ce treceau în viteză, Ringo se repezi la el și-l apucă zdravăn de pantalon.

Surprins de această reacție a cîinelui, subofițerul îl certă, dar auzi din troleibuz strigătul disperat al femeii :

— Hoții ! Mi-au furat portofelul cînd am leșinat ! Hoții !...

Pentru un moment Micu fu dezorientat, însă interpretînd rapid gestul lui Ringo, începu să-l privească altfel pe „doctor".

— Portofelul femeii ! îi făcu el semn cu mîna.

Cu ochii la cîine, individul scoase un portofel negru din buzunar.

— Luați cîinele, vă rog... spuse el înfricoșat.

Cei din jur rămaseră stupefiați. La miliție, lucrurile se limpeziră și mai bine : tipul în cauză era un renumit „doctor" în furturi din buzunare...

...Într-un cartier mărginaș al municipiului Constanța, fusese omorît un bărbat. Nu se știa de ce. Milițienii constatară că între victimă și agresor avusese loc o luptă. Victima decedase la un colț de stradă, strîngînd în mînă un fir de păr. Pînă să fie descoperit cadavrul, plouase torențial. astfel că dispăruse orice urmă de miros. Ofițerii însărcinați cu rezolvarea cazului puseseră la treabă doi cîini de urmărire, însă aceștia nici măcar nu se clintiseră de lîngă cadavru. Cunoscînd faima lui Ringo, anchetatorii recurseră la ajutorul lui, însă erau neîncrezători din capul locului într-un eventual succes. După ce fu pus în temă cu datele cazului și i se preciză că ceilalți doi cîini de ur-

mărire care fuseseră folosiți nu dăduseră rezultate, Micu cam strîmbă din nas, fiindcă nici el nu întrezărea vreo șansă.

— Poate de la firul de păr... zise el într-o doară.

Ofițerul criminalist care conducea cercetarea locului faptei, un maior, privi pieziș la subofițer :

— Interesant ! Ai mai auzit vreodată de așa ceva ?...

— Nu, dar am să-ncerc, spuse Micu.

E drept că nu folosise niciodată, în cariera sa destul de bogată în materie de cîini de urmărire, un fir de păr !...

— Ringo, vino la mine !

Cîinele se conformă și parcă înțelese ca niciodată tonul aspru al dresorului său, căci trecu în stînga sa, la picior, prompt ca un soldat.

— Urma ! îi indică subofițerul mîna cadavrului.

Ringo adulmecă bine firul de păr, dar nereușind nimic se uită neîncrezător în ochii stăpînului său. „De ce nu ești sincer ?“ parcă ar fi vrut să-i spună.

— Urma ! Miros ! se arătă Micu categoric pentru a-l convinge că nu glumea.

Cîinele dădu neîncrezător din coadă și iar adulmecă firul de păr, fiindcă treaba era serioasă, după cum înțelesese el. Mirosi și mai tare firul de păr și dresorul observă că Ringo începe să dea lent din coadă. Semn bun. Îl mirosea mai mult la rădăcină, fiindcă bulbul firului de păr conservă cel mai bine mirosul persoanei căreia i-a aparținut.

— Urma ! spuse Micu poruncitor. Urma !

Animalul, puțin cam nesigur la început, lăsă botul în jos căutînd, îl ridică, iar îl lăsă, și pînă la urmă se hotărî să plece în cursă. Șovăia, e drept, dar nu se lăsa, încăpățînîndu-se să-i demonstreze stăpînului său că el nu se dădea bătut cu una, cu două. Parcurse cam trei kilometri. Intră într-o curte ce dosea o magherniță ponosită, care amintea de timpurile de odinioară. Neavînd nici măcar ușă, ci doar o perdea din pînză de sac, Ringo intră foarte ușor pe sub ea și-l prinse de picior pe un bărbat ce dormea în antreu. Era îmbrăcat după cum adormise, iar hainele

miroseau puternic a alcool. În mîna stîngă strîngea un cuțit plin de sînge.

Micu se uită la părul beţivului, constatînd că-i lipseau smocuri întregi... Îl treziră.

— Nu mă omorîţi ! Nu mă omorîţi ! fu reacţia beţivului trezit brusc din somnul bîntuit de coşmarurile crimei.

— De ce l-ai omorît ? întrebă maiorul luîndu-i cuţitul din mînă.

— Ne-am îmbătat la bodegă cu rom, iar pe drum ne-am luat la harţă. Am furat ieri nişte rufe de pe frînghia unui cetăţean, iar el le-a vîndut în piaţă. Am fost sigur că m-a trişat la bani şi din cauza romului n-am mai judecat... Da' n-am vrut să-l omor, vă rog să mă credeţi ! mărturisi el privind implorator la milițieni.

— Te credem... Te credem... spuse ofiţerul şi-i puse cătuşele.

Privirile maiorului se mutară apoi la Ringo. Isprava lui era o premieră criminalistică absolută ! Nimeni dintre lucrătorii de miliție nu-şi imaginase pînă atunci că rezolvarea unui caz de omor poate depinde şi de un simplu... fir de păr !

...În sala de operaţii se auziră zgomote şi paşi. Subofiţerul tresări şi se ridică brusc, intuind că operaţia se terminase. Uşa se deschise larg şi în prag apăru o targă pe rotile, care purta, învelit într-un cearşaf alb, corpul sleit de puteri al ciinelui operat.

— Ringo ! Ringo ! şopti Micu cu lacrimi în ochi.

— Încet, îl opri un medic. Nu-l atingeţi. Lăsaţi-l !

— Lăsaţi-l ! îi puse mîna doctorul pe umărul lui Micu. Are nevoie de odihnă...

Subofiţerul mai aruncă o privire îndurerată spre Ringo şi-l urmă pe medic în cabinetul său. Doctorul se aşeză obosit pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară. Trase adînc un fum şi spuse :

— Operația a fost grea, deoarece animalul a avut perforate mai multe organe interne...

— Dar scapă ?

— Vă explic imediat. Cel mai grav au fost afectate splina și ficatul, reluă medicul. Cuțitul a pătruns foarte adînc, secționînd și două artere care au provocat complicații serioase. Datorită acestor leziuni, organismul cîinelui este foarte slăbit. Ne îngrijorează inima. Vorbind deschis cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că supraviețuirea lui depinde dacă inima îi va rezista sau nu.

— Și cum vă puteți da seama dacă rezistă sau nu ?

— Ne vom da seama de acest lucru după modul cum evoluează în cîteva zile. În acest spațiu este bătălia cu viața. Trebuie să vă mai spun că, dacă va scăpa, nu există garanții că el va mai putea fi bun de treabă.

— Nu-i nimic, îl vreau și așa... Am să-l îngrijesc și-am să-l ocrotesc ca pe-un copil. Nici nu știți pe cîți a salvat el...

— Știu, zise doctorul. Am auzit și noi de el și-am fost încîntați. Nu doream să ne fie vreodată pacient. Dar, ce să-i faci, așa e viața cîte o dată. Dură...

— Pot să-i cumpăr ceva ?

— Nu, zîmbi medicul. Mîncarea i-o asigurăm noi, în concordanță cu tratamentul. Duceți-vă acasă. Puteți veni zilnic să-l vizitați. Ne-ngrijim noi de el...

— Nu pot ! Nu pot să mă despart de el.

...După ce mai veghe un timp la capătul cîinelui, Micu se duse la telefon. O sună pe Alina și-i relată amănunțit toată discuția pe care o avusese cu medicul.

— Ce tragedie... Ce tragedii... plîngea Alina la telefon.

— Cum... „tragedii ?“ sesiză el vorba scăpată de Alina. S-a mai întîmplat ceva ? Nada ?...

Femeia nu fusese hotărîtă să-i spună adevărul, dar părîndu-i-se că Micu intuise și-a doua tragedie, scăpă printre lacrimi :

— A murit... A murit la naștere. N-am mai apucat s-o ducem la Sibiu...

— Nu se poate ! şopti Micu văzînd alb în faţa ochilor. Vorbele Alinei căzuseră ca un trăznet asupra sa.

— ...N-a reuşit să nască decît un singur căţel... mai auzi el în aparat.

...Cinci zile şi tot atîtea nopţi, subofiţerul veni ceasuri în şir în rezerva în care se afla cîinele său, urmărindu-i fiecare mişcare şi ascultîndu-i fiecare geamăt. După două zile de la operaţie, Ringo deschisese ochii săi trişti, dar nu reuşea să se ridice. Cînd îşi zărise stăpînul, încercase un scheunat de bucurie, dar abia scosese un scîncet. Nu putea da din coadă şi nu putea mişca din cap. Dresorul îl mîngîia tot timpul şi-i spunea tot felul de vorbe frumoase, încurajîndu-l să lupte cu boala şi s-o învingă. A treia şi a patra zi, se înregistră un progres în evoluţia sănătăţii cîinelui, care devenise mai vioi şi reuşise să mişte încet din cap. A cincea zi, contrar ultimei evoluţii, starea sănătăţii lui se agravă, medicii constatînd că inima începuse să slăbească. Ei concluzionară că mai avea de trăit doar cîteva zile.

Cu o durere nesfîrşită în suflet, Micu îşi luă cîinele de la institut şi-l duse în culcuşul lui. Neîmpăcîndu-se cu ideea morţii cîinelui, tot mai spera.

...Urmară trei săptămîni de chin şi durere. Ringo vedea tot ce se-ntîmpla în jurul său, dar picioarele nu-l ajutau, nici măcar atunci cînd pornirea paternă îl îndemna să se joace cu urmaşul său, un căţeluş negru şi vioi, care nu mai plecase de lîngă el şi adormea numai la pieptul lui.

Tragedia lui Ringo impresionase inimile tuturor şi tot mai mulţi treceau prin faţa lui, spunîndu-i cu tristeţe : „Adio, Ringo !"

Într-o zi, primi vizita căpitanului Roman şi a unui om încătuşat. Condus de la spate, omul se poticnea să-nainteze, dar n-avea încotro. Cînd îl văzu, Ringo tresări şi ochii i se dilatară, deodată, plini de ură. Părul i se zburli şi, spre surprinderea lui Micu, animalul îşi adună toate puterile şi se ridică în picioare, arcuindu-se să atace din plin.

— Nuuu ! răcni cu groază omul din fața cîinelui. Iartă-mă ! Iartă-l pe Gim !

Ringo fu nemilos și porni atacul cu înverșunare, dar nu reuși să se desprindă de la pămînt și căzu istovit.

— Să mergem, spuse căpitanul Roman. Acum îmi explic multe lucruri. Cînd era la un pas de tine, cîinele a ezitat fiindcă i-ai fost stăpîn. I-a fost milă de tine. Dar ție nu. Ezitarea lui era să-l coste viața...

Se întrerupse și privi în jos. Un *gogoloi mic și negru* îl apucase de manșeta pantalonului.

— Grind, urmașul lui Ringo, îl prezentă Micu, ridicînd privirea mustrătoare spre omul încătușat.

Redactor : locot.-col. ION ARAMĂ
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

Bun de tipar 20.10.1981. Apărut 1981
Coli de tipar 10. B 205

Comanda nr. 10 478
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

În colecţia „SFINX"

AU APĂRUT:

ION OCHINCIUC
Fotografia de nuntă

BEATRICE IŞTOC
Tăcerea sălciilor plîngătoare

DAN GR. MIHĂESCU
Slalom printre bănuiţi

VOR APĂREA:

CONSTANTIN VOIVOZEANU
Hotelul amintirilor

GRIGORE CUZA
Dosarul „Fabiana"

TUDOR NEGOIŢĂ
Parola nu era completă

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU
Nopţi albe pentru Minerva

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

— Hai, Ringo, încearcă!

Ciinele se învioră deodată și porni dezinvolt pe drumul din stînga. Micu ridică mirat din umeri și porni după el, gîndindu-se că încă nu stăpînește pe deplin toate tainele acestui animal. Ciinele parcurse pe stradă cîteva sute de metri, apoi intră în curtea unei case și se opri la ușă. Milițienii bătură. Le deschise un bărbat potrivit de statură, care îngălbeni. Micu îl dădu la o parte și Ringo intră în casă, ducîndu-se într-a doua cameră unde-și ridică labele pe masă. Nu mai era nevoie de gestul său, căci se observa din prag «comoara» care zăcea pe masă: ceasuri, bijuterii...